

Nghịch Thần

Contents

Nghịch Thần	1
1. Chương 1: Một Người Làm Quan Gà Chó Lên Trời	2
2. Chương 2: Mỗi Một Phút Đều Tìm Cách Tự Sát	5
3. Chương 3: Thánh Chỉ Kỳ Lạ Nhất Trong Lịch Sử	9
4. Chương 4: Món Đặc Sản Của Khuyển Nhung	14
5. Chương 5: Thái Hậu Thánh Minh!	17
6. Chương 6	21
7. Chương 7: Bạc Thầy Về Nghề Thiến - Cao Đại Thượng	24
8. Chương 8: Ngụm Nước Bọt Thần Kỳ	28
9. Chương 9: Thái Hậu Cẩn Lỗi	31
10. Chương 10: Mật Bể	34
11. Chương 11: Nàng Là Thái Hậu, Hắn Là Một Thần Tử	38
12. Chương 12: Thần Thú Thối Lửa Nấu CƠM	42
13. Chương 13: Làm Thơ Vì Nàng	45
14. Chương 14: Thái Hậu, Ngài Có Thai	49
15. Chương 15: Trốn Đi, Đi Sinh Em Bé Thôi!	52
16. Chương 16: Thần Thú Bay Lượn	56
17. Chương 17: Mưa Gió Sắp Đến	57
18. Chương 18: Có Đói Bụng Hay Không, Ăn Tô Mì Nhé!	61
19. Chương 19: Cừu Kính Hiên	63
20. Chương 20: Chiêu Từ Túc Đức Thánh Thuận Thái Hậu	66
21. Chương 21: Lời Cuối Sách	70

Nghịch Thần

Giới thiệu

Số chương: 20C + 1PNEditor: NhinguyenNghe nói, mỗi khi Tề Thái hậu của Từ Ninh cung nổi giận

1. Chương 1: Một Người Làm Quan Gà Chó Lên Trời

Hàng năm lúc hoa tường vân nở đỏ rực. Tử Cẩm Thành giống như được bao phủ bởi màu đỏ của hoa tường vân, nhìn giống như nàng cửu thiên huyền nữ khoác chiếc áo nghệ thường mà đến, vô cùng vui tai vui mắt. Năm nay hoa đỏ đến mức giống như màu máu nhưng trên dưới hoàng cung lại mang vẻ xơ xác tiêu điều, Đôn Hiếu đế băng hà, Trương hoàng hậu vô cùng bi thương, nên muốn tự tử đi theo hoàng đế.

Thật ra thì làm gì có chuyện ‘bi thương không dứt’ chứ, hoàng thượng có mặt chỉ: “Lão tử muốn hoàng hậu mà lão tử đây thích nhất chôn cùng.” mà thôi.

Tề Đan Yên mười bốn tuổi tiến cung, sắc đẹp trên trung bình, thích thêu thùa, kết quả là thêu đến mờ mắt, nếu nói theo cách ở thời hiện đại là bị cận thị. Bởi vì nhà mẹ đẻ ở đất Thục là dòng dõi thư hương, vô cùng hiển hách, nên vừa tiến cung liền được làm quý nhân, không phong hào, bởi vì thị lực không tốt nên không dám ra ngoài, tính tình cũng không biết làm nũng hay lấy lòng, nên hoàng thượng cũng không nhớ nổi nàng là ai. Năm năm trước theo thông lệ miễn cưỡng được nâng cấp thành tần, được ban thưởng thành Dục Quý tần, 3 năm trước hoàng hậu có tin vui, sinh được công chúa thì được thăng cấp làm Quý tần, hai mươi một tuổi, được xem là người ‘lớn tuổi’ trong cung, cùng với các nữ nhân khác cạnh tranh khốc liệt trong hậu cung, được xem như kỳ tích trong câu chuyện cười của mọi người.

Trong bài thơ “A phòng Cung phú” có câu: ba mươi sáu năm, không hề nhìn thấy người. Nếu so sánh như vậy, Tề Đan Yên cảm thấy mình vẫn còn may mắn, chỉ là, nàng không thể nào nhớ được khuôn mặt của hoàng đế ra sao.

Và cứ thế, trở thành ‘người già’ nơi hậu cung. Nơi mà nữ nhân tranh đấu khốc liệt, không có được sự bình an, sống sót, các phi tần khác thì tranh đoạt tình cảm, ghen tuông, ta hạ độc người, người đá bụng ta, làm tổn thương con ta, khiến ta không thể mang thai được, ta hại chết con người, hoặc bị đưa đến lãnh cung, gần đây nhất Tề Đan Yên không hề bước chân ra khỏi cửa, nếu phải ra cửa thì luôn khúm núm, rụt rè nhận hết sự cười chê của mọi người, nhưng mà nàng lại sống rất tốt, thân thể tròn trịa, mặt mày hồng hào.

Hoàng đế qua đời lúc tráng niên (còn trẻ), Đại hoàng tử còn mất sớm hơn cả hẳn, hoàng hậu sinh được nhị hoàng tử Cừu Kính Hiên, tuy rằng chưa được 8 tuổi, vẫn thuận lý thành chương mà trở thành hoàng đế tiếp theo. Hoàng hậu quyết định tuần táng theo tiên đế, nhưng trước đó lại đem các nữ nhân trong cung điểm danh đầy đủ không sót người nào, người này có mất như mù, người kia từng hại nhi tử của ta, người này thì nhà mẹ đẻ có thể lực quá lớn, nếu được làm ngoại thích sẽ chuyên quyền cuối cùng sẽ hại nhi tử của ta. Khi kiểm kê đến cuối cùng thì phát hiện chỉ còn lại Dục quý tần, địa vị không cao, chưa bao giờ tranh sủng, có người còn nói là thân thể không tốt, nhà mẹ đẻ là quan văn, trong tay không có binh quyền. Sau khi Trương hoàng hậu tính toán kỹ lưỡng, với tình trạng ‘Thân thể không tốt’ này có thể cộng thêm một điểm, chờ nàng ta chăm sóc nhi tử của ta đến khi hần trưởng thành, nói không chừng nàng ta sẽ chết vì bị bệnh.

Trương Hoàng Hậu trước khi tiếp nhận ba dải lụa trắng đã lưu lại một số di chiếu, trước mắt là hai di chiếu được công bố, một cái là để Dục quý tần thay thế hoàng hậu nuôi nấng nhị hoàng tử Kính Hiên, còn một cái khác là cho Hạng phủ, chỉ hôn cho Hạng Vũ, phong Hạng Tuế Chiêm làm đại thần phụ chính, còn ban cho một vũ khí có tính sát thương cao – Thượng Phương bảo kiếm, trên chém hôn quân, dưới chém nịnh thần.

Trương Hoàng Hậu đi bước này có thể nói giống như Gia Cát Khổng Minh, mắt nhìn xa ngàn dặm. Trước tiên nói về Hạng phủ, mẫu thân của Trương hoàng hậu cũng họ Hạng, nói tóm lại là thân thích. Hạng phủ đời đời là võ tướng, nói nghiệp cha, Uy Viễn Đại tướng quân - Hạng Tuế Chiêm mới mười ba tuổi đã theo cha tòng quân chinh chiến đông tây nam bắc, mười mấy năm qua lập được nhiều chiến công hiển hách, tay nắm một nửa quân quyền. Hạng Vũ là nữ nhi duy nhất của ca ca ruột của Hạng Tuế Chiêm đã chết trận ở sa trường, do một tay hần nuôi nấng, năm nay mới được 5 tuổi, nàng còn nhỏ tuổi nên cho rằng Hạng Tuế Chiêm là cha nàng. Trương hoàng hậu để Kính Hiên với Hạng Vũ trở thành một đôi, không thể nghi ngờ là tìm chỗ dựa cho nhi tử - Bảo vệ con trai của ta, tương lai đại tiểu thư nhà các người chính là hoàng

hậu, còn nữa, thay ta giám sát thái hậu và các đại thần trong triều. Tốt rồi, hoàng tử, thái hậu, tướng quân phân chia quyền hành, bảo vệ và kiềm chế lẫn nhau, tư duy chính trị của Trương hoàng hậu có thể so sánh với Mạnh Đức Tư Cửu(2), tầm nhìn không biết đi trước mấy trăm năm.

(2) Người Trung Quốc phiên âm tên của nhà tư tưởng người Pháp Montesquieu thành . Người Việt dựa vào đó phiên âm Hán Việt là Mạnh Đức Tư Cửu.

Cách phiên âm này rất phổ biến trên sách báo trước năm 1945. Về sau người ta phiên âm thẳng từ tiếng Pháp thành vô số dạng: Mông-tét-xki-ơ, Mông-tét-ski-ơ, Mông-te-xki-ơ, Môngteskiơ...

Không ai biết viết thế nào là đúng chính tả. Nhưng cũng không còn ai nhớ Mạnh Đức Tư Cửu là ai; đọc sách vở cũ gặp cái tên Mạnh Đức Tư Cửu, không biết là đang nói về ông (Trung Quốc) họ Mạnh nào.

Chỉ trong nháy mắt, Dục quý tần mới mấy ngày trước còn phải thức dậy thực sớm, híp mắt mới nhìn thấy rõ người nào đến để quỳ xuống hành lễ đã trở thành nữ nhân cao quý nhất trong cung. Không cần phải tiếp tục sợ hãi cấp bậc lễ nghĩa không chu toàn mà bị người ta làm khó dễ, cũng không cần phải quan tâm người đối diện là địa vị cao thấp thế nào, tất cả đều không cao bằng nàng.

Ngày hoàng đế kế vị, quần thần đều cúi đầu quỳ xuống hành lễ, Tề Đan Yên ngồi sau bức rèm che, thấy phía dưới là một đám người, quỳ thật chỉnh tề giống như bài đô mi nô, hô to hoàng thượng vạn tuế, thái hậu Thiên Tuế. Lễ phục và chải tóc vô cùng phiền phức ép cái đầu nhỏ của Tề Đan Yên lắc lư hết sang trái rồi lại sang phải, đeo đôi khuyên tai ngọc trai to lớn khiến cho lỗ tai nàng bị đau, làm cho nàng thường xuyên phải rút cổ lại giống như con rùa đen rút cổ. Lúc trước Kính Hiền được hoàng hậu bảo vệ giống như gà con trong nhà ấm, nên khi phải đối mặt với nhiều quần thần như vậy, từng người đều mang theo ý xấu riêng của mình, khiến hấn không thể thích ứng được, giống như là bị lột sạch sẽ ném trên đường lớn, cảm thấy rứt rứt, sợ hãi, hơn nữa còn rất muốn đi tiểu.

Hai mẹ con ‘không ruột thịt’ đưa mắt nhìn nhau, trong mắt tràn ngập khát vọng giống nhau: ‘Mau làm gì đó để đám trâu non(3) này cút hết đi!’

(3) Ý nói mấy vị quan kêu la ôm tởm như ghé con mắt mẹ.

Bên trong nhóm quần thần chỉ duy nhất có một người trong mắt không hề nịnh nọt, trên ngực là áo giáp màu đen bảo vệ phát ra tia sáng lạnh lẽo, áo tròn màu đỏ phía sau giống như màu máu, hai mắt màu đen lạnh lùng như chim ưng. Sau khi bình thân hấn chậm rãi đưa mắt nhìn về phía chỗ ngồi cao nhất trong cung điện, đứa nhỏ trên long ý hết nhìn đông lại nhìn tây, mà ở sau bức rèm che là nữ nhân mặc lễ phục màu đỏ vô cùng cao quý, nhìn không rõ mặt, nhưng mà tư thế ngồi không thích hợp. Tổ tông, phụ thân và huynh trưởng mấy đời bảo vệ giang san, tương lai có thể bị hủy trong tay hai mẹ con này. Tiểu Vũ là nữ nhi duy nhất của đại ca không lễ phải chôn cùng với hai mẹ con này.

Sau khi tiến hành xong đại điển, Tề Đan Yên mặt mày rạng rỡ dọn vào ở trong Từ Ninh cung. Trên đường đi gặp phải các phi tần mà trước đây đã cười chê nàng, A, hiện tại đã là Thái phi Thái tần XX, mặt mày xám xịt, mang theo gương mặt “Mâm to có thể chứa mười hai chén chè”, không cam tâm tình nguyện quỳ xuống hai bên đường. Tề Đan Yên híp mắt nhìn một lúc, ngoại trừ đồ trang sức phát ra ánh sáng, cái gì cũng đều không nhìn rõ.

Nghĩ đến mình sẽ ở trong cung điện đẹp đẽ này, mặc y phục xinh đẹp, ăn đồ ăn ngon, bảo dưỡng nhan sắc trẻ mãi không già, Tề Đan Yên cảm thấy vô cùng cao hứng. Đầu óc đơn giản khiến nàng không ý thức được ‘Buông rèm chấp chính’, ‘Đại đế châu phê’ (thay mặt hoàng đế phê duyệt tấu chương) là khái niệm gì, các đời hoàng đế bị quấy nhiễu bởi lũ lụt ở Hoàng Hà, man di trộm cướp ở Đông Nam, ngoại tộc tây bắc cấu kết làm loạn, đủ loại tham ô ở Giang Nam. Mấy loại chuyện nhảm ruồi đó vẫn chưa quấy rầy đến trạng thái hưng phấn của con chuột rơi vào hũ nếp là nàng.

Tục ngữ nói ‘một người làm quan, gà chóc lên trời’ thì ra tiểu thái giám Tiểu Đông từ lúc Tề Đan Yên được làm thái hậu thì Tiểu Đông nhảy một bước trở thành tổng quản thái giám ở Từ Ninh cung, hàng tứ phẩm, mọi người đều đổi giọng gọi Đông gia gia, cung nữ cận thân của nàng là Lý Cẩm Tú cũng được thăng làm thượng cung chính ngũ phẩm, lúc trước bị người ta kêu tiểu tiện tì, bây giờ được người ta xưng là Lý cô cô. Tiểu Đông và Cẩm Tú cũng chìm đắm trong trạng thái điên cuồng như bay trên đám mây có bảy sắc cầu

vòng, không có chuyện gì cũng thích đi dạo một vòng bên ngoài, cho dù là đi tiểu cũng cố ý đi xa hơn hai dặm, nghe người khác không ngừng chào hỏi gia gia, cô cô.

Lúc trước khi Tề Đan Yên tiến cung thì bị thất sủng, tiểu chủ tử đừng nói là tự mình gọi món ăn, cho dù là ăn theo phân lệ đến Ngự thư phòng nhận nguyên liệu nấu ăn hay khi được ban thức ăn cũng kém hơn người khác. Lúc này không giống như xưa, nông nô vườn mình thành địa chủ, hưởng đông đồ rục, mặt trời nhô lên, sơn hào hải vị ăn đến no căng.

Ngay khi Tề Đan Yên cho rằng tiền đồ của mình như mặt trời ban trưa thì có một người xuất hiện, đem năng từ trên đỉnh Everest đánh rơi xuống rãnh biển Mariana.

Tiểu hoàng đế Kính Hiên mấy ngày nay làm âm ỉ không chịu lâm triều, nói là những người râu ria xồm xàm phía dưới chỉ biết nói “chị, hồ, giả, dã” hắn nghe không hiểu, còn có một đại hán cao lớn để râu mép trờng mắt nhìn hắn khiến hắn bị dọa muốn tiểu ra quần.

Xem ra thì, bàng quang của tiểu hoàng đế mới nhậm chức này dường như rất yếu.

Tề Đan Yên vừa nghĩ, đặc biệt đồng tình nhìn Kính Hiên. Khi nàng tiến cung thì tuổi của đệ đệ và Kính Hiên hiện nay không chênh lệch nhiều lắm, đều bảy, tám tuổi, cả ngày cùng với các bạn đi câu cá, đá dế, khi rảnh rỗi còn chọc ghẹo vén váy của tiểu muội nhà bên cạnh. Không giống như Kính Hiên ngay cả đánh rắm không cần thận bị ị són ra quần cũng đều bị sử quan ở một bên cầm bút ghi lại trong tiểu sử, bộ dáng cẩn thận viết: “XX năm X đầu tháng X, trên tiết long khí, không màu sắc nhưng lại có mùi hương khác thường, mọi người phía dưới đều thần phục, tức thì hô to vạn tuế quý đến không đứng dậy nổi”.

Kết quả là, Tề Đan Yên ôm tiểu hoàng đế, yêu thương vuốt cái đầu nhỏ nhắn của hắn, chuẩn bị kể cho hắn nghe chuyện xưa giữa Phan Kim Liên và Tây Môn Khánh để dỗ hắn ngủ trưa, còn mình thì tiếp tục thêu thùa. Vừa mới kể đến Phan Kim Liên đẩy cửa ra, cây gậy còn chưa đập đến đầu Tây Môn Khánh, thì nghe thấy Tiểu Thanh bên người Kính Hiên bẩm báo:

“Khởi bẩm hoàng thượng, Uy Viễn tướng quân cầu kiến ở Nam thư phòng.”

“Nam thư phòng quá xa, gọi hắn tới nơi này đi.” Kính Hiên vừa lật đậu phòng vừa hững hờ trả lời.

Dù sao thì Tiểu Thanh cũng đã lăn lộn trong cung hai mươi năm, nghe xong những lời này thì có chút sững sốt, hơi lớn gan nói: “Hoàng thượng, thần tử bên ngoài vào hậu cung, sợ là không thích hợp.”

Kính Hiên nhét một hạt đậu phòng vào trong miệng, nhắc nhở nói: “Ta không cần biết có thích hợp hay không, Hạng tướng quân muốn gặp ta, ta phải chống mông chạy đến thư phòng phía Nam để gặp hắn, rốt cuộc thì hắn là hoàng thượng hay ta là hoàng thượng?”

Tề Đan Yên khen ngợi nhìn về phía Kính Hiên, nghĩ thầm, đứa nhỏ này ghê gớm thật, còn nhỏ tuổi như vậy mà đã có bản sắc hôn quân. Chờ chút, Uy Viễn tướng quân. . .Ồ? Hình như là đại bá của lão bà tương lai của Kính Hiên thì phải? “Hoàng nhi, con nói như vậy là không đúng.”

Tiểu Thanh cảm kích cúi đầu nhìn Tề Đan Yên, nghĩ thầm vẫn là thái hậu hiểu chuyện!

“Không thể nói là ‘ta’ ‘ta’ được, nói chuyện với người dưới phải tự xưng là ‘trẫm’”. ” Tề Đan Yên nghiêm túc nói, sờ soạng hai hạt đậu phòng mà Kính Hiên đã lật xong quăng vào trong miệng.

“Dạ! Mẫu hậu!” Kính Hiên gật gù.

Tiểu Thanh như sụp đổ, lén lút nhìn Tiểu Đông liếc mắt ra hiệu.

Tiểu Đông cố làm ra vẻ nhắc nhở, “Thưa thái Hậu, Uy Viễn tướng quân còn ở thư phòng phía Nam chờ thánh giá”.

Tề Đan Yên nghe xong một tiếng “Thưa thái hậu”, trong lòng thấy vô cùng an tâm, trợ Trự vi ngược (giúp hôn quân làm ác) trả lời, “A, vậy thì y theo những gì hoàng thượng nói mà làm, gọi hắn lại đây gặp thánh giá.”

“Dạ. . .” Tiểu Thanh khoe miệng co rúm dập đầu đi ra ngoài.

Lúc Tề Đan Yên kể đến chuyện thứ ba, chỉ nghe Tiểu Thanh ở bên ngoài kêu to, nói: “Uy Viễn tướng quân —— Hạng Tuế Chiêm —— Đang ở ngoài điện đợi ý chỉ ~”

“Gọi hần vào đi.” Kính Hiên ợ một tiếng no nê, sờ sờ cái bụng.

Tề Đan Yên ở lâu trong hậu cung, đối với cung đấu rầm rộ còn không biết, chớ nói chi là giông bão của triều chính. Nàng không biết cái gì là Uy Viễn tướng quân, rồi cái gì sau đó nữa, chỉ nghe nói hoàng hậu chỉ hôn cho Kính Hiên, Hạng gia cũng coi như là thân gia. Nàng hoàn toàn không biết, nàng làm chức thái hậu này có thể sống đến khi Kính Hiên thành thân hay không, còn phải xem đạo mật chỉ trong tay của Hạng Tuế Chiêm lúc nào thì đưa ra.

Chỉ nghe bên ngoài cửa cung truyền đến tiếng bước chân vững vàng, có người đang chậm rãi đi vào, vòng qua bức tường phù điêu, nhìn thấy hình dáng. Chỉ thấy mái tóc dài của hần được buộc bởi Tử kim quan, một thân y phục hoa tròn màu tím, bên ngoài là áo giáp bảo vệ, bờ vai có vẻ rộng rãi, rắn chắc, thân hình thon gầy, khuôn mặt anh tuấn, ánh mắt sắc bén với khí thế hào hùng bức người. Đi tới trước cửa, vén áo bào lên, lộ ra đầu hổ trên giày vô cùng uy vũ. Hần bước lại gần, quỳ xuống đất hành lễ, không kiêu ngạo, không siểm nịnh mở miệng nói:

“Thần Hạng Tuế Chiêm khấu kiến hoàng thượng. Ngô hoàng vạn tuế, thái hậu thánh an.”

Tề Đan Yên có chút chờ người ra, nàng vẫn cho là Uy Viễn tướng quân dù sao thì cũng phải giống như các diễn viên nam trong phim truyền hình, vẻ mặt dữ tợn, tóc mai điểm bạc, ánh mắt tràn ngập tang thương, đại hán cao lớn vạm vỡ, ai mà biết hần ta chẳng những không phải như vậy mà còn phong độ凛冽, đẹp trai lạnh lùng bức người.

2. Chương 2: Mỗi Một Phút Đều Tìm Cách Tự Sát

“Hần chính là đại thúc trên triều đình hay léo nha léo nhéo nói cái gì mà gia tộc ở phía tây biên thù nổi loạn, dọa ta suýt chút nữa đã tiểu ra quần”. Kính Hiên không tự mình chấp chính, trong miệng nhai đậu phộng nghe lép nhép, lép nhép, giống như là có chỗ dựa thì thâm cáo trạng với Tề Đan Yên, đôi mắt nhỏ như ngọc trai lên lút liếc xéo Hạng Tuế Chiêm đang quỳ ở dưới, rất giống như học trò đang lên lút nói xấu thầy giáo mình trên bục giảng mà tivi hay chiếu.

Tề Đan Yên vừa nghe, theo bản năng mà vỗ bàn một cái, duỗi ngón trỏ chỉ chỉ: “Lớn mật!” Đến cuối cùng là lớn mật cái gì, bản thân nàng cũng không biết. Cặp mẹ con này đúng là hại nước hại dân đúng như dự đoán, lúc trước Trương hoàng hậu quả nhiên liệu việc như thần, đem hoàng quyền phân chia thành ba phần, nếu không sợ rằng Kiền triều thịnh thế thực sự sẽ bị hủy trong chớp lát.

Trên mặt của Hạng Tuế Chiêm không hề có chút biểu hiện gì, “Thần có tội. Bộ tộc Khuyển Nhung ở Biên thủy Tây Bắc làm loạn quấy nhiễu dân chúng đã hơn ba tháng, tội thần bảo vệ biên thủy bất lực, khấu xin Ngô hoàng ân chuẩn, cho phép tội thần mang ba ngàn tướng sĩ đi xuất chinh bình loạn, xuất phát trong ngày hôm nay.

Con người Kính Hiên chuyển động, thằng nhóc này làm sao biết cái gì biên thủy chiến loạn, chỉ có thể lặng lẽ hỏi Tề Đan Yên, “Có cho phép không?”

“Chó Nhung cái gì vậy?” Tề Đan Yên với hần đều ngốc như nhau, nàng chỉ thích thêu thùa, xem diễn kịch, nữ nhân như nàng thì hiểu cái gì là văn thao vũ lược, biên thủy báo nguy cấp ở trong mắt nàng còn không bằng tối qua lỡ tay cho quá nhiều thức ăn cho cá, kết quả là con cá đuôi vàng tên Đại Hoa đã biết cảm giác uất ức khi chết vì no là thế nào.

“Hồi bẩm thái hậu, Khuyển Nhung chính là bộ tộc tây bắc, phát triển ở Liêu Giang, lấy du mục làm phương thức sinh sống, chuyên về chăn nuôi thú dữ, bọn họ có thân hình cao lớn, tính cách tàn bạo, gần năm mươi năm qua đã nhiều lần xâm phạm biên cảnh của Đại Kiền ta, cướp giật lương thực, gia súc của dân chúng vùng biên thủy, thậm chí là làm nhục nữ nhân, giết người vô tội. Khuyển Nhung từng chiếm Trường Vũ

mười hai năm, sáu năm trước Đôn Hiến để đã đánh vào biên thùy Tây Bắc hai lần, chiếm lĩnh hai tòa thành Tuy Dương, Tuy Huyền. Đại Kiên ta đã hai lần xuất chinh, sắp đem Khuyển Nhung trực xuất ra khỏi Tây Bắc. Những năm gần đây bên trong gia tộc của thủ lĩnh Khuyển Nhung xảy ra nội chiến nên đã từ từ suy yếu. Nhưng vẫn nhìn chăm chăm vào hai thành của biên thùy Đại Kiên ta”. Hạng Tuế Chiêm bình tĩnh đáp. Mọi người quen biết với Hạng gia đều biết, trong cuộc chiến ở Tuy Huyền, đại ca của Hạng Tuế Chiêm đã chết ở sa trường.

“Nghe ra hình như rất đáng sợ.” Tề Đan Yên nháy mắt mấy cái, mặt ngọc đến không thể ngốc hơn được nữa, đối với loại chuyện chém giết trên chiến trường này thì cái người suốt ngày chỉ núp sau hậu cung làm đà điều thực sự không thể nào tưởng tượng được.

Hạng Tuế Chiêm cũng không hề đưa mắt nhìn lên, một là dựa theo lễ nghi quân thần, thần tử phía dưới không thể nhìn thẳng mặt rồng, hai là nếu như hắn đưa mắt nhìn lên, ánh mắt của hắn chắc chắn sẽ để lộ ra ý nghĩ trong lòng hắn khi nhìn hai mẹ con họ- “ Hai người các ngươi là đồ ngốc hết thuốc chữa. ” .

“Ừ. . .Chuẩn tẩu.” Kính Hiên qua loa trả lời.

“Tạ hoàng thượng ân chuẩn.” Hạng Tuế Chiêm cũng không đứng dậy, trầm mặc một lát, “Trong những ngày vi thần xuất chinh, hi vọng hoàng thượng mỗi ngày chăm chỉ học tập xử lý chính sự, làm phiên thái hậu giám sát.”

Ngụ ý là, người làm ơn đọc sách nhiều thêm một chút có được không!

“Đọc sách quá vô vị, vẫn là mẫu hậu kể chuyện cổ thú vị hơn!”. Chắc là do ăn nhiều đậu phộng, nên Kính Hiên không nhịn được liền đánh rắm một cái.

Ánh mắt Hạng Tuế Chiêm hơi nhẹ nhàng nhìn lên trên, từ xa có thể nhìn thấy thoáng qua góc áo đỏ tươi của Tề Đan Yên. Chờ chút, chân đâu? Ánh mắt của hắn nhìn lên trên thêm chút nữa, phát hiện Tề Đan Yên đang ngồi xếp bằng. Mẹ nó, đây là tư thế ngồi gì vậy! Người như vậy có thể kể được chuyện cổ gì tốt đẹp chứ? Hạng Tuế Chiêm hơi cắn răng, “Thần ngu dốt, không biết thái hậu kể chuyện cổ gì để răn dạy hoàng thượng?”

Bạn đầu gấu nhưng vẫn còn tơ nào đó lại bắt đầu nói không biết lựa lời, “Kể rất nhiều, thí dụ như Tây Môn Khánh câu dẫn Phan Kim Liên như thế nào, Trương Sinh ban đêm gặp gỡ Thôi Oanh Oanh (trong Tây厢 ký), còn có những câu chuyện tình bí mật giữa Quan Vũ và Lữ Bố, . . .”

“Khụ khụ!” Tề Đan Yên đưa tay che miệng Kính Hiên, dùng ánh mắt cảnh cáo hắn không được nói thành thật như vậy, “Khà khà. . .Ai gia vừa mới kể là truyện Anh Hùng Thủy Hử, Tiểu Hồng nương trung thành bảo vệ chủ, còn có chuyện Tam anh chiến Lữ Bố(1). Không biết Hạng tướng quân đã nghe qua chưa?”

(1) Đây là câu chuyện kể về trận chiến của Lưu Bị, Quan Vũ, Trương Phi đấu với Lữ Bố thời Tam Quốc. Lữ Bố được cho là người có sức mạnh phi thường, rất giỏi võ. Đọc thêm: goo.gl/vNxTlQ

Kính Hiên vội la lên: “Không đúng! Lữ Bố và Điêu Thuyền mới là một đôi, tam anh là con ả nào thế!”

Mọi người đều phát hiện ra, vẻ mặt của Hạng Tuế Chiêm xuất hiện một chút thay đổi, trên trán dường như có thể thấy được gân xanh nổi lên, lạnh nhạt nói: “Thần tập võ từ nhỏ, không đọc qua sách sử, chưa từng nghe qua những chuyện cổ mà thái hậu đã nói”.

“Hạng tướng quân, đây chính là sai lầm của ngươi, muốn tập võ, cũng phải đọc sách, hai thứ đều nên nắm trong tay, hai tay đều phải mạnh mới được.” Kính Hiên nghiêm nghị nói.

Chờ một ngày kia quần thần hợp nhau tấn công, chư vương lần lượt phản loạn bức vua thoái vị, phế bỏ thẳng nhóc nhà ngươi, ngươi sẽ biết cái gì gọi là hai tay đều phải mạnh. Hạng Tuế Chiêm không trả lời, bên ngoài hắn phải bảo hộ quốc gia, bên trong phải trợ giúp chủ, tiên hoàng vừa đi, đặt trọng trách nặng nề lên người Hạng gia, giống như hai con heo đạp trên người con kiến.

Từ lúc Hạng Tuế Chiêm đi vào đến giờ vẫn còn quỳ, theo như bình thường thì hoàng thượng nên cho bình thân, Tiểu Thanh thấy vậy quay đầu nhìn Kính Hiên, lại nháy mắt, nhú chân mày. Kính Hiên ‘A’ một tiếng, rốt cuộc nhìn thấy ánh mắt của Tiểu Thanh, hắng giọng gọi “Tiểu Thanh , trầm khát nước, đi pha bình trà nóng đến đây cho trầm, loại trà mà trầm thích uống nhất đấy.”

Khóe miệng Tiểu Thanh run rẩy lần thứ hai, khom người rời đi.

“A, Hạng ái khanh bình thân.” Kính Hiên gãi gãi sau gáy.

“Tạ hoàng thượng.” Hạng Tuế Chiêm đứng dậy, đứng thẳng đến mức phía sau lưng đều thẳng tắp, thật giống như tường thành “Thần cần phải chuẩn bị cho việc xuất chinh, thần xin cáo từ trước”.

“Ái khanh không cần đi vội, uống chén trà đã.” Kính Hiên khách sáo nói.

Tiểu Thanh cầm khay trà vào, Cẩm Tú rón rét bưng ba tách trà im lặng theo thứ tự đưa cho mọi người, trước tiên là đưa cho Kính Hiên, Tề Đan Yên và Hạng Tuế Chiêm. Tề Đan Yên ăn nhiều đậu phộng như vậy, còn kể vài chuyện xưa, bây giờ đang rất khát nước, không để ý trà hơi nóng, cầm lên liền uống ngay.

Hạng Tuế Chiêm là người cuối cùng tiếp nhận ly trà, sau khi tạ ơn xong thì giờ cao ly trà, liếc mắt nhìn thấy màu nâu trong chén trà, đột nhiên hỏi: “Đây là trà gì?”

“Hồi bẩm Hạng tướng quân, đây là Huyền đậu trà hương.” Tiểu Thanh nói. Sau khi hoàng thượng được sinh ra, hân liên hầu hạ hoàng thượng, hoàng thượng vui mừng hay khó chịu đều biểu hiện quá rõ ràng. Loại Huyền đậu trà hương rất hiếm thấy, một năm không có được đến 50kg, uống một hai lần đã khó. Hiện nay chủ nhân làm hoàng đế, mỗi ngày đều muốn uống.

Sắc mặt Hạng Tuế Chiêm hơi thay đổi, nhắc mắt nhìn qua đồng hồ đậu phộng đã xếp thành ngọn núi nhỏ trên bàn trà phía trước, lại nhìn đến cái miệng nhỏ của Kính Hiên đang chuẩn bị uống trà, Tề Đan Yên đang nốc ừng ực, bỗng nhiên hân buông tách trà để bên cạnh, tiến lên vài bước, thân hình nhanh như chớp.

Tề Đan Yên còn chưa kịp phản ứng, chỉ cảm thấy trước mắt một chiếc áo bào màu tím sẫm, tách trà trong tay bị người ta đập thật mạnh, rơi xuống đất vỡ tan tành. Tay trái Hạng Tuế Chiêm đoạt lấy chén trà của Kính Hiên, bình tĩnh đến mức cả ngay cả một giọt cũng không bị đổ ra ngoài, tay phải trực tiếp vung lên đập vào tách trà của Tề Đan Yên, lại nhanh chóng lùi về sau ba bước, ôm quyền: “Hoàng thượng, thái hậu, Huyền đậu trà hương không thích hợp dùng chung với đậu phộng, nếu nặng sẽ mất mạng”.

Đậu phộng dùng chung với Huyền đậu trà hương, quả thực chính là Nhất nhật tang mệnh tán - Một loại thuốc cực độc.

Tề Đan Yên che miệng, bộ dáng hoàn toàn như chim sợ cành cong. Nghĩ thầm, a? không thể dùng chung với nhau? Nhưng mà ta đã ăn rồi cũng uống xong luôn, phải làm sao bây giờ?

Kính Hiên đại ra một lúc, sau khi hoàn hồn liền kêu to: “”Nguy hiểm thật! Hạng tướng quân cứu giá có công, nên thưởng nên thưởng! Nên thưởng cái gì mới được đây..... Mẩu hậu, người thấy thế nào?” Dứt lời, rất nghiêm túc vuốt cằm suy nghĩ.

Tề Đan Yên liếc mắt, dáng vẻ giống như Mã Cảnh Đào(2) sắp tắt thở, giọng nói khàn khàn: “Không nên vội vàng ban thưởng, để ta đi ới đã!” nói xong tay cầm váy nhảy xuống trường kỷ khắc hoa Hải Đường, Hạng Tuế Chiêm đứng ở một bên chỉ thấy bàn chân nhỏ trắng như tuyết giống như hoa sen chạy nhanh trên nền gạch màu hồng, khi chạy tám lạng mông màu đỏ được thêu hoa tường vân trên vai trượt xuống một nửa, lộ ra một bờ vai tròn, cách tay trơn bóng. Hạng Tuế Chiêm khẽ cau mày, cặp mắt không nhìn theo.

(2) Mã Cảnh Đào: Diễn viên trung quốc, khá nổi danh, đồng thời cũng là diễn viên nổi danh về nhập diễn sâu, diễn khá xuất sắc các thể loại phim bi như tác phẩm của Quỳnh Dao, đoạn này ý nói chị nhập diễn như diễn viên phim Quỳnh Dao, bạch liên hoa trước khi sắp chết.

Sau khi Đôn Hiến đế băng hà. Đại Kiền loạn trong giấc ngoài, Khuyển Nhung ở Tây Bắc làm loạn, Tây Nam thì bị chia cắt, nội bộ triều đình đột nhiên chia thành ba phe, trong đó có một phe trong bóng tối hỗ trợ đệ đệ của tiên hoàng – Cung thân vương, muốn noi theo gương của Triệu Khuôn Dã(3) thời Bắc Tống đoạt ngôi của cháu trai, một phe khác trước đây là do Trương quốc cửu – Trương Truyền Cát cầm đầu, vọng tưởng biến ấu để thành con rối, muốn nắm quyền vợ vết của cái, còn một phe Do Trương Truyền cầm đầu, có ý muốn khoác hoàng bào, thay thế ấu đế. Bây giờ nhìn lại ba phe này không cần phải nhàm chán vậy được không, không cần phe nào động thủ hết! Chính tiểu hoàng đế nào tàn ở trong cung có thể dùng đậu phộng và Huyền đậu trà hương tự độc chết chính mình.

(3) Triệu Khuông Dẫn: Người có công lập nên nhà Tống, lấy danh là Tống Thái Tổ, từng kết nghĩa anh em với Sài Vinh. Sài Vinh lên ngôi lập nên nhà Hậu Chu, Sau khi Sài Vinh chết đưa con là 7t lên ngôi, Triệu Khuông Dẫn được nhân dân ủng hộ và em trai là Triệu Khuông Nghĩa xúi giục nói ông có chân mệnh hoàng đế nên kéo binh về đoạt ngôi vua. Tìm hiểu thêm tại: [s://goo.gl/3MMhR7](https://goo.gl/3MMhR7)

“A! Nghĩ ra rồi!” Kính Hiên vô cùng cao hứng, vỗ tay cái bốp: “Người đâu, thưởng cho Hạng tướng quân mười cân đậu phộng và mười cân huyền đậu trà hương!”

Đây thực sự là nhịp điệu cứ mỗi phút lại đi tìm đường chết.

“Vi thần khấu tạ hoàng thượng ban thưởng, trong thời gian thần Tây chinh, hi vọng hoàng thượng bảo trọng long thể.” Hạng Tuế Chiêm cảm ơn, cứ vậy rời đi.

Tề Đan Yên ói đến ruột cũng muốn phun ra ngoài, kéo dài hơi tràn trở về, nằm ngoài trên bàn trà, trên đầu búi mái tóc trụ mã kế(4) đã lộn xộn vô cùng, nghĩ đến lúc này thiếu chút nữa đã chết rồi, nghĩ đến mà sợ đến tự mình đâm ngực giậm chân. Kính Hiên im lặng nghe nàng sống chết nhắc đi nhắc lại, rất chăm chú nói: “Mẫu hậu, các đại thần đều ám chỉ chúng ta, Hạng Tuế Chiêm công cao chấn chủ, đã sớm có ý đồ không tốt. Hôm nay xem ra, ngoài trừ việc không có văn hóa gì, còn lại thì có thể tin tưởng hẳn”,

(4) Trụ mã kế

trụ mã ke

“Đúng là không có văn hóa gì cả, chuyện Tây Môn Khánh với Phan Kim Liên nổi danh như vậy cũng chưa từng nghe tới.” Tề Đan Yên rất chăm chú gật đầu phụ họa, trọng điểm mà nàng quan tâm với trọng điểm trong câu nói của Kính Hiên hoàn toàn khác nhau.

Kính Hiên lập tức đổi trọng điểm, “Có lẽ cũng là bởi vì không có văn hóa gì, do đó mà đã thành niên nhiều năm mà vẫn chưa có hôn phối”.

Tề Đan Yên nghe xong, vô cùng tiếc hận lắc đầu, “Con gái đều yêu thích loại nam tử chứa thơ văn đầy bụng, loại múa đao múa kiếm cả ngày như Hạng tướng quân ...” Đột nhiên hỏi: “Đúng rồi, lúc này người mới nói muốn ban thưởng mà, đã thưởng chưa?”

Kính Hiên nháy mắt mấy cái, cố ý nói: “Còn chưa có thưởng, mẫu hậu cảm thấy nên thưởng gì mới được?”

Tề Đan Yên cúi đầu suy nghĩ rất lâu, trình trọng nói: “Kim ngân châu báu thì quá thô tục, thưởng gì đó thực dụng chút đi! Thưởng..... Hai mươi cân đậu phộng, hai mươi cân huyền đậu trà hương.”

Có lúc Kính Hiên cảm thấy, Tề Đan Yên mới là mẫu thân ruột của hắn.

Đêm đó, bên trong Hạng phủ đèn đuốc sáng choang. Hạng Tuế Chiêm một thân quân trang, lưng khoác áo choàng lông khổng tước được tiên hoàng ngự ban, trong viện một con tuần mã lông đen bóng loáng đang hưng phấn đá chân, chờ đợi chủ nhân của nó tới cuối nó lần thứ hai ra sa trường giết địch.

Có hắc y nhân từ ngoài phủ chạy tới, ôm quyền quỳ một chân trên đất chờ đợi Hạng Tuế Chiêm. Chỉ nghe ngữ khí trầm thấp của Hạng Tuế Chiêm hỏi, “Thái hậu còn sống không?”

Hắc y nhân đáp: “Hồi bẩm tướng quân, thái hậu khỏe mạnh. Ban thưởng của thái hậu và hoàng thượng đã ở ngoài phủ, ách..... tổng cộng ba mươi cân đậu phộng, ba mươi cân huyền đậu trà hương”.

Đây là muốn ban cho cái chết hẳn mà.

“Ném đi.” ánh mắt Hạng Tuế Chiêm lạnh lùng nghiêm nghị nói, “Truyền lệnh, ba ngàn tướng sĩ tức khắc nhổ trại xuất phát.”

“Dạ”

Hạng Tuế Chiêm phi thân nhảy một cái vũng vàng lên ngựa, nắm chặt dây cương, nghiêng đầu nói: “Phái mấy người nhanh nhẹn có thể tin được bảo vệ hoàng thượng và thái hậu, sắp xếp Tử Ngư vào Tử Ninh cung..... Gọi Tử Ngư lại đây”

“Dạ!”

Một lúc sau, một thiếu nữ với y phục ngắn màu xanh lam chạy nhanh lại, quỳ gối trước mặt hắn: “Tướng quân!”

Tay hắn nắm lấy chuôi kiếm, đưa mắt nhìn phía xa xa: “Sau này người vào Từ Ninh cung giám sát thái hậu, nếu nàng không có tâm tư khác thì thôi, nếu có một ngày kết bè kết phái giúp đỡ người khác soán vị, giết không cần luận tội”.

“Dạ.”

“Phụ thân!” Hạng Vũ vừa khóc vừa chạy tới, vô cùng đáng thương đứng bên chân ngựa, đưa tay muốn ôm một cái: “Phụ thân không được đi!”

Vẻ mặt lạnh lẽo cứng rắn của Hạng Tuế Chiêm hiện lên mấy phần ôn hòa, xuống ngựa ôm lấy Hạng Vũ, thấp giọng nói vài câu, Hạng Vũ mới lau nước mắt, vô cùng ngoan ngoãn gật đầu: “Những ngày bốn tướng quân xuất chinh, chăm sóc cho tiểu thư thật tốt, không được có bất kỳ sơ suất gì”. Dứt lời, nắm lấy dây cương quay đầu ngựa, chạy như bay ra ngoài phủ, chầm tua đổ (trên mũ giáp theo gió tung bay, dưới ánh trăng tinh mịn, tiếng vó ngựa vang lên trong trẻo mạnh mẽ, chấn động tới ô thước một số.

Từ Ngự đứng tại chỗ đưa mắt nhìn bóng lưng Hạng Tuế Chiêm, trong lòng thì thầm: “Mong tướng quân đại thắng trở về, thân thể an khang.”

3. Chương 3: Thánh Chỉ Kỳ Lạ Nhất Trong Lịch Sử

Tin chiến thắng ở biên cảnh Tây Bắc liên tục được báo về, có người nói Hạng Tuế Chiêm vừa mới đóng quân ở Tuy Huyền, Khuyển Nhung nghe phong thanh đã vô cùng khiếp sợ, đã bắt đầu rút quân, chờ ba ngàn binh mã do Hạng Tuế Chiêm dẫn đến Tuy Dương thì Khuyển Nhung đã muốn rút khỏi lãnh thổ. Tất cả mọi người đều cho rằng trận chiến bảo vệ biên thùy này Đại Kiên đã không chiến mà thắng, Hạng Tuế Chiêm lại tập hợp 10 ngàn chiến sĩ trấn giữ Tây Bắc, chỉ mang theo 3 vạn đại quân, vượt qua biên giới nước khác, rất có tư thế chuẩn bị xâm phạm Khuyển Nhung.

Hạng gia đời đời võ tướng là không sai, nhưng các quan văn đều dùng ngòi bút làm vũ khí tấn công cả nhà bọn họ, nguyên nhân là do Hạng gia chiến đấu tàn bạo, giết tù binh trước kia còn giết hại toàn dân trong thành. Hạng Tuế Chiêm kế thừa vinh quang truyền thống của Hạng gia, dụng binh như thần, chỗ mà bọn họ đi qua dân chúng lầm than, binh lính Đại Kiên giống như chó hoang thoát khỏi dây, gập gềnh liên nung, thấy heo liền giết, chứ đừng nói là nhìn thấy cô nương của Khuyển tộc, đều sôi nổi muốn ném thử món ăn dân dã.

“Quá tàn bạo rồi!” Một người trong đại tộc Khuyển Nhung thấy đám heo con mà mình nhọc nhằn khổ sở lắm mới nuôi được, lại bị bọn lính bắt, nhóm lửa trại làm buổi tiệc heo sữa quay, phát ra tộc tiếng khóc tiếc hận.

Từ xa mặt trời đã sắp lặn, nhuộm đỏ một mảnh thảo nguyên rộng lớn. Gió lớn thổi từng trận, cỏ dại cao bằng nửa người giống như sóng lớn tầng tầng dập dềnh.

Một người phó tướng là thủ hạ của Hạng Tuế Chiêm – Hạng Thanh Phong một bên lau mũ giáp dính máu, vừa nhìn Hạng Tuế Chiêm nói: “Tướng quân, chúng ta phải đánh cướp mấy trăm dặm nữa mới kết thúc?”

“Lúc nào tộc trưởng bọn họ chủ động cầu hoà, lúc đó sẽ kết thúc”. Hạng Tuế Chiêm ngồi ở tảng đá trên đỉnh ngọn núi, cong một chân lên, trong miệng ngậm một cây cỏ để nâng cao tinh thần: “Từ khi Đại Kiên kiến quốc đến nay, vì nghỉ ngơi lấy sức tận lực phòng ngừa ngoại tộc xảy ra xung đột. Lần này ta mang theo binh mã và lương thảo có giới hạn, trong tình huống không có viện binh và binh lương tiếp tế, chỉ có thể chống đỡ nhiều nhất được bốn mươi ngày. Sau bốn mươi ngày, không thể không khai hoàn về triều, nhưng lần này nhất định phải giáo huấn cho bọn man di một bài học, lấy gậy ông đập lưng ông, thể hiện quốc uy của Đại Kiên ta”.

“Tướng quân không sợ những lão già đáng chết ngay cả kiếm cũng cầm không được kia viết văn chương công kích người sao? Cái gì lòng muông dạ thú, dùng người chủ quan, kết bè kết cánh. . .”

“Ta nếu thật sự có lòng muông dạ thú, lần này sẽ triệu tập bốn mươi vạn binh mã, trước tiên ra sẽ thu phục biên ngoại sau đó sẽ quay về kinh thành, lúc bất ngờ sẽ công kích vây giết ấu đế”. Hạng Tuế Chiêm đứng lên, đem cây cỏ trong miệng ném ra xa, ở phía bắc kinh thành, gió mạnh cuốn lấy cát vàng, thổi mạnh đến mức làm da mặt rất buốt. “Nhưng mà ta chỉ dẫn theo ba ngàn tướng sĩ, mà bộ tộc Khuyển Nhung có gần năm vạn người, bọn họ không thể tưởng tượng ta dám một mình mạo hiểm hành quân đến vùng biên cương hoang vắng này, có khả năng đầu một nơi thân một nẻo, trái lại cảm thấy ta thêm nhỏ dãi ngôi vị hoàng đế. Hạng gia chúng ta khởi nghiệp từ Sở quốc thời xuân thu, đời đời làm tướng, gia tộc hiển hách đều là dùng máu tươi đổi lấy, nếu muốn mưu đoạt ngôi vị hoàng đế thì cần gì đợi đến hôm nay? Suy nghĩ của bọn quan văn thực sự làm người ta thất phục. Thanh Phong, người nhìn xem”. Vừa nói, Hạng Tuế Chiêm vừa chỉ về phía xa.

Nơi các chiến sĩ đang đóng trại có khói bếp đang bốc lên, bọn họ đang nấu cơm, trời chiều xa xa trốn trong đám mây lúc ẩn lúc hiện.

“Đại mặc cô yên trực, trường hà lạc nhật viên(1). Các quan văn cả đời hiếm khi thấy được biên cương xa xôi này, không có cơ hội nhìn thấy cảnh tượng bao la này, lòng dạ đương nhiên hẹp hòi”. Hạng Tuế Chiêm hít một hơi, bão cát thổi bay tua rua phía sau mũ của hắn.

(1) Trích trong bài “Sử chí tái thượng” là một trong những bài nổi tiếng theo phong cách “tả cảnh nhập thần” của Vương Duy.

Sa mạc mênh mông, ngọn khói bay thẳng lên trời,

Sông dài, mặt trời lặn tròn vo.

Sa mạc bùng khói trắng

Chiều tàn rơi sông giăng

Do Hạng Tuế Chiêm làm chủ đem quân đội Đại Kiên tiếp tục tiến công tây bắc, trả giá bằng sinh mệnh 220 binh sĩ tiến công cướp, giết đổi lấy tiếng oán than dậy đất của bộ tộc Khuyển Nhung. Hạng Tuế Chiêm dẹp xong Khuyển Nhung đoạt được một vùng thảo nguyên tương đối màu mỡ, truyền lời ra ngoài, nếu trong vòng 5 ngày không thấy sứ thần, sẽ bắt đầu đồ thành(2). Sau đó đóng quân ngay tại chỗ.

(2) Đồ thành: Diệt sạch cả thành, trong chiến tranh thời xưa đây là cách tàn bạo nhất.

Các quan văn trong triều Đại Kiên nghe nói tình hình biên cảnh thì dồn dập dâng tấu chương, mạnh mẽ lên án Hạng gia rằng: Hạng gia đang làm tổn hại chủ trương luôn hòa bình của chúng ta, làm mất hình tượng hòa nhã của Đại Kiên quốc, tấu chương hàng ngày đều được chọn đưa đến thư phòng, chất cao như núi.

Kính Hiên ngồi xem tấu chương, đặt bút lông trong lỗ mũi rồi ngủ. Tề Đan Yên thay mặt hoàng đế phê duyệt tấu chương đã xem mười mấy tấu chương buộc tội Hạng Tuế Chiêm, cảm thấy rất tội nghiệp cho người này. Có câu nói là, đắc tội một người không khó, khó nhất là đắc tội tất cả mọi người, hẳn ngay cả chuyện khó khăn như vậy mà cũng làm được. Người xem thử những lời viết trong tấu chương đi, nếu như trước đây nàng chưa nhìn thấy Hạng Tuế Chiêm, nhất định cho rằng hắn là một phần tử khủng bố, cả ngày cầm dao mổ heo chém lung tung..

Tử Ngư sau khi tiến cung bởi vì hầu hạ chu đáo mà trở thành cung nữ cận thân của thái hậu, bưng trà dâng nước, lặng lẽ ghi nhớ tất cả tên các đại thần kết tội Hạng Tuế Chiêm.

“Mấy lão già y phục màu đỏ kia mỗi ngày thay đổi cách nói ở bên tai trẫm, nói trẫm là hôn quân, sủng hạnh gian thần”. Kính Hiên tỉnh ngủ, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Tử Đan Yên cáo trạng: “Bọn họ cho rằng bọn họ là trung thần, trẫm chưa từng thấy trung thần nào mà mỗi ngày đều dùng những lời nói thô tục để mắng hoàng thượng”.

“Lời thật thì khó nghe.” Tề Đan Yên mấy ngày nay bị đồng tấu chương này làm cho mắt mờ chân chậm, trả lời Kính Hiên qua loa một câu.

“Nếu nói như vậy những tấu chương mắng Hạng tướng quân là phản thần đều đúng sự thật sao?”

Tử Ngư hơi biến sắc, lén lút nhìn Tề Đan Yên, nghĩ thầm, người này rốt cục không nhận được đã bắt đầu gây xích mích ly gián .

“Cũng không thể nói như vậy.” Tề Đan Yên ném bút lông, đem toàn bộ tấu chương kết tội Hạng Tuế Chiêm xếp thành một chồng cao, tự tay cất vào bao tải to: “Người muốn mắng người khác, lại không cho người ta tức giận, rất không có đạo lý. Ai mà thích mỗi ngày bị chỉ vào mũi mắng là đồ ngu ngốc? Như vậy đi, tấu chương này chúng ta sẽ không phê từng cái, thống nhất nghĩ ra một chiếu chỉ đi”.

“Nghĩ cái gì?” Kính Hiên chờ mong nói.

Tề Đan Yên gật gù ngẫm nghĩ, nàng vốn không hiểu phương thức trị quốc, nàng chỉ dựa vào góc nhìn của phụ nữ, nghĩ ra ý xấu: “Để cho những người dâng tấu chương này thành một đội, đến biên thùy Tây Bắc cùng Hạng Tuế Chiêm đấu một trận, nếu như bọn họ thắng họ Hạng kia, chúng ta sẽ làm theo kiến nghị của bọn họ”.

Đây rõ ràng là sợ thiên hạ chưa đủ loạn mà? Tử Ngư vô cùng ngạc nhiên, nàng từ nhỏ không cha không mẹ, lúc bị bệnh sắp chết được Hạng Tuế Chiêm cứu, dạy cho tập võ đến nay, chuyện trong cung tuy nói không phải biết rõ ràng, nhưng cũng đã nghe nói qua một chút. Đầu óc của Thái hậu đơn giản như vậy, lúc trước làm sau sống sót ở nơi giết người không thấy máu này như thế này.

Mà làm cho người ta sợ hãi nhất là, ánh mắt của Kính Hiên lại sáng lên, họ to—— Chủ ý này rất hay!

Làm ơn đi, đây là đấu tranh chính trị, không phải đang tập hợp đoàn thể để thử thách xem tên nào mạnh mới là Boss lớn! Tử Ngư không thể nghị chính, chỉ có thể trợ mắt nhìn Kính Hiên gọi người vào thư phòng dặn dò thánh chỉ vừa mới phát minh ra, ra lệnh cho Tống Liễu Lai đưa đi.

Chỉ dụ: Các khanh nhìn xa trông rộng, nhanh chóng chuẩn bị đến Tây Bắc, cùng đánh một trận với Hạng gia, nếu ai có thể đẩy lui Khuyển Nhung, người thua sẽ làm theo lời người thắng. Khâm thủ!

Ngọc tỷ dùng một cái đã in lên tờ giấy màu vàng, quân vô hí ngôn, cả triều đình yên lặng.

Cho quân đóng trại ở tộc Khuyển Nhung, Hạng Tuế Chiêm chưa kịp gặp sứ thần Khuyển Nhung thì đã nhận được tin mật báo do Tử Ngư gửi đến bằng bồ câu, bên trong nói, bởi vì các quan trong triều đều kết tội hấn, do đó mà thái hậu và hoàng thượng đã ra một thánh chỉ lợi hại nhất, khoảng chừng 300 quan lại tạo thành một tiểu đội, xuất phát từ kinh thành, muốn tới đánh nhau với hấn, người nào thua sẽ phải nghe theo người thắng cuộc.

Hạng Thanh Phong trợn mắt há mồm, hấn sống hai mươi mấy năm đây là lần đầu tiên nghe được thánh chỉ kì lạ này.

“Báooo! —— Sứ thần của Khuyển Nhung đã ở bên ngoài ba mươi dặm, trong vòng nửa ngày có thể tiến vào!”

“Năm ngày kỳ hạn đã đến, nếu sứ thần Khuyển Nhung đến muộn một khắc, thì chém thành 3 khúc ngay tại chỗ, đưa trở về cho bọn họ”. Hạng Tuế Chiêm rõ ràng bị cái thánh chỉ lạ thường kia khiến cho tính nhẫn nại đã hoàn toàn biến mất, lạnh lùng nói.

Thuộc hạ suy nghĩ một chút, khổ sở nói: “Chém thành ba khúc có hơi khó một chút, có thể chém thành sáu khúc hay không?”

Hạng Tuế Chiêm gật đầu, “Chuẩn.”

Thuộc hạ vui sướng chạy ra lều trại bắt đầu mài đao.

Hạng gia bởi vì có một đám thủ hạ như vậy, mới có thể đánh đâu thắng đó.

Hạng Thanh Phong tiến lên một bước hỏi: “Lời nói của nhóm quan lại trong triều đình.....”

“Chờ bọn hấn có thể sống đi tới nơi này rồi nói.” Hạng Tuế Chiêm phát phát tay.

Sứ thần Khuyển Nhung có tổng cộng ba người, trước khi trời tối đã tiến quan chủ trương trong quân đội Đại Kiền, bọn họ không biết lý do gì mà các binh sĩ của Đại Kiền mỗi người đều mài đao, nhịp điệu thanh thoát, mạnh mẽ vang lên, thật giống như đang trình diễn một điệu nhạc chuông vậy.

“Báoooo! —— 3 sứ thần của Khuyển Nhung là Trát Hách Hách, Mộc Khảm Nhi, Nhược Nhân Duy Khắc cầu kiến!”

Biên cảnh không thể so với Trung Nguyên, sau khi mặt trời lặn sẽ rất lạnh. Trong đại trường có đốt lò lửa, vô cùng ấm áp. Sứ thần Khuyển Nhung sau khi tiến vào thì nhìn thấy một nam tử tuần tú, khoảng ba mươi tuổi, còn mặc chiến giáp, khoác một cái áo choàng lông chồn màu đen ngồi trên ghế da hổ màu trắng ngay chính giữa. ngũ quan rõ ràng, dưới đôi lông mày rậm rạp là đôi mắt sắc bén như chim ưng, con người đen bóng sắc nhọn như lưỡi đao mang theo sát khí lạnh lẽo khiến người ta không dám tới gần.

Nói vậy đây chính là danh tướng số một của Đại Kiền —— Hạng Tuế Chiêm.

Tay phải sứ thần ấn trước ngực hành lễ: “Hạng tướng quân vạn an. Bộ tộc của chúng tôi đặc biệt tới để cầu hòa, hi vọng tướng quân nhả trại về nước. Bộ tộc chúng tôi nguyện ý dâng lên 250 cân lương thực, 250 dê bò cho hoàng đế Đại Kiền, còn có 250 lượng hoàng kim, bốn con ngao khuyển để tướng quân thưởng thức”.

“Ngao Khuyển lưu lại cho bốn tướng quân, còn bốn thứ 250 gì đó trong vòng ngày mai đưa đến Thịnh Kinh”. Thật sự cho là Hạng Tuế Chiêm chúng ta không có văn hóa sao? Dùng văn chương mắng người vô cùng thỏa đáng: “Mặt khác, ta muốn một tờ giấy giao ước?”

“Giao ước như thế nào?”

“Thứ nhất, người của bộ tộc Khuyển Nhung không thể lớn lối tiến vào biên cảnh của ta cướp của, giết người hay đốt nhà. Thứ hai, Khuyển Nhung phải thương nhân đến Đại Kiền ta buôn bán, có thể không cần sử dụng ngân lượng, lấy dê, bò, tuần mã làm giao dịch. Thứ ba, ...” Hạng Tuế Chiêm đưa tay khoát lên tay cầm trên ghế, nâng cằm trầm mặc một chút: “Cùng quân ta tái chiến một trận, không giết hại người lẫn nhau”.

Sứ thần Trát Hách Hách vô cùng không rõ, “Điều cuối cùng này.....”

Thanh Phong bỗng nhiên hiểu rõ ràng ý tứ của Hạng Tuế Chiêm, hẳn cố ý muốn dọa đám quan văn được phái đến. Nên lập tức giải thích: “Mọi người giao lưu một chút, xem như kết giao bằng hữu thôi”.

Trát Hách Hách có chút khó xử nháy mắt: “Những điều khác thì không có vấn đề, nhưng còn điều cuối cùng thì Tại hạ phải trở về hỏi tộc trưởng của chúng tôi mới được”.

Lại nói về đám quan văn ở Trung Nguyên, ở biên cảnh cát vàng bay đầy trời, nhiệt độ ngày và đêm chênh lệch rất lớn, hơn nữa nguồn nước lại ít ỏi, giày vò bọn họ đến nỗi chỉ còn lại nửa cái mạng mà thôi. Bọn họ không có cảm nhận được chút gì trong thơ cổ, cái gì mà “Hồi nhạc phong tiền sa tự tuyết, thụ hàng thành ngoại nguyệt như sương”(3), “Bạch tuyết sơ hạ thiên sơn ngoại, phù vân trực thượng ngũ nguyên gian”(4) bao la hùng vĩ thế lương, chỉ cảm thấy ‘Ngẩng đầu ngắm trăng sáng, cúi đầu ứt hết mông’(5)

Bọn họ đi đường dài bốn ba đã quên mất khí thế lúc hùng hổ bài bản khi kết tội Hạng Tuế Chiêm, dẫn chứng phong phú tự kỷ lúc châm chọc đương kim thánh thượng ngu ngốc lại biểu đạt mình là trung thần, giờ chỉ thăm nghĩ đường dài thế nào khi nào thì mới đến.

Nhìn thấy một con rắn màu xám như bộ xương khô đang từ từ bò đến, đám người bên trong bỗng nhiên cảm thấy Tề thái hậu buông rèm chấp chính, thay hoàng đế phê duyệt tấu chương là người vô cùng đáng sợ. Lại nghĩ đến Lữ Trĩ Tây Hán và Tiêu thái hậu. Bọn họ cả ngày đứng trong triều đình khua môi múa mép, châm chọc võ tướng là người thô鄙, nông cạn. Người ta cầm binh đánh thắng trận thì đã có người nói là người ta không tự trọng muốn nắm giữ binh quyền, nhưng để cho bọn họ tự mình xuất chinh đến biên cảnh, còn chưa bắt đầu đánh giặc đầu óc đã muốn choáng váng, hoa mắt, mới biết được thì ra nắm giữ binh quyền cũng không phải chuyện dễ dàng gì.

Ha ha ha, đám quan văn này sở dĩ cảm thấy xuất chinh không phải là chuyện dễ dàng là bởi vì bọn họ còn chưa gặp phải chuyện càng khó khăn hơn nữa. Chờ bọn họ đều bị bệnh, rồi cuộc cũng tới nơi mà đại quân Hạng Tuế Chiêm dừng chân, lại nghe được một tin dữ động trời——

Quân đội Đại Kiền thiếu lương thảo, đã là nỗ lực hết đà (thể lực suy yếu), toàn quân đã sắp noi theo gương Sở Bá Vương trong cuộc chiến Cự Lộc đem lương thảo và nổi niêu xong chảo hiện có tất cả đều đem đi thiêu hủy(6), quyết định rạng sáng ngày mai sẽ cùng Khuyển Nhung quyết một trận tử chiến.

A, Trận này đánh hay là không đánh đây?

(3) Thơ Dạ Thưởng Thụ Hàng Thành Văn Dịch

Hồi Nhạc phong tiền sa tự tuyết

Thụ Hàng thành ngoại nguyệt như sương

Bất tri hà xứ xuy lô quân

Nhất dạ chinh nhân tận vọng hương

Dịch thơ: Đêm lên thành Thụ Hàng, nghe tiếng sáo

Núi Hồi mặt trước

Cát trắng giăng giăng

Tưởng như giải tuyết giá băng

Thụ Thành mờ ảo ánh trăng diệu huyền

Đâu đây giữa cảnh trời đêm

Sáo ai giục khách du miền quê xưa

Nguồn: goo.gl/Ds3TIH

(4) Câu thơ được trích trong bài Tòng Quân Hành của Lô Tư Đạo

, .
, .
, .
, .
, .
, .
, , , .
, ?
, .
, .
, .
, , , !

Hán Việt

Tòng quân hành

Sóc phương phong hỏa chiếu cam tuyền, trường an phi tương xuất kỳ liên.

Tê cừ ngọc kiếm lương gia tử, bạch mã kim ky hiệp thiếu niên.

Bình minh yển nguyệt truân hữu địa, bạc mộ ngư lệ trực tả hiền.

Cốc trung thạch hồ kinh hàm tiến, sơn thượng kim nhân tăng tế thiên.

Thiên nhai nhất khứ vô cùng dĩ, kế môn điều đệ tam thiên lý.

Triều kiến mã lĩnh hoàng sa hợp, tịch vọng long thành trận vân lý.

Đình trung kỳ thụ dĩ kham phàn, tắc ngoại chinh nhân thù vị phản, bạch tuyết sơ hạ thiên sơn ngoại, phù vân trực thượng ngũ nguyên gian.

Quan sơn vạn lý bất khả viết, thù năng tọa đối phương phủ nguyệt?

Lưu thủy bản tự đoạn nhân tràng, cự băng quy lai thương mã cốt.

Biên đình tiết vật dữ hoa dị, đông tản thu sương xuân bất hiết.

Trường phong tiêu tiêu độ thủy lai, quy nhạn liên liên ánh thiên một.

Tòng quân hành, quân hành vạn lý xuất long đình, đan vu vị kiều kim dĩ bãi, tương quân hà xử mệnh công danh!

Nguồn: [s://goo.gl/wFwLS5](https://goo.gl/wFwLS5)

(5) Biến thể thành câu đố của của 2 câu thơ trong bài Tình Dạ Tư của Lý Bạch

Ngẩng đầu nhìn trăng sáng

Cúi đầu nhớ cố hương

(6) Đem lương thảo và nồi niêu xong chảo đem đi thiêu hủy: Đánh theo kiểu đập nồi chìm thuyền, đánh cũng chết không đánh cũng chết, nếu đánh thắng hy vọng cướp được lương thực bên kia để sống, không liều mạng đánh là chết chắc.

4. Chương 4: Món Đặc Sản Của Khuyển Nhung

Trong lều lò lửa đốt lớn nghe đom đóp, trên chiếc bàn trà đặt mấy bảo kiếm méo mó. Phó tướng Hạng Thanh Phong nước mắt lưng tròng lôi kéo tay của Lễ bộ Thị lang Ngụy Hiến Kế, xúc động nói: “Ngụy đại nhân nghe nói Đại Kiền gặp nạn đã dứt khoát ném bút lông, cầm cung tên lao đến sa trường cùng với nhiều đại nhân vì quốc quên thân như vậy, thấy chết không sợ như thế, cho dù dùng mười trang sớ để kể công các ngài vẫn không thể nào thể hiện hết nỗi nghĩa cử liệt sĩ của các ngài!”

Ngụy Hiến Kế vô cùng khiếp sợ, bọn họ vốn là đến để đánh nhau với Hạng Tuế Chiêm, sao đến biên cảnh lại trở thành đội quân cảm tử như vậy? “Bên trong thánh chỉ đâu phải nói như vậy” Ngụy Hiến Kế kinh hoàng nói.

“Thánh chỉ chúng tôi đều có xem qua, chính là nói như vậy —— ‘Các khanh nhìn xa trông rộng, nhanh chóng chuẩn bị đi Tây Bắc, cùng Hạng gia đánh một trận, nếu ai có thể đẩy lui Khuyển Nhung, người thắng sẽ được lập bia thờ’ Hạng Thanh Phong cúi đầu, tự mình giải thích: “Ý tứ chính là, các đại nhân nói hay vô cùng, nhanh chóng mặc chiến bào chạy đến Tây Bắc, cùng với quân đội của Hạng tướng quân đánh bại Khuyển Nhung, sau khi chiến thắng sẽ phong cho các người một tấm bia liệt sĩ để tưởng niệm”.

Võ tướng thực sự là không có văn hóa: “Người thắng có quyền quyết định” ý tứ rõ ràng là ai thắng phải nghe theo người đó mà! Đám quan văn vô cùng đau đớn, nhưng tiểu đội 300 người làm sao dám ở trong quân đội cả vạn người mà một mình chiến đấu? Bất đắc dĩ, bị ép mặc vào khối áo giáp dày cộp này, đây là bắt buộc phải chiến trường rồi!

Cho dù đám quan văn các người xem trong sách sử miêu tả chiến tranh như thế nào, cái gì mà “Tất cả năm vạn kỵ binh, bộ binh đối đầu với quân địch hơn mười vạn người, lại dám dốc hết toàn lực đánh đuổi quân giặc” linh tinh gì gì đó... Thì trong đầu các người cũng chỉ cảm thấy hai quân giao chiến chính là mọi người cầm vũ khí, ta chọc người một cái, người chọc lại ta một cái, còn thực sự đi lên chiến trường, nhìn thấy phía đối diện một mảnh đen kịt, mỗi người đều chạy đến để giết người, cảm giác không thể sánh khoải giống như đọc sách được.

Đám quan văn bị cố ý an bài ở vị trí đội quân cảm tử. Cả cuộc đời chưa từng có người nào đã trải qua tình cảnh này, tề cả ra quân đồng thời cảm nhận sâu sắc cảm giác được đám võ tướng này không thể

nào có văn hóa nổi —— Trong bao nhiêu lần chém giết đổ máu bọn họ mới có thể sống đến ngày hôm nay, mỗi lần xuất chinh trở về triều, đều đã đi qua sống chết.

“Tề thái hậu đúng là sâu không lường được, sâu không lường được. . .”

“Người dân thân vào hiểm cảnh so với đứng nhìn quả thực không giống nhau, Hạng tướng quân quả thực rất đáng thương, rất đáng thương!”

Khi trận thi đấu hữu nghị kết thúc, ngoại trừ vài quan văn sợ đến mức té từ trên ngựa xuống bị gãy chân ra, hai bên căn bản không có tử thương gì.

Ngụy Hiến Kế không biết vấn đề ẩn bên trong, kéo lê cái chân bị đứt, bò đến bên người Hạng Tuế Chiêm, run rẩy nắm lấy bàn tay thô ráp đầy vết chai của hắn, lệ nóng tràn mi nói: “Hạng tướng quân vào sinh ra tử, bảo đảm bình an cho con dân Đại Kiền ta, như Sở Bá Vương tái thế! Hoàng thượng, thái hậu anh minh, để cho bọn chúng tôi đích thân tới chiến trường để cảm nhận được chiến sự khốc liệt, dụng ý thâm sâu! Chúng tôi vô cùng xấu hổ, trước đây đúng là đã đắc tội với Hạng tướng quân, mong rằng tướng quân đại nhân đại lượng, không để ở trong lòng!”

Việc đã đến nước này, Ngụy Hiến Kế cũng không thể không hạ mình, người nghĩ thử xem, ở trong đại doanh của người khác, còn bị người khác biết người là người dâng tấu chương kết tội hắn, muốn giết người chỉ cần chớp mắt là được, lúc này còn không nịnh nọt thì đợi lúc nào?

Nhìn một phòng thấy mặt đám quan văn xám xịt nước mắt tuôn trào, Hạng Tuế Chiêm đột nhiên cảm thấy đạo thánh chỉ kia cũng không có gì là không bình thường, thật đúng là đánh bậy đánh bạ lại có tác dụng thật, để những đám người này cả ngày léo nhéo nói hắn là tội phạm quan trọng muốn cướp quyền vua, đám văn nhân hủ lậu này đã lĩnh ngộ được cái gì gọi là tướng quân bách chiến bách thắng, tráng sĩ mười năm trở về.

Cầu chúc cho thân thể hoàng thượng và thái hậu an khang trường thọ.

Mấy ngày sau, Khuyển Nhung đưa ra những điều hiệp ước có thể ký kết, nhưng cấp bậc của Hạng Tuế Chiêm không đủ, hoàng đế Đại Kiền của các người phải đến biên cảnh ký kết với tộc trưởng của chúng ta, lúc này mới được xem là chính thức.

Cái loại người đã cho thể diện mà còn không biết xấu hổ ra điều kiện khiến cho quân đội Đại Kiền bất mãn, bắt đầu tự giác ra ngoài săn mồi dao soàn soạt. Hạng Tuế Chiêm vừa nghe yêu cầu của Khuyển Nhung, hừ một tiếng, “Hoàng thượng chính là cứu ngũ chí tôn, phải ở Thịnh Kinh giải quyết chính sự, không có đạo lý đến biên cảnh ký kết. Không ký cũng được, ta lập tức đưa thư về Thịnh Kinh, thỉnh Ngô hoàng tăng thêm 10 vạn binh sĩ, san bằng Khuyển Nhung”.

Hạng Tuế Chiêm nói được là làm được, vừa sai người đưa đám quan văn vô dụng kia về Thịnh Kinh, một bên viết tấu chương cho Kính Hiên, một bên nói với đám người Khuyển Nhung, thỉnh cầu tăng thêm 4 vạn binh sĩ, mang theo lương thảo đến.

Tác phong của Hạng gia, khi chiến đấu không đồng ý giảng hòa, đánh tới khi người phục mới thôi. Vì lẽ đó mà thông thường không có người nào nguyện ý kết giao bằng hữu với bọn họ.

Nhưng đừng quên trong triều đình người mang ý xấu rất nhiều, tấu chương khi đến trong tay của Kính Hiên đã trở thành——” Khuyển Nhung đồng cỏ rộng lớn màu mỡ rất hợp với nuôi dưỡng gia súc, người dân Khuyển Nhung mỗi ngày đều bán thịt dê xâu nướng, mỗi xâu 1 văn tiền. Thịt dê tươi non, béo tròn đầy mỡ, nướng trên lửa da thịt sẽ bóng loáng, cắt ra một chút thịt, có thể nhắm rượu, cũng có thể làm món ăn chính. Người dân Khuyển Nhung nhiệt tình hiếu khách, mời hoàng đế Đại Kiền đến tham quan vài ngày và để thưởng thức món ăn”.

Tấu chương này tỏa ra mùi thịt nướng thơm lừng làm cho Kính Hiên nổi lên cơn thèm ăn, hắn còn e sợ thiên hạ không loạn dứt khoát muốn đích thân đến để nếm thử thịt dê xâu nướng một văn tiền, đồng thời rất hưng phấn nói quyết định này cho Tề Đan Yên biết.

Tề Đan Yên mười bốn tuổi tiến cung cho tới nay không hề bước ra khỏi cửa Vĩnh Ninh cung, lần này nghe tiểu hoàng đế nói muốn cải trang đi du ngoạn, hâm mộ ghen tị đến đòi mạng, cắn góc chăn cả một đêm mới khó khăn quyết định, nàng cũng phải xuất cung ăn thịt dê xâu nướng mới được!

Kết quả là, đôi mẫu tử cao quý nhất của Đại Kiền nắm tay nhau cùng xuất cung, các đại thần ai cũng không cản được. Tử Ngư trầm trọc suy nghĩ, có người nói là do mệnh lệnh của Hạng Tuế Chiêm, người chấp bút viết thay Hạng Tuế Chiêm còn nói hẳn tự mình đọc, Còn nói đích thân Hạng Tuế Chiêm đã đến ném thư ‘Món đặc sản của Khuyển Nhung’, càng cảm thấy đó không phải là phong cách của Hạng Tuế Chiêm—— hẳn rõ ràng không thích ăn nhất là thịt dê nướng!

Ở thời đại không phát triển về mặt khoa học kỹ thuật như thế này, tin tức bé tắc, ba ngày trước người viết thư nói cho chồng người biết người sắp sinh, chờ lão công người trở về, hài tử đã đầy tháng rồi.

Tử Ngư chính là như vậy, nàng dùng bồ câu đưa tin báo cho Hạng Tuế Chiêm, đến khi hẳn thu được thì hai mẫu tử ngọc kia đã đi được nửa lộ trình rồi.

Kẻ ngu si cũng nhìn ra được đây là một âm mưu, nói không chừng là Khuyển Nhung và một tên quan nào đó trong triều có tâm tư mưu phản muốn cấu kết với tộc tử nên mới nghĩ ra âm mưu này, nhưng chuyện này đối với chỉ số thông minh của mẫu tử nhà này chắc là vui mừng nhảy vào bẫy rồi. Mẹ nó, lần này nước xa không cứu được lửa gần rồi. Thiên tử và thái hậu một khi bị bắt làm tù binh, Đại Kiền xem như xong đời!

Hạng Tuế Chiêm nhọc nhằn khổ sở ở biên cảnh, bốn mươi ngày lương thảo thiếu thốn liều chết với Khuyển Nhung gần hai tháng, sắp đổi được hiệp ước đình chiến, có thể đảm bảo cho bình an của Tây Bắc Đại Kiền ít nhất ba mươi năm, bị người ta đánh cắp đổi thư đưa tin, khiến cho Đại Kiền rơi vào đại nạn diệt quốc. Một quốc gia không sợ không có tướng tài, chỉ sợ có hoàng đế và Thái Hậu.... giống như heo thế này!

Mặc kệ là ai đứng sau chuyện này, việc cấp bách là phải tìm ra hoàng thượng và thái hậu, trước tiên bảo vệ bọn họ không bị người ta bắt đi sau đó giết chết là quan trọng nhất.

Hạng Tuế Chiêm tạm thời đem đại quân giao cho Thanh Phong dẫn đầu, lúc này để cho các thám tử đã được phân bố rải rác khắp kinh thành để giám thị động tĩnh của Quốc cữu và các Vương gia đã không còn kịp nữa, hẳn sẽ bước đến bên ‘Đen nhưng đẹp trai’ của mình, chạy suốt đêm lên đường hộ giá.

‘Đen nhưng đẹp trai’ hóa ra là con ngựa hoang ở biên cảnh, bộ dáng to lớn khỏe mạnh, nhìn qua vô cùng uy mãnh, bộ lông màu đen giống như tơ lụa cao quý nhất, phản xạ lấp lánh dưới ánh mặt trời. Khi đó nó chạy tới trong quân đội của Hạng Tuế Chiêm với ý định là muốn cưỡng X mấy con ngựa cái, kết quả bị Hạng Tuế Chiêm bắt tại trận, bị hẳn thuần phục, làm chiến mã ngoan của hẳn. Có người nói, con ngựa ‘Đen nhưng đẹp trai’ là ngựa Ô Chuy của Tây Sở chuyển thế, trợ giúp Hạng gia chinh chiến sa trường.

Ở bên này, Kính Hiên và Tề Đan Yên còn không biết Đại Kiền đang ngàn cân treo sợi tóc, xe ngựa chạy băng băng trên đường, bên trong xe ngựa hai người còn tranh luận không ngừng là “Thịt dê xỏ xâu nướng là ướp với xả ăn ngon hơn hay ướp với tương gừng ăn ngon hơn”. Khi tranh luận đến nhàm chán cực độ, đội ngũ tiến vào vòng mai phục.

Một người là tiểu hoàng đế chưa đầy 8 tuổi, một người là thái hậu tối ngày chỉ ở trong cung cấm bản không hề biết võ công, khi ở trong Tử Cấm thành còn tạm được, có đại nội cao thủ bảo vệ, chỉ cần không phải tự mình đi tự sát đại loại kiểu ăn bậy uống bạ, sẽ không dễ dàng xảy ra chuyện như vậy. Ra khỏi Tử Cấm thành thì khó mà nói, bởi vì có một đám người luôn nhìn chằm chằm, nhưng do bọn người kia đang tranh luận nên “Giết chết cả hai người” hay “Lưu lại người sống”, cho nên hai người bọn họ mới bình yên đến tận nay. Nhưng mà cách biên cảnh Tây Bắc càng ngày càng gần, đám người rồ cuộc không kiềm chế được nữa, động thủ trước rồi nói sau.

Ở trong xe ngựa, đôi mẹ con ‘không ruột thịt’ bỗng nhiên nghe thấy một tiếng vang thật lớn, xe ngựa bị dừng lại, sau đó là tiếng va chạm của vũ khí, còn có tiếng đánh nhau. Tiểu hoàng đế lúc này mới hiểu ra, hỏi: “Không phải chúng ta gặp phải người xấu chứ?”

Gặp phải người xấu. . .Thật là ngây thơ hồn nhiên mà.

“Chúng ta có nên bỏ trốn hay không?” Tề Đan Yên lo lắng hỏi.

Hai người nhìn xung quanh xe ngựa, xem thử nên trốn theo hướng nào. Kính Hiên trầm mặt nghĩ một hồi, “Chúng ta không thể bị người xấu bắt đi được, lúc trước triều Tống có một đôi phụ tử hoàng đế bị bắt làm tù binh, bị người ta cười nhạo đến hiện nay luôn”.

“Người nói thử xem, những kẻ bên ngoài là do ai phái tới?” Tề Đan Yên tức nước vỡ bờ hỏi, “Người lập tức truyền chỉ, đem kẻ chủ mưu chém đầu cả nhà!”

“Ý kiến hay!” Kính Hiên gật đầu như già tởm, không biết hẳn có nghĩ tới hay không, hiện tại bọn họ ngay cả người có thể truyền chỉ đều không có. Aizzz, làm hoàng đế trị quốc nếu có thể đơn giản như vậy thì tốt rồi. Đúng lúc này, một thanh kiếm bị đánh văng ra bay thẳng đến trong xe ngựa, xuyên qua rèm cửa cấm chính giữa Kính Hiên và Tề Đan Yên, trên kiếm còn dính máu đỏ tươi, từng giọt từng giọt nhiều xuống, chảy tràn ra xe ngựa. Hai người lúc này mới nhìn nhau một cái, hoàn toàn yên tĩnh.

Tề Đan Yên khóc, lau nước mắt, “Đều là tại người, tại người hết. . .nếu biết vậy ta đã không đi theo người rồi”.

“Hình như ta bị trúng kế.....” Kính Hiên bình thản nói, sờ sờ cằm, “Trước đây khi phụ hoàng xuất cung nghỉ hè, trong cung phải chuẩn bị đến hai tháng, dọc đường đi còn có quan chức tiếp đón. Lúc này khi chúng ta xuất cung cũng không có nói cho người khác biết, trên dưới triều đình chỉ có người viết tấu chương cho ta là Hạng Tuế Chiêm mới có khả năng biết việc này mà thôi. Có phải hẳn muốn lừa ta ra ngoài, sau đó có ý đồ xấu không?”

“Nhưng mà lần trước người nói là hẳn rất đáng tin mà” Tề Đan Yên chớp mắt.

“Ta. . .” Kính Hiên ghen lời.

Bên ngoài xe ngựa có người kêu lên ——“Người là ai? !”

“A! Hạng tướng quân! !”

“Hạng tướng quân đến rồi! !”

“Người xem! Ta nói không sai chứ!” Kính Hiên cao hứng vỗ tay một cái, hẳn có cái đầu chứa những ý nghĩ vô cùng kỳ lạ và động kinh đến mức không thể tin được, loại dừng cảm lâm nguy không loạn hơn nữa còn có thể trò chuyện vui vẻ, dừng khi này nên nói là phong thái của đế vương hay nên nói là bị thiếu năng đây? “Hạng Tuế Chiêm giết tới nơi rồi!”

Tề Đan Yên hoa dung thất sắc, bộ não lập tức suy nghĩ lý do Hạng Tuế Chiêm tạo phản —— Có phải là hẳn đánh thua đám quan văn rồi hay không!

Tác giả có lời muốn nói: Bá Vương quá nhiều! !

5. Chương 5: Thái Hậu Thánh Minh!

“Đi ra!” rèm cửa vàng tươi bị xốc lên, áo giáp trên ngực Hạng Tuế Chiêm đầy máu tươi, hẳn gầm nhẹ một tiếng, nhẹ tay đem hai mẹ con từ trong xe ngựa lôi ra ngoài, quăng lên lưng ngựa, tự mình nhảy một cái lên lưng ngựa, quát con ngựa ‘Đen nhưng đẹp trai’ một roi, ‘Đen nhưng đẹp trai’ hí lên một tiếng biểu đạt ý tứ “Mẹ kiếp, đau chết đi được.”, nhanh chân chạy sâu vào trong rừng.

Trước giờ chưa từng cưỡi ngựa kịch liệt như vậy, hai mẫu tử bị lắc đến không biết Đông Nam Tây Bắc, Kính Hiên ngồi ở phía trước siết chặt lấy bờm của ‘Đen nhưng đẹp trai’, tiểu kê kê bị lưng ngựa cọ vào đau đớn, Tề Đan Yên ngồi ở giữa nắm chặt áo của Kính Hiên, ngồi sau cùng là Hạng Tuế Chiêm nắm chặt dây cương, thân thể nghiêng đến mức thấp nhất, đem bọn họ ngồi vững vàng trên lưng ngựa, để tránh va chạm, hai tay giống như đai an toàn bảo vệ bên cạnh hai tổ tông, đề phòng bọn họ bị rớt xuống đất.

‘Đen nhưng đẹp trai’ nghĩ, cũng may anh đây là một con ngựa khỏe mạnh, bằng không ba người các người cùng lúc cỡi ta, đừng nói là chạy, ngay cả việc có thể đứng nổi hay không còn phải hỏi lại.

Kinh sợ qua đi, Tề Đan Yên dần dần bình tĩnh lại, chỉ cảm thấy hai cánh tay hẳn giống như tay vịn rắn chắc, cách y phục màu trắng được may bằng gấm Tô Châu thêu hoa văn hải đường ma xát cánh tay của nàng, cánh tay dần nóng lên, ngứa ngáy. Nam nhân này, tính cách kiên cường, ngực và bụng cứng rắn dằn

chặt vào lưng nàng, Tề Đan Yên chưa từng tiếp xúc gần gũi như vậy với nam nhân trưởng thành, đột nhiên nàng ý thức được, mặt mình đang đỏ lên.

Sức bậc và sức chịu đựng của ‘Đen nhưng đẹp trai’ khác xa so với những con ngựa bình thường, ba người giục ngựa chạy như điên về hướng tây, khi mặt trời lên, rồi cuộc đã bỏ xa bọn binh lính đuổi theo. Kính Hiên bị ới nhiều lần, suy yếu ngã đầu vào tảng đá bên cạnh, ngay cả ‘Đen nhưng đẹp trai’ lên lút vụng trộm tiểu bên cạnh hần hần cũng hoàn toàn không phát hiện ra.

Dưới chân là cát đất màu đỏ thô cứng, bốn phía xung quanh là những tảng đá to lớn, bóng đêm được ánh mặt trời sáng sớm chiếu vào càng hiện rõ hình dáng kỳ lạ lờm chờm của những tảng đá. Trên bầu trời đã không còn ngôi sao nào, có vài con chim không biết tên bay lên, rải rác đậu trên mấy cây khô. Lông chim màu đen, vài tiếng kêu chói tai kỳ lạ ngân vang.

Hạng Tuế Chiêm hứng được nửa ấm nước do sương đọng trên lá cây, nhẹ nhàng để bên người Kính Hiên.

Tề Đan Yên tóc tai rối loạn, nằm úp trên tảng đá nghỉ ngơi một lúc, chặt vật đứng dậy, híp mắt nhìn bốn phía khi ho cò gáy trong lòng cảm thấy bị thương, trở nên yếu ớt, bỗng nhiên Hạng Tuế Chiêm nắm cánh tay nàng, đẩy nàng nằm trên tảng đá lớn, khuỷu tay đặt trên cổ họng nàng, chỉ cần hần hơi dùng sức có thể làm đứt cổ nàng. Tề Đan Yên vô cùng sợ hãi, mở to mắt vô tội nhìn hần, thân thể hơi run rẩy.

“Tề thái hậu, thần khuyên thái hậu tốt nhất là nên an phận một chút, đừng cứ năm lần bảy lượt giống như con thiêu thân đâm đầu vào lửa”. Hạng Tuế Chiêm hơi híp mắt lại, để lộ bộ mặt sát khí lăm liết của hần “Giá trị tồn tại của thái hậu là buông rèm nhiếp chính, để cho ấu đế không bị người khác cho rằng không có chỗ nương tựa, thay mặt hoàng đế phê duyệt tấu chương là muốn dạy cho người tiếp thu ý kiến của hữu ích để tránh tình trạng ban mệnh lệnh sai trái, chứ không phải để cho thái hậu vẽ đường cho hươu chạy hay giúp hôn quân làm điều ác, đem Đại Kiền thịnh thế đẩy đến chỗ diệt quốc!”

Tề Đan Yên cảm thấy vô cùng oan ức, thứ nhất nàng không có dụ dỗ hay mê hoặc chủ tử, thứ hai không có hại nước hại dân, chỉ là hết ăn lại nằm mà thôi, làm sao lại có liên quan đến tồn vong của đất nước được. Nhưng mà người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, đường đường là một thái hậu lại bị thần tử đẩy lên tảng đá không thể động dậy, thực sự là mất mặt mà.

Nàng suy nghĩ một lúc, cũng muốn khéo léo châm chọc hần phạm thượng. Mưu đồ gây rối, nhưng mà lời nói đến bên miệng lại thành một câu——

“A.”

“Khuyển Nhung đã bị thần bức lui 300 dặm, hiện tại 10 ngàn tướng sĩ của Đại Kiền ta không đủ lương thảo, chậm chạp không khải hoàn trở về không phải là vì mưu nghịch, mà là muốn làm cho Khuyển Nhung phải ký hiệp ước đình chiến, có thể bảo đảm cho con dân biên cảnh Tây Bắc ít nhất là ba mươi năm không bị ngoại tộc quấy nhiễu. Điều kiện Khuyển Nhung đưa ra là muốn Ngô hoàng đích thân tới ký kết, thần cho rằng không thể như vậy, viết tấu chương thỉnh cầu tăng thêm binh lính và vận chuyển lương thảo đến Tây Bắc, ai ngờ tấu chương bị người ta tráo đổi, không nghĩ tới các người lại dễ dàng trúng kế mà xuất cung như thế này.....!” Hạng Tuế Chiêm thả lỏng tay ra, Tề Đan Yên ôm cổ hờ khan liên tục, mặt đỏ ửng cả lên.

Vào lúc này, Tề Đan Yên vẫn không nắm được trọng điểm trong lời nói của Hạng Tuế Chiêm, sau khi bình tĩnh lại giống như muốn hỏi tội hần “Ai kêu người không đọc sách, không tự viết chữ, viết tấu chương còn để cho người khác viết thay, chúng ta chưa từng nhìn thấy chữ của người, làm sao biết là có phải người viết hay không?”

Không đọc sách, không viết chữ —— Rốt cuộc là nàng dựa vào suy nghĩ nào mà đưa ra cái kết luận này chứ?

“Thái hậu từng đọc sách sao? Biết câu ‘ bị người ta tráo thư ’ mà thần mới vừa nói là có ý gì sao?” Tấu chương của hần bị người ta trực tiếp đánh tráo, một bức chiến thư lại biến thành ‘đặc sản của biên thù’, thử hỏi có oan ức hay không?

“Ta từng đọc sách.” Tề Đan Yên trả lời hết sức nghiêm túc: “Tứ thư ngũ kinh với ba trăm bài thơ Đường ta đều biết, ta biết hơn hai ngàn chữ, năm trăm câu thành ngữ”.

Ai mà không biết người từng đọc sách chữ, nhất là loại sách Trương Sinh ban đêm hò hẹn Thôi Oanh Oanh, Tây Môn Khánh quyến rũ Phan Kim Liên. . .

Nói chuyện với người vĩnh viễn sẽ không làm rõ được trọng điểm, vừa nhát gan lại tích cực, phản ứng rất chậm chạp. tính tình không đáng yêu chẳng trách là không được sủng ái, chỉ biết lo cho thân mình.

Tiếng ngáy của Kính Hiên cắt ngang cuộc nói chuyện không vui vẻ gì của bọn họ.

Tề Đan Yên và Hạng Tuế Chiêm không hẹn mà cùng quay đầu liếc mắt nhìn tiểu hoàng đế có tổ chất tâm lý vô cùng tốt này. Bỗng nhiên Tề Đan Yên mở dây buộc, đem cái áo choàng không tính là dày nhưng ít ra có thể che được đắp lên người Kính Hiên, trong miệng còn lẩm bẩm: “Thực ra hẳn rất đáng thương, còn nhỏ như vậy nhưng cha mẹ đều không còn, còn bị nhiều đại thần mắng là đứa ngốc nữa.. .”

Hạng Tuế Chiêm cởi áo choàng, tiến lên phía trước, Tề Đan Yên đối với Kính Hiên thương tiếc khiến cho hắn hơi thông cảm với nàng, cái loại thông cảm này còn chưa được vài giây, cái áo choàng vốn là chuẩn bị đắp cho Kính Hiên lại bị Tề Đan Yên lấy một cách rất tự nhiên, đắp lên người mình. Không chỉ như thế, nàng còn bưng ấm nước lên, một hơi uống toàn bộ nước mà hẳn để dành cho Kính Hiên.

“Người có lạnh hay không?” Lau lau cái miệng, Tề Đan Yên được bọc trong cái áo choàng thật dày đã biết mà còn cố hỏi.

“Lạnh.” Hạng Tuế Chiêm cố ý trả lời.

Tề Đan Yên vừa nghe, lấy cái áo mà Kính Hiên đang đắp rất nhiệt tình đưa cho Hạng Tuế Chiêm: “Hay người mặc đỡ cái này đi”.

Tiểu hoàng đế đáng thương chẳng những không có chặn đắp, mà ngay cả nước cũng bị uống sạch.

Càng nguy hiểm hơn chính là, bọn họ vẫn không hề ý thức được Đại Kiền đang trong tình trạng vô cùng nguy hiểm.

Hạng Tuế Chiêm đem áo quăng trả lại, ước tính sơ bộ vị trí của bọn họ, chắc là cách Tuy Huyền gần nhất. Truy binh chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội này, cho dù là hắn có năng lực lấy một địch trăm, hộ tống hai người bọn họ hồi cung nhưng mà cơ hội không lớn lắm, không bằng tương kế tựu kế, xem như hoàng đế đồng ý đích thân đến biên cảnh để ký kết hiệp ước, đây coi như là thành ý của Đại Kiền.

Vì thế, lúc hùng đông Hạng Tuế Chiêm mang theo hai mẫu tử đi về phía Tuy Huyền, đồng thời lớn tiếng tuyên bố ngự giá đích thân tới, để cho các quan vùng ngoại ô quỳ xuống nghênh đón, thuận tiện mang theo nhân mã hộ giá. Trong lúc nhất thời, hoàng thượng và thái hậu vì muốn ăn xâu thịt dê nướng mà bí mật xuất cung ‘cải trang vi hành’ lại biến thành vì bình an của biên cảnh mà tự mình thân chinh ký kết hiệp ước, đúng là yêu dân như con, khiến cho danh tiếng ở biên cảnh Tây Bắc bỗng nhiên tăng vọt.

Tề Đan Yên nằm nhoài bên cửa sổ lên nhìn các bá quan văn võ quỳ nghênh đón, hỏi ra mấy vấn đề khiến người ta khó có thể trả lời —“Ồ đây một xâu thịt dê thực sự là một văn tiền một xâu sao? Các người xác định là thịt dê chứ không phải là thịt chuột?”

Kính Hiên không cam lòng yếu thế, chỉ số lập tức lập tức mở rộng: “Tại sao phải là thịt dê nướng chấm với muối ớt? ở Thịnh Kinh chúng ta đều là chấm với tương vừng mà?”

Hạng Tuế Chiêm sai người mua 100 cây xâu thịt dê đưa vào loan giá, cũng phân phó người hầu hạ hoàng thượng và thái hậu, canh chừng hai người họ, không ăn hết thì không được phép bước ra.

Đêm đó, trong giấc mơ của Tề Đan Yên đều là mùi thịt dê nướng.

Ở ma xui quỷ khiến, bên trong câu chuyện máu chó đầy trời, năm đầu tiên khi lên ngôi của Nhân Vũ hoàng đế Đại Kiền, tiểu hoàng đế Cừu Kính Hiên đích thân tới Tuy Huyền cùng Khuyển Nhung ký kết Hiệp ước Tuy Huyền, quy tắc mậu dịch biên cảnh, xúc tiến chăn nuôi và phát triển nghề thủ công, làm cho Trung Nguyên và con dân nơi biên cảnh được ba mươi năm hòa bình rực rỡ, trở thành chiến tích đầu tiên của tiểu hoàng đế.

Sau khi ký kết hiệp ước, quân đội Đại Kiền nhổ trại theo long giá khởi hành về triều, lấy Ngụy Hiến Kế dẫn đầu, các quan văn đều viết văn chương ca tụng công đức, văn chương dài khoảng 30 tờ, phân phát khắp nơi

như phát truyền đơn, lúc long giá trở về Thịnh Kinh mỗi người cầm một quyển, các loại từ ngữ nịnh hót được trau chuốt đẹp để khiến người ta nghe mà mềm cả lỗ tai.

Ngoại trừ ca công tụng đức ra, các vị đại thần còn nóng lòng muốn nịnh nọt thái hậu, đề nghị nên phong hào cho Tề Đan Yên.

Phong hào tôn quý thông thường chỉ có các đại thần thỉnh ban khi tiên hoàng còn sống, chứ không phải kéo dài lâu đến như hôm nay. Đường triều Võ Mỵ Nương vì thăng chức đột ngột nên đã tự phong hào một cách miễn cưỡng, bà cũng là người khởi đầu cho tiền lệ này, sau đó còn không ngừng tự tặng cho mình thêm nhiều danh xưng cao quý, sau khi xưng đế đã biến thành “Thiên Sách Kim Luân Thánh Thần Hoàng Đế”, tuy nhiên danh xưng được lan truyền rộng rãi nhất là “Tắc Thiên Đại Thánh hoàng đế”, bà chính là Võ Tắc Thiên mà người đời sau vẫn bàn luận.

Thỉnh sắc phong tôn hào cho Tề Đan Yên nhanh chóng được mọi người đề cập đến, cũng trong ngày lâm triều do Ngụy Hiến Kế dẫn đầu, mọi người dồn dập phụng họa theo.

Ngồi ở phía sau bức rèm che Tề Đan Yên bị tăng bốc như lọt vào trong sương mù, tự mình nghĩ ra một đồng từ ngữ đẹp để như “Mĩ”, “Hoa”, “Linh”, rồi lại không dám nói ra. Xuyên qua bức rèm che nhìn xuống dưới, bên trái các quan văn đã bắt đầu vuốt cằm nghĩ đến những danh xưng tôn quý, bên phải các võ tướng đối với chuyện này rõ ràng là không quan tâm, phản ứng rất bình thường. Tề Đan Yên nhìn các võ tướng rất dễ dàng nhìn thấy Hạng Tuế Chiêm, chỉ thấy hắn đứng xuôi tay, ánh mắt trầm xuống, như là việc này không liên quan đến mình. Mấy ngày nay vào triều nàng đều không tự chủ được phải nhìn hắn một cái, khi các đại thần nghị sự thậm chí giống như mấy người đàn bàn chanh chua chửi đổng vào mặt nhau, cũng không thấy hắn lên tiếng xen vào.

Tề Đan Yên thấy bộ dáng biết điều đó của hắn, không khỏi hoài nghi lần trước người hung ác lấy khuỷu tay đè cổ nàng có phải là hắn hay không, hay do người khác thế thân.

“Vi thần cho rằng, chữ ‘Thánh’ rất hay”. Ngụy Hiến Kế nịnh bợ trước tiên.

“Vi thần cho rằng, chữ ‘Thiên’ mới thể hiện tài đức của thái hậu” Hộ bộ Thượng thư Lý Minh Chí, không chịu thua kém.

Tề Đan Yên ngạc nhiên, lấy tay áo màu đỏ che nửa bên mặt. A, mấy chữ mà bọn họ nói hình như rất lợi hại.

“Ý của mẫu hậu thế nào?” Kính Hiến từ khi lâm triều đến nay đều sẽ hỏi một câu như vậy.

“Tốt, tốt.” Tề Đan Yên nghiêm nghị gật đầu.

“Thái hậu thánh minh!” Ngụy Hiến Kế rõ ràng hiểu sai ý, gật đầu tán dương: “ chữ ‘Đại’ cũng được!”

Thánh, thiên, đại? trong đầu Hạng Tuế Chiêm lần lượt nghĩ qua những chữ này, vượt qua quy củ đưa mắt nhìn Tề Đan Yên đang ngồi trên cao. Dưới bức rèm che, chỉ nhìn thấy đôi hài bằng gấm được cẩn ngọc bích lên trên, đang lấp ló bên dưới làn váy hoa màu đỏ. Hạng Tuế Chiêm nhẹ nhàng nhìn lên trên, vừa nâng khóe môi, dời ánh mắt.

Tề Đan Yên háng giọng một cái, “Hạng ái khanh cảm thấy thế nào?”

“Vi thần thô lậu, không hiểu những thứ này.” Hạng Tuế Chiêm từ chối rất nhanh, theo thói quen liền giả vờ mù chữ. Mọi người đều cho rằng tất cả võ tướng đều không có ý kiến, thì tự nhiên hắn mở miệng nói — “Chẳng qua vi thần cảm thấy, vẫn chưa tới lúc để thái hậu lên đại náo thiên cung.”

Toàn bộ triều đình trầm mặc mười giây, toàn bộ quan văn đều quỳ xuống, cùng nói: “Thần có tội.”

Suýt chút nữa liền trở thành “Tề thiên đại thánh thái hậu” sau khi Tề Đan Yên hiểu ra, cũng lúng túng gãi gãi đầu, chuyện phong hào này, ngày sau bàn tiếp.

6. Chương 6

Các quan văn đều suy nghĩ phải nịnh nọt như thế nào, Hạng Tuế Chiêm lại muốn tìm ra kẻ chủ mưu đã tráo đổi tấu chương. Bởi vì tiểu hoàng đế còn chưa tự mình chấp chính, tấu chương các nơi đưa đến một số chuyển đến cho Lục Bộ xem xét, sau đó Lục Bộ thượng thư tự mình nghĩ cách giải quyết, còn một số khác thì đưa đến Càn Thanh cung cho hoàng thượng và thái hậu định đoạt. Tấu chương của Hạng Tuế Chiêm là tấu chương khẩn cấp 800 dặm, phải trực tiếp giao cho hoàng thượng. Nhưng bắt đầu từ lúc tấu chương được đưa đến cửa cung kẻ gian có cơ hội làm khó dễ, sai khiến thái giám thay mặt đổi đảo.

Có lời đồn đại rằng, Cung Thân vương thu mua lòng người đã không phải chuyện một ngày hai ngày, bên trong Tử Cấm thành ước chừng có một phần ba thái giám là người của hắn, những thái giám này được phân bố ở mỗi góc trong cung điện, lén lút thông đồng trao đổi tấu chương không phải là không thể. Huống hồ, Cung Thân vương không chỉ một lần ám chỉ với Hạng Tuế Chiêm, Kính Hiên tuổi nhỏ vô năng, không gánh nổi quốc gia đại sự. Tuy rằng Hạng Tuế Chiêm vô cùng đồng ý với quan điểm này của Cung Thân vương, nhưng hoàng quyền là do trời cho, còn phải xem tạo hóa của mỗi người.

Cung Thân vương có huyết thống hoàng thất, địa vị cao, muốn lật đổ cũng không phải một hai ngày là có thể làm được, vì để tránh đánh rắn động cỏ, cần phải bàn bạc kỹ lưỡng hơn nữa. Hiện nay hắn xài những ám chiêu này là bởi vì kiêng kỵ binh quyền trong tay Hạng Tuế Chiêm.

“Dem danh sách những thái giám đã chạm qua tấu chương điều tra cho kỹ, Bổng tướng quân sẽ cho người nghiêm hình tra tấn”. Tuy rằng thần tử bên ngoài không thể quản được chuyện trong cung, nhưng Hạng Tuế Chiêm ở Thịnh Kinh cũng coi như một tay che trời, sự việc có liên quan đến chuyện tạo phản, không thể nghĩ nhiều như vậy.

Bên này Hạng Tuế Chiêm vì thái bình thịnh thế mà hao hết tâm can, bên kia người luôn thích đi tìm đường chết là Kính Hiên tròn tròn lại không để tâm đến chính sự, mà thái hậu vốn nên khuyên bảo hoàng thượng cần cù chăm chỉ lại cả ngày đắm chìm trong việc trị liệu mắt bị cận thị không tự mình thoát ra được. Theo như tin tức mà Tử Ngư báo lại, Tề Đan Yên một ngày mời thái y châm cứu hai lần, bất cứ lúc nào trên đầu cũng đều cắm mấy cây châm dài ngắn khác nhau, rất giống một con nhím, vô cùng đáng sợ.

Có thể do ông trời nhìn thấy chướng mắt, trong một lần nhật thực toàn phần, toàn dân rơi vào trạng thái khủng hoảng vì ‘Điềm không may mắn’, loại khủng hoảng này đáng ra nên được niềm vui thu hoạch được mùa làm cho giảm bớt, ai ngờ lại gặp phải nạn châu chấu làm cho rất nhiều nơi chuẩn bị thu hoạch trở thành cỏ khô, theo sau đó là trận ôn dịch đáng sợ.

Vô cùng bất hạnh là nhà mẹ đẻ của Tề Đan Yên cũng chịu cảnh ôn dịch, người nhà gửi thư đến nói Tề lão gia cả ngày chỉ thích nghiên cứu văn chương không thích rèn luyện thân thể, khi ôn dịch đến không thể chống đỡ nổi nên đã bệnh chết. Sau khi Tề Đan Yên nhận được tin báo thì không vào triều. Tử Ngư báo lại nàng đến cả mắt cũng không điều trị nữa, khóc vô cùng lợi hại.

Trên triều hiếm thấy Hạng Tuế Chiêm chủ động lên tiếng, muốn tự mình đi tuần tra Yêu lão tộc, “Thần cả gan khởi bẩm, từ nhỏ thần đã được nghe nói Yêu lão tộc y thuật kỳ lạ, có rất nhiều kì chiêu, hiện nay ôn dịch ở Giang Nam đã lan đến đất Thục, chỉ duy nhất Yêu lão tộc là bình yên vô sự”

Kính Hiên vừa nghe, không ngừng gật đầu: “Ái khanh sắp đi Tây nam, hay nhân dịp này thuận đường ghé sang đất Thục một chuyến, nghe nói phụ thân của mẫu hậu đã chết vì bị bệnh, ta..... Trẫm ban thưởng lễ hậu táng nhất đẳng cho ông ấy, có khanh qua đó xem xét, lúc về cũng có câu trả lời với mẫu hậu. Còn có chuyện này, trẫm nghe nói đất nơi đó có màu tím, khanh nhớ mang một thùng về cho trẫm xem.”

Đối với lời nói cực phẩm của tiểu hoàng đế, từ lâu các đại thần đã không còn ngạc nhiên nữa.

Tin tức Hạng Tuế Chiêm muốn đi đất Thục rất nhanh truyền tới tai Tề Đan Yên, nàng cũng không còn khóc đến chết đi sống lại nữa, mà cho người tuyên gọi hắn đến Từ Ninh cung. Vì thế nàng gọi Tử Ngư và Cẩm Tú chuẩn bị sẵn y phục cho mình.

Cẩm Tú cho dù ngu ngốc đến đâu cũng biết quan sát. Nàng ta đi múc nước cho Tề Đan Yên rửa mặt, lén lút nói với Tiểu Đông: “Ta cảm thấy Thái hậu rất nể trọng Hạng tướng quân, lúc trước hoàng thượng đến khuyên nàng đều không nghe, hôm nay chủ động tuyên triệu Hạng tướng quân, lại không tiếp tục khóc nữa.”

Tiểu Đông lại cảm thấy nguy cơ rất lớn: “Ta thấy thái hậu tám phần là xem trọng Hạng tướng quân, muốn hấn tiến cung hầu hạ”.

Cầm Tú giật bản mình, “Nghe nói Hạng tướng quân còn chưa có con nối dòng người nói hấn sẽ đồng ý sao?”

“Ta cũng không có con nối dòng . . .” Tiểu Đông tám tuổi đã tinh thân, nhớ lại chuyện cũ, ‘chỗ đó’ vẫn còn hơi đau đau, buồn bã “Lúc ta tinh thân có nghe lão thái giám nói, vật kia phải bỏ càng sớm càng tốt, Hạng tướng quân lớn tuổi như vậy, nếu như cắt bỏ cũng hơi khó khăn, hấn sẽ rất đau”.

“Tại sao vậy?” Cầm Tú ngây thơ hỏi.

“Ta cũng không biết, để hôm nào ta đi hỏi thử.” Tiểu Đông nghiêm túc trả lời, cũng thật tình đem chuyện này trở thành chuyện lớn, giúp Cầm Tú lấy nước xong, một mình chạy đến Kính Sự phòng. Kính Sự phòng có nhiều người đã thành tinh, ngoài miệng thì Đông gia gia dài, Đông gia gia ngắn, chỉ nói mấy câu mà đã chiếm được tin tức vô cùng khủng khiếp từ miệng Đông gia gia.

Một, có một nam nhân khoảng chừng ba mươi tuổi muốn tinh thân. Hai, nam nhân này còn chưa có nhi tử. Ba, trước khi tinh thân, nam nhân này có chức quan rất lớn, sau khi tinh thân có khả năng trực tiếp được phong quan tứ phẩm hoặc là càng lớn hơn nữa. Bốn, tiểu Đông vô cùng lo lắng vị trí tổng quản của mình trong Từ Ninh cung sẽ bị nam nhân nghe đồn có bề ngoài không tệ kia cướp đi.

Đám nhân tinh kia họp lại bàn tán, nam nhân như vậy trong triều không nhiều lắm, từng qua lại với thái hậu lại càng ít, chỉ còn lại.... Mẹ nó, không phải chứ!

Ở Từ Ninh Cung vẫn sóng êm gió lặng.

Hạng Tuế Chiêm đi vào đại điện, trước tiên hành lễ, ánh mắt hướng lên trên, chỉ thấy, chỉ thấy Tề Đan Yên đang ngồi đó, đầu chải kiểu bách hợp kế, cài một cây trâm lông vũ đính trân châu, bên cạnh còn cài hoa nguyệt quế, toàn thân là phượng bào màu đỏ sậm kim tuyến thêu hoa vân đất Thục, bên dưới là chiếc váy bằng gấm hoa vân màu xanh ngọc, đôi mắt vốn đã không lạnh lợi nay lại hơi sưng, trang phục phú quý cũng không có không khí vui vẻ như trước kia.

“Hạng tướng quân bởi ai gia đến hoa viên một chút, ai gia có việc muốn thương lượng với ngài”. Tề Đan Yên phờ phạc đứng dậy, không cho Từ Ngự và Cầm Tú đi cùng. Cầm Tú vô cùng lo lắng, nằm nhòai ngoài hành lang, cắn cắn khăn tay, nghĩ thầm, nương nương chắc là muốn nói chuyện để tướng quân tiến cung hầu hạ, ai nha làm sao bây giờ, nam nhân men lý như tướng quân cho dù thành thái giám giống tiểu Đông, ta sợ ta vẫn không thể kiềm chế được a a a....

“Hạng tướng quân đích thực là nam nhân khiến cho người ta hâm mộ”. Tề Đan Yên đi phía trước, bắt đầu lẩm bẩm: “Trước đây phụ thân ta thường nói, nam nhi chí tại bốn phương, nữ tử suốt này ở khuê phòng viết chữ, thêu thùa. Ta hỏi phụ thân ta, lúc nào ta mới có thể đi ra ngoài xem một chút, ông nói cho ta biết, khi ta lớn là có thể đi. Nhưng khi ta lớn rồi lại phải tiến cung, cả đời đều không thể ra ngoài, không nghĩ tới, ngay cả gặp phụ thân lần cuối cũng không thể được. . . Hu hu hu hu. . .” Nàng vừa nói vừa khóc.

Hạng Tuế Chiêm vì tuân theo lễ giáo, đứng cách nàng ba thước, đi sau lưng nàng.

“Tang lễ của phụ thân, ta không thể đến dự, chỉ có thể nhờ Hạng tướng quân thay ta tận hiếu đạo, có làm ngài khó xử không?” Tề Đan Yên xoay người, móc ra một tờ giấy, tha thiết nói, “Ta có vài lời muốn nhờ ngài chuyển đến cho nương của ta, vốn là đã viết xong, sau đó tiểu Đông nhắc nhở ta, hiện tại không thể viết linh tinh được, bằng không trong nhà lại phải bày hương án nghênh đón, quỳ xuống tiếp chỉ. Nhưng ta không muốn bọn họ quỳ xuống, vậy phải làm sao bây giờ?”

Trên mặt Hạng Tuế Chiêm không hề có cảm xúc, “Thái hậu có lời gì cần nói, cứ nói với thần là được”.

Tề Đan Yên đem tờ giấy đưa cho hấn, lo lắng nói: “Ngài không biết chữ, xem không hiểu đâu.”

Rốt cuộc là ai nói với người là ta không biết chữ vậy? Hạng Tuế Chiêm giật giật khóe mắt, một mặt bởi vì nàng cho rằng hấn mù chữ, mặt khác cũng bởi vì nội dung trong thư ——

Củ cải muối chua, đậu đũa làm dưa hai vò.

Tương ớt ba vò: đừng cay quá

Rau cải muối ớt cho ba vò

Mười vò Rượu Hoa quế với mười cân đào Hợp Xuyên

Còn tưởng rằng là người xa quê nhớ nhà, thì ra chỉ là yêu cầu đặc sản của quê hương. Bởi vậy mới không dám để cho người nhà ra tiếp chỉ, nếu thực sự bày hương án tiếp nghênh thánh chỉ và đọc to lên, không biết sẽ mất mặt đến đâu. Giỏi lắm, hai mẹ con ‘không ruột thịt’ này đúng là không phải bình thường. Một người thì kêu hân mang một thùng đất màu tím của đất Thục về, một người thì liệt kê một bản danh sách về đặc sản của đất Thục.

“Hạng tướng quân, ta nghe nói ôn dịch của dân gian vô cùng nghiêm trọng, ngài đi tới đất Thục, phải phòng bị cẩn thận.”. Cuối cùng Tề Đan Yên cũng coi như nói một câu giống tiếng người, vẫn tính là dễ nghe, nhưng sau đó nàng còn nói: “Thân thể ta yếu ớt, ánh mắt cũng nhìn không rõ, nếu ngài bị nhiễm ôn dịch trở về, ta cũng sẽ bị ngài truyền nhiễm”.

“Thái hậu yên tâm.” Truyền nhiễm chết người!

“Ngài định lúc nào thì khởi hành?”

“Ba ngày sau.”

“A.”

“Nếu Thái hậu không còn gì phân phó, vi thần cáo lui trước.”

“Hạng tướng quân!”

“Lại có chuyện gì?”

Tề Đan Yên rất ngượng ngùng nói: “Ngài nên trở về sớm một chút nha!”

“Vi thần nhất định nhanh chóng về kinh hầu hạ lão nhân gia ngài.” Hạng Tuế Chiêm ôm quyền, nhanh chân rời đi, thực sự lười nói chuyện với nữ nhân kia thêm câu nào nữa.

Cẩm Tú lén lút ở phía sau, bỏ đầu bỏ đuôi nghe thấy mấy câu nói “Tướng quân là nam nhân”, “Có làm ngài khó xử không” với “Hầu hạ lão nhân gia ngài” lập tức cắt câu lấy nghĩa cho rằng Hạng Tuế Chiêm đã đáp ứng với thái hậu rồi, sau khi trở về sẽ tịnh thân tiến cung hầu hạ. Nàng quay đầu liền đem tin tức này nói cho tiểu Đông biết, mặt tiểu Đông trắng bệch, lại mau chóng chạy đến Kính Sự phòng hỏi thăm hiện nay ở kinh thành sư phụ nào có đao công (tay nghề) tốt nhất. Sau đó, Tiểu Lục tử của Kính Sự phòng lại gặp Tiểu Thanh tử, thêm mắm dặm muối nói chuyện một hồi, Tiểu Thanh tử lại chạy đi tìm tiểu hoàng đế, nói cho Kính Hiên biết chuyện kinh thiên động địa này——

Thái hậu muốn Hạng Tuế Chiêm tiến cung hầu hạ, Hạng Tuế Chiêm đã đồng ý tịnh thân!

Kính Hiên nghe xong, nước mắt cảm động rơi xuống, hét lên đầy cảm khái: “Hạng tướng quân thực sự là đệ nhất trung thần của Đại Kiền ta! Việc này không có lợi cho bản thân của hân chút nào, chỉ có lợi cho người khác, đem yêu cầu cá nhân của mình lại đặt sau cùng, đem lợi ích của quốc gia đặt lên hàng đầu, người này thật sự là người cao thượng, là một người thanh khiết, là người đầy thú vị thoát ly khỏi loài người cấp thấp hiện nay.”

Tiểu Thanh tử đề nghị: “Không đối gặt hoàng thượng, nếu nói hiện tại trong kinh thành người nào được mệnh danh là ‘Một đao chém đứt’ hiện nay nếu không phải là sư phụ Cao gia ở phố Nam Trường thì tuyệt đối không còn ai khác, nghe nói tay nghề của ông ta thành thạo, khi xong việc không có một chút đau đớn, chỉ cần không ăn không uống, ngủ liên tục ba ngày, sau đó là có thể xuống giường được”.

“Thật không!” Kính Hiên rất hứng thú hỏi, “Chờ Hạng Tuế Chiêm từ Tây Nam trở về, thì sắp xếp cho Cao Đại Thượng đến tịnh thân cho hân.”

“Dạ!”

Đêm đó, Tiểu Thanh tử đem lời nói của hoàng thượng muốn sắp xếp cho Cao Đại Thượng giúp Hạng Tuế Chiêm tịnh thân tiết lộ cho ông ta biết, để ông ta chuẩn bị sẵn sàng, đến lúc ra tay nhất định phải nhanh

chuẩn mạnh mẽ, không được để cho Hạng tướng quân có chút xíu cảm giác không thoải mái nào. Đối với yêu cầu này, Cao Đại Thượng với mái tóc bạc trắng lo sợ đến mặt mày tái mét, nơm nớp lo sợ trả lời:

“Thanh gia gia, chuyện này đều là người khác tăng bốc tiểu nhân thôi, một đao cắt xuống sao có thể thoải mái được? Ngài nói, có phải hay không?”

Tiểu Thanh tử cũng chợt nhớ lại lúc mình tỉnh thân, cảm thấy có một trận đau ở trướng, không nhìn được góp ý nói: “Với tuổi tác như Hạng tướng quân, tỉnh thân có dễ dàng hay không?”

“Sợ là không dễ đâu. . .” Cao Đại Thượng tiếc nuối lắc đầu, lấy ra một cái ống trúc, cổ tay giơ cao lên, bên trong đều là vôi: “Bình thường khi đến chỗ ta tỉnh thân đều là những đứa trẻ khoảng năm, sáu, bảy tám tuổi, vật kia có tí tẹo, cái này là đủ rồi”. Dứt lời lại tiếp tục tìm kiếm, lấy ra một ống trúc to như bắp đùi: “Hạng tướng quân đã sắp bước vào tuổi ba mươi, nếu đi cắt cái đó, thì phải dùng đến cái to như thế này. Thanh gia gia, ngài tưởng tượng thử xem, lúc nhỏ cắt đau hơn, hay là lớn cắt đau hơn?”

Đáp án hết sức rõ ràng —— Đau đau.

“Dù như thế nào, cũng nhờ Cao sư phụ để tâm giùm một chút.” Tiểu Thanh tử để lại bạc, cảm giác mình đã làm hoàn thành tốt đẹp công việc không ổn này, nhanh nhẹn rời đi.

Và cứ thế, trong lúc cả hai người Tề Đan Yên và Hạng Tuế Chiêm ở trong cuộc đều không hay biết chuyện gì đang âm thầm diễn ra. Thì trong cung lần ngoài cung đang có một bầu không khí đoàn kết hết sức khẩn trương nghiêm túc, yên lặng đợi Hạng Tuế Chiêm trở về kinh, sau đó là việc rất lớn đang chờ hấn - Tỉnh thân.

7. Chương 7: Bạc Thầy Về Nghề Thiến - Cao Đại Thượng

Ba ngày sau, Hạng Tuế Chiêm đúng hạn xuất phát. Đường đi đến đất Thục rất khó đi, khó như lên trời. Sau khi đến đất Thục, Hạng Tuế Chiêm phát hiện dân chúng nơi này rất đơn thuần chất phát, ngoài cửa mỗi nhà đều đặt mấy cái bình rất lớn, phát ra một vị chua sảng khoái. Sau khi cho người đi hỏi thăm mới biết mùi vị đó là đồ muối chua, dân Thục lại nhiệt tình đưa cho những vị khách đến từ Thịnh Kinh một ít để họ nếm thử.

Hạng Tuế Chiêm nếm thử một ít củ cải muối và đậu dưa muối, uống mấy chén rượu hoa quế, chợt nhớ đến dáng vẻ ngượng ngùng xấu hổ của Tề Đan Yên khi kêu hấn nhanh trở về, hai gò má của nàng đỏ bừng lên. Trên triều đình, nàng ăn mặc hoàn toàn không phù hợp với độ tuổi đôi mươi của mình, lễ phục màu đỏ nặng nề, đôi chân bó dưới váy bị lộ ra khiến nàng hoảng sợ, sau khi bãi triều nàng tình cờ vén bức rèm lên lút liếc mắt nhìn một cái hấn cũng phát hiện ra, nhưng chưa bao giờ giương mắt nhìn thẳng nàng, cho dù vậy, hấn vẫn có thể nhớ rõ ràng khuôn mặt của nàng, thậm chí là nốt ruồi nhỏ không dễ dàng thấy được trên cằm của nàng.

Tề gia là dòng dõi thư hương, trong nhà trang trí vô cùng trang nhã. Tề lão gia qua đời mọi người đều rất bi thương, Tề phu nhân nói với Hạng Tuế Chiêm, từ nhỏ Tề Đan Yên đã rất nhát gan, đọc chút sách nhưng cũng không hiểu chuyện lắm, không nghĩ tới ma xui quỷ khiến thế nào nàng lại vào cung, nàng có thể sống sót đã là vô cùng may mắn. Tề phu nhân nghe Hạng Tuế Chiêm nói hiện tại Đan Yên sống rất tốt, bà vô cùng vui mừng. Thấy Tề Đan Yên viết dày đặc một danh sách toàn là đặc sản, Tề phu nhân vừa bực mình vừa buồn cười dặn dò người đi chuẩn bị.

Sau khi Tề lão gia an táng thuận lợi, Hạng Tuế Chiêm rời khỏi Tề gia, bước về hướng Yêu lão tộc hung hiểm.

Trong hoàng cung Thịnh Kinh, gần đây nhất tiểu hoàng đế luôn thích đắm đầu vào chỗ chết – Kính Hiên nghe nói có nạn châu chấu, vô cùng tò mò châu chấu rốt cuộc là như thế nào.

Hấn sai người xuất cung bắt một đám châu chấu trở về, phát hiện trò chơi này vui vô cùng, con châu chấu nhảy nhảy nhót nhót, nghĩ ra các biện pháp cực kì bí hiểm ngăn cản chúng nó nhảy lên. Trong đó bao gồm nhỏ chân sau của nó, xé cánh của nó, dùng nước sôi nấu cái móng của nó, vân vân.....

Tề Đan Yên cũng muốn chơi châu chấu, nhưng không tàn nhẫn giống Kính Hiên. Nàng nuôi vài con châu chấu, mỗi ngày dùng những đồ ăn không giống nhau đút cho nó ăn, không được mấy ngày, từng con từng con châu chấu chết đi. Nàng không cam lòng, lại muốn nuôi thêm một đám nữa, kết quả, nuôi một đám chết một đám, không biết tại sao lại như vậy. Thái hậu ngu ngốc tức đến muốn nổ phổi liền cho mời thái y đến, thái y sau một hồi truy hỏi, phát hiện bên cạnh đó có một cái tổ ong, toàn thân đều màu vàng, chúng nó đem trứng để trong cái lồng mà Tề Đan Yên nhốt châu chấu, ấu trùng dựa vào việc ăn châu chấu mà trưởng thành.

Kính Hiên nghe nói vậy, nhanh chóng đến Từ Ninh cung xem thị vệ chọc tổ ong, nhìn nhìn một chút đột nhiên hỏi: “Loại ong mật này có phải vì sinh trưởng trong hoàng cung nên mới có màu vàng phải không?”

Và cứ thế, hai mẫu tử nào tàn bắt đầu nói chuyện...

“Ta nghe nói bò sát sinh sống ở trên cây sẽ biến thành màu xanh lục, còn loài vật trong đất sẽ biến thành màu nâu của đất. Loại ong mật này tám phần mười là vậy, mỗi ngày nhìn thấy long bào của người, nên mới biến thành màu vàng”. Tề Đan Yên cắn đầu ngón tay, trốn ở phía sau cây cột, rõ ràng là sợ bị ong đốt.

“Thực sự là to gan lớn mật, chỉ có ta mới có thể mặc màu vàng, chúng nó sao có thể dẫm phạm thượng như vậy?”

“Đúng, chúng nó còn giết chết châu chấu của ta, thực sự là đại nghịch bất đạo.”

Những lời nói này được truyền tới tai đám quan trong triều đình, Hộ bộ thượng thư vô cùng nhanh trí: “Khởi bẩm hoàng thượng, thần nghe nói con ong cả thân màu vàng trong dân gian cũng có, nếu có thể thông báo rộng rãi cho mọi người, nuôi dưỡng ong ở nơi có nạn dịch châu chấu, thần tin tưởng những năm sau có thể không chế được nạn châu chấu này.”

Kính Hiên với Tề Đan Yên trợn to hai đôi mắt tròn vo, trong miệng lẩm bẩm: “Nghe nói như vậy hình như là không sai....”

Cách này tám phần mười là phương pháp Phòng trừ sinh vật hại bằng biện pháp sinh học ở hiện đại.

Kính Hiên còn rất chăm chỉ chơi châu chấu, thủ đoạn càng ngày càng hiểm ác, cuối cùng phát triển thành bỏ trong một cái nồi lớn, đốt lửa ở phía dưới, bỏ dầu vô chiến. Hần và Tề Đan Yên mỗi người đứng trên một cái xe đẩy, trong tay cầm một túi châu chấu, cả hai cùng thi đấu. Đấu cái gì ư, thái giám kéo xe đẩy từ tới một bên cái nồi, ai đem châu chấu ném chính xác vào trong nồi, nghe tiếng “xèo, xèo” trong nồi, coi như người đó thắng.

Hai mẹ con ‘không ruột thịt’ chơi đến không còn biết trời đất gì, châu chấu trong chảo ngày càng nhiều, cuối cùng tụ lại thành một mùi hương thơm ngào ngạt. Lúc đầu Tề Đan Yên còn cho rằng là do ngự thư phòng đang lên lút nấu cái gì đó, tiếp đến lại nhớ đến hương vị món nướng ở quê nhà mà trước đây mình đã được ăn, cuối cùng phát hiện ra mùi vị này là do đám châu chấu bị chiên trong nồi phát ra.

Lúc Tiểu Thanh lo lắng mình sẽ bị hoàng thượng gọi đi nếm thử món châu chấu chiên, thì Kính Hiên người luôn đâm đầu vào chỗ chết đã tự mình bước tới cầm đôi đũa gấp một con châu chấu thối thối cho nguội rồi bỏ vào miệng, cũng hô to ăn ngon. Tề Đan Yên vốn là thèm ăn, thấy thế cũng ăn.

Kính Hiên sai người đem muối tiêu, muối ớt, tương gừng ra, đem châu chấu chiên bỏ vào các loại gia vị ăn thử, cuối cùng kết luận — muối tiêu ăn ngon hơn.

Vì thế những hành vi và lời nói vô cùng ngốc nghếch của tiểu hoàng đế dưới ngòi bút của sử quan đã trở thành——“Hoàng Thượng và Thái hậu cùng nhau bàn luận về nạn châu chấu, ra lệnh cho dân chúng mở rộng sông Trạch và ao hồ, lấy ong để ngừa châu chấu, lấy dầu để chiên châu chấu làm thức ăn. Mở ra trang sử mới về cách diệt nạn châu chấu cho dân, đây là một công đức vô cùng to lớn!”

Bởi vì nạn châu chấu và ôn dịch xảy ra chủ yếu ở phía nam của Thịnh Kinh, Tề Đan Yên nghĩ đến quê nhà của mình cũng nhiều lần chịu khổ, nên muốn làm chút chuyện cho quê nhà của mình. Xem nhiều tấu chương, lật nhiều một chút sách cổ, nàng tổ ý muốn, một; phải miễn giảm thuế, hai; phải trì hoãn việc trưng binh, ba; phải phát lương thực giúp dân bị nạn. Không thể không nói, Tề thái hậu tuy có chút ngốc, nhưng mà tổng kết lại thì năng lực coi như không tệ.

Triều đình ban ân huệ tầng tầng truyền xuống dưới, rốt cuộc có tác dụng bao nhiêu thì còn phải chờ xem xét lại, chuyện này truyền tới tai Hạng Tuế Chiêm, hắn mới từ Yên lão tộc trở lại Trung Nguyên, hắn mang về thảo dược trị bệnh ôn dịch, còn mang về đặc sản cho Tề Đan Yên và một thùng đất màu tím cho Kính Hiên.

Đối với biểu hiện ‘xuất sắc’ của Kính Hiên và Tề Đan Yên trong nạn dịch châu châu lần này, Hạng Tuế Chiêm có một chút vui mừng, nhưng hắn không biết sau khi mình trở lại Thịnh Kinh, chờ đợi hắn chính là sự phụ Cao Đại Thượng - Bậc thầy về nghề thiện - Một đao cắt đoạn - khiến hắn đoạn tử tuyệt tôn.

Hạng Tuế Chiêm đi chuyến này hơn nửa năm, khi trở lại Thịnh Kinh, hoa sen trong hồ đã cao vút.

Lại nói Cao Đại Thượng nghe nói là Hạng Tuế Chiêm đã hồi phủ, nên tắm rửa rất sớm, mang theo cơm và toàn bộ đồ nghề đi tới phủ Uy Viễn tướng quân,

Tên tuổi của ông ta ở Thịnh Kinh cũng có chút tiếng tăm, có không biết bao nhiêu ‘mệnh căn’ của tiểu thái giám bị cắt trên tay ông ta, Tuy rằng Hạng Tuế Chiêm không rõ tại sao Cao Đại Thượng nổi tiếng với kỹ thuật thiện bằng ống tre tới phủ hắn chơi, nhưng hắn vẫn thay y phục đến phòng khách gặp mặt.

Cao Đại Thượng vô cùng thành thạo, mở đầu hỏi: “Không biết Hạng tướng quân đến bộ binh lập hồ sơ hay chưa?”

Hạng Tuế Chiêm không trả lời mà hỏi lại: “Cao sư phụ có gì chỉ giáo?”

“Từ trước đến nay tịnh thân tiến cung, đều phải đến bộ binh lập hồ sơ. Hạng tướng quân thân phận cao quý, chắc có thể đã được miễn?”

“Bên trong phủ của ta ai muốn tịnh thân?” Hạng Tuế Chiêm mơ hồ có loại linh cảm không tốt.

“A.....” Cao Đại Thượng không hiểu ra sao hỏi ngược lại, “Không phải ngài sao?”

Hạng Tuế Chiêm dời ánh mắt, nhìn bộ đồ nghề tịnh thân mà Cao Đại Thượng mang đến, trang phục, vải trắng, ống trúc to dùng, còn có ba thanh đao sáng loáng dùng để thiện, sâu kín hỏi: “Ta có từng nói qua sao?”

“Ngài chưa từng nói, là hoàng thượng nói.” Cao Đại Thượng hướng về phía đông ôm quyền thái độ tôn kính.

Hoàng thượng nói, chính là thánh chỉ, người muốn cũng phải thiện, không muốn cũng phải thiện!

Hạng Tuế Chiêm ba mươi năm qua nhập cung được hai lần, một lần là hoàng thượng triệu kiến, một lần là thái hậu triệu kiến. Thần tử bên ngoài xác thực là không thích hợp vào hậu cung, nhưng vào hậu cung lại gọi người lại đây tịnh thân cho hắn, không phải là hơi thô bạo sao. Cũng may, Hạng Tuế Chiêm cũng là người cực kì thô bạo, hắn sai người đem Cao Đại Thượng và tất cả dụng cụ tịnh thân cả hắn ném ra ngoài phủ, suốt đêm tiến cung khởi binh hỏi tội.

Dọc theo đường đi, không ngừng có thái giám đối với hắn a dua nịnh hót, thật giống như coi hắn là ‘người mình’. ——“Hạng tướng quân à, muộn như vậy còn cầu kiến hoàng thượng? Hạng tướng quân thực sự là trụ cột quốc gia, vì báo Quân ân không hề chú ý thân thể của chính mình nha.”

“Hạng tướng quân, sau này còn phải phiền ngài quan tâm nhiều hơn một chút, chúng tôi phải dựa vào ngài rồi”.

“Hạng tướng quân, không biết ngài là tổng quản của cung nào? Chắc là Từ Ninh cung phải không?”

Xem ra toàn bộ hoàng cung ai ai cũng đã biết tin vui hắn bị tịnh thân.

Đây rốt cuộc là chuyện gì chứ?

Kính Hiên là con cú đêm, gần nửa đêm tiến cung vẫn có thể gặp hắn. Vừa hỏi, tiểu hoàng đế đầu óc đơn giản lập tức đem Tề Đan Yên ra nói: “Là mẫu hậu thưởng thức người, gọi người tiến cung hầu hạ”.

Hầu hạ cái đầu các người, lão tử ở bên ngoài giúp các người dọn dẹp một đồng chuyện xấu do chính các người bày ra còn chưa đủ sao, còn muốn ta đoạn tử tuyệt tôn, đem ta tiến cung chùi mông cho các người?”

Nhiều năm rèn luyện nơi sa trường làm cho Hạng Tuế Chiêm không chút biến sắc, sắc mặt như thường, vô cùng bình tĩnh kết thúc đề tài tịnh thân này ——“Hồi bẩm hoàng thượng, thái hậu lệnh cho vi thần tự mình đến đất Thục mang về một số đặc sản, ngày mai vi thần sẽ tự mình mang đến Từ Ninh cung, mong hoàng thượng cho phép”.

“Đặc sản gì thế? Trẫm cũng muốn.” Kính Hiên chống nạnh.

“Đồ chua.”

“Người cứ mang đến đó, ngày mai trẫm tới chỗ mẫu hậu lấy.”

Vậy còn tạm được.

Hạng Tuế Chiêm trở lại phủ tướng quân, nhớ tới Cao Đại Thượng mang đến ba thanh đao tịnh thân, trắng đêm trần trọc trở mình, trong mộng xuất hiện một người có dung mạo giống như Triệu Cơ mẫu thân của Tần Thủy Hoàng, phụ nhân này trời sinh tính tình dâm dăng, ra lệnh cho Lao Ái giả làm thái giám tiến cung hầu hạ, cuối cùng còn sinh cho hắn hai đứa bé, sau khi bị Tần Thủy Hoàng phát hiện, ném chết tươi. Trong mơ hình như còn có một vị tiên nhân giống quả đào giáng thế, nói cho Hạng Tuế Chiêm biết, lịch sử đều sẽ luôn lặp lại theo tuần hoàn.

(Các bạn có thể đọc thêm về Lao Ái và Triệu Cơ ở đây: [s://goo.gl/7te3iR](https://goo.gl/7te3iR))

Giật mình tỉnh giấc, ngày thứ hai, Hạng Tuế Chiêm mang theo ba xe đặc sản mà người nhà họ Tề đã chuẩn bị kỹ càng, tự mình đưa vào hầm băng của Từ Ninh cung. Sau khi cất vào kho, thì đi vào điện của thái hậu.

Một tảng băng lớn được mang từ hầm băng đặt trong cái vò thật to có chữ hoa cúc bên trong, bốc lên khói trắng, làm cho trong cung điện mát mẻ hơn bên ngoài rất nhiều.

Do thời tiết nóng nực, Tề Đan Yên ăn mặc vô cùng mát mẻ. Y phục màu trắng mỏng, chiếc váy hoa mai màu trắng, áo khoác màu xanh lam có thêu những đóa hoa hồng cùng với đôi hài bằng vải. Trên đầu chỉ cài một cây trâm bằng vàng ròng, mái tóc búi kiểu loa kèn. Tối hôm qua nàng nghe nói Hạng Tuế Chiêm đã hồi kinh, cả bữa tối nàng đều không ngủ, trái lại ban ngày nàng lại mệt rã rời, ngồi ngơ ngác trên ghế, cho đến khi Hạng Tuế Chiêm đi vào dập đầu, mới tỉnh táo lại.

Y phục màu xanh được thêu hoa trắng, rất giống trong ấn tượng của nàng, hơi thở gọn gàng, làn da hơi ngăm đen tăng thêm mấy phần kiên cường của nam tử. Tề Đan Yên chú ý tới, mu bàn tay và cổ không bị áo bào che khuất hình như bị thương, không giống như vết thương cũ, giống như bị độc trùng cắn.

Tề Đan Yên không biết, Yêu lão tộc tuy rằng có phương thuốc và thảo dược thần kỳ, nhưng muốn chiếm được nó cũng không phải dễ dàng có được. Người dân của Yêu lão tộc vô cùng bài xích người bên ngoài, phong tục lỗ mãng, có người nhập cốc, trước tiên sẽ phóng độc trùng và rắn độc, mặc cho họ tự sinh tự diệt, sau một thời gian ngắn nếu như không chết, tộc trưởng mới đi ra ngoài gặp khách. Hạng Tuế Chiêm trải qua loại thử thách khác người này, không chỉ còn sống, khi rời cốc còn phải có được phương thuốc, khó khăn thế nào cũng chỉ có mình hắn biết rõ.

Hỏi thăm tình trạng trong nhà, biết được Tề lão gia đã được an táng nơi có phong thủy tốt, Tề Đan Yên vẫn còn thương tâm một lúc. Tử Ngư thấy Hạng Tuế Chiêm bình an mà đến, lo lắng trong lòng cũng buông xuống, bưng hai chén bò câu sữa chưng cách thủy với đông trùng hạ thảo đến, đưa đến trước mặt Hạng Tuế Chiêm thì hết sức cẩn thận gặt đầu với hắn.

“Tay của ngài làm sao vậy?” Tề Đan Yên một mặt đề phòng hỏi, “Có phải bị nhiễm ôn dịch hay không?”

Câu hỏi vô cùng không có lương tâm này, quả thực có thể nói là táng tận lương tâm. Hạng Tuế Chiêm từ lâu đã biết đức hạnh này của nàng, nhàn nhạt trả lời: “Hồi bẩm thái hậu, vùng tây nam có rất nhiều muối, vi thần ứng phó không kịp.”

“Như vậy à.” Tề Đan Yên yên tâm lại, bỗng nhiên đứng lên đi tới bên cạnh Hạng Tuế Chiêm, vén tay áo của hắn lên nhìn nhìn, trên cánh tay hắn có mấy chực cục sưng to nhỏ khác nhau. Tề Đan Yên lấy ngón tay nhét vào trong miệng, khi lấy ra đầu ngón tay đã thấm ứ, không nói lời nào xoa lên mấy chỗ sưng đó.

Hành động ghê tởm như vậy làm cho Hạng Tuế Chiêm mở rộng tầm mắt, trên chiến trường giết địch, quân địch bị hắn chém ngã ngựa chết vô số, máu tươi phun tung tóe, thậm chí gan tim phèo phổi đều trườn hết

ra ngoài báo danh, là tượng trưng cho thắng lợi vinh quang nhưng mà nước miếng này... Vẫn chưa có người nào dám thoa lên người của Hạng Tuế Chiêm.

8. Chương 8: Ngụm Nước Bọt Thần Kỳ

Tề Đan Yên cứ nắm lấy tay của Hạng Tuế Chiêm, ngón trỏ vừa đặt trong miệng sau đó trét nước miếng lên cánh tay của hắn, còn nói lẩm bẩm: “Người không có ăn học nên không hiểu về đặc tính của con muỗi ở đất Thục chúng ta. Chúng nó độc thì có độc, nhưng không phải là không có cách để chữa. Khi ta còn bé từng bị muỗi độc cắn, nhũ nương có dạy ta là dùng nước bọt bôi vào chỗ bị sưng đỏ, nửa ngày sau sẽ khỏi ngay”. Nàng vừa nói, vừa ngược mắt nhìn Hạng Tuế Chiêm đang trong tình trạng hóa đá, ngón trỏ lại bỏ vào miệng liếm một cái, sau đó cẩn thận bôi lên chỗ sưng đỏ, vừa bôi vừa nói: “Bà vú nói, nước bọt phải bôi ngay lúc còn tươi mới tốt, nếu như đầu lưỡi có thể liếm tới, tự mình liếm là tốt nhất. Trước đây nhà ta có nuôi một con chó rất lớn, nó bị ong vò vẽ đốt vào chân, nó tự mình liếm. Ai gia dù sao cũng là thái hậu, nếu liếm cho người thì không tốt lắm, chỉ là làm mẫu cho người xem, khi trở về tự mình liếm đi.”

Nếu người thật sự là lưỡi liếm hắn, xem thử hắn có đánh chết người hay không.

Tình trạng hóa đá kết thúc, Hạng Tuế Chiêm rút tay khỏi móng vuốt của nàng, lại cảm thấy cánh tay ươn ướt, nhớp nháp, lại đề phòng nàng lại nghĩ ra cái trò quái quỷ gì bôi trét nước miếng lên hết người hắn. Hạng Tuế Chiêm lui về phía sau một bước quỳ một chân trên đất ôm quyền, “Thái hậu giáo huấn, vi thần ghi nhớ trong lòng.”

“Ai, trên cổ người cũng có... ..” Tề Đan Yên chỉ vào cổ của Hạng Tuế Chiêm, giọng chưa hết thềm.

“Người lại gần ta một bước nữa thử xem?” Hạng Tuế Chiêm trừng mắt, ánh mắt phát ra sát khí khủng khiếp làm người ta kinh hoàng.

“A.” Tề Đan Yên lúc này mới chịu ngừng, còn cảm thấy mình khá oan ức, chắc chắn lưỡi, ngồi xuống ghế, Hạng Tuế Chiêm mới đứng dậy.

“Thái hậu yêu mến, dù sao vi thần cũng là quan bên ngoài hoàng cung, thường xuyên ra vào nội cung có chút bất tiện. Sau này nếu Thái hậu có chuyện gì phân phó vi thần, chỉ cần cho người truyền lời là được, vi thần sẽ không tiến vào Từ Ninh cung.”

“Không được.” Tề Đan Yên lập tức từ chối hắn, “Ta muốn người tiến cung hầu hạ!”

Hạng Tuế Chiêm không vui nhắm mắt lại, “Thái hậu có biết, tiến cung hầu hạ cần phải tịnh thân?”

“Hả. . .” Tề Đan Yên ngờ ngác chớp mắt một cái, nghiêng đầu nhìn hắn, bất tri bất giác nói: “Đúng nha. . .Làm thái giám mới có thể đi vào cung hầu hạ chủ nhân, Hạng tướng quân vẫn chưa tịnh thân mà.”

Sau này cũng sẽ không tịnh thân!

Không biết trong lòng Tề Đan Yên đang suy nghĩ gì, trầm ngâm bưng chén canh bỏ câu sữa chưng cách thủy với đông trùng hạ thảo lên chậm rãi uống. Phải nói là lúc nàng ăn uống thật là nhã nhặn và xinh đẹp, không giống như lúc bình thường, làm người ta tức điên lên. Hạng Tuế Chiêm đề phòng nàng lại đột nhiên nhớ tới chuyện gì nữa mà nói chuyện không biết lựa lời, chăm chú nhìn chòng chọc nàng một lúc, thấy nàng an phận, hắn cũng hơi thả lỏng.

Lúc ăn đôi môi hồng nhỏ nhắn mở ra nhìn giống như đóa hoa mềm mại đang như nở rộ, đôi khủy tay hạt lựu được đeo trên vành tai khéo léo đang nhẹ nhàng đung đưa, làm cho Hạng Tuế Chiêm nhất thời nhìn không chớp mắt.

“Mẫu hậu, trăm đến đòi đồ chưa ăn!” Kính Hiên nhảy nhót tung bồng la to ở cửa cung, giọng nói lớn đến mức át cả tiếng kêu của Tiểu Thanh “Hoàng thượng giá lâm ~”

Ánh mắt Hạng Tuế Chiêm trầm xuống, cúi đầu nhìn sàn nhà.

“Tiểu Đông, mở một vò rượu hoa quế, dẫn trù phòng làm vài món ăn, lấy hai ba món đồ chua mang lên”. Ánh mắt Tề Đan Yên sáng lên, “Trưa nay Hạng tướng quân ở đây dùng bữa đi, uống chút rượu.”

Sinh hoạt mỗi ngày của hai mẫu tử này là thăm hỏi lẫn nhau và cùng nhau uống rượu, Hạng Tuế Chiêm nhìn dáng vẻ vui mừng chạy vội tới của Kính Hiên, lại nhớ tới mật chỉ mà Trương hoàng hậu tiền triều giao lại cho mình, đợi sau khi Kính Hiên tự mình chấp chính phải giao lại cho hắn. Nội dung của mật chỉ chỉ có một điều, bí mật ban chết cho Tề Đan Yên.

Sau khi hoàng thượng chấp chính, có thể hạ quyết tâm mà ban cái chết cho Tề Đan Yên, người mà đùa nghịch cùng hắn cả ngày hay sao?

Nhưng mà, tại sao lại muốn ban chết cho nàng?

Tề Đan Yên chỉ là người ngốc không có đầu óc và tâm cơ, cứ coi như cho nàng ngồi vững chắc trên vị trí thái hậu đến khi chết thì có làm sao? Nghĩ như thế, tâm tình của Hạng Tuế Chiêm còn gay go hơn cả vừa rồi bị nàng dùng nước miếng bôi lên tay.

“Trẫm nghe nói tử lượng của Hạng Tuế Chiêm rất tốt, nhưng không biết tốt tới trình độ nào. Ngày hôm nay nhân cơ hội này hai chúng ta đem hân chúc say, mẫu hậu thấy thế nào?” Kính Hiên cứ thích đâm đầu vào chỗ chết nói nhỏ ở bên tai Tề Đan Yên, ánh mắt nham hiểm nhìn về phía Hạng Tuế Chiêm.

“Được.” Tề Đan Yên không biết tử lượng sức mình nói.

Kính Hiên rất vui mừng, hoàng bào vung lên, nói với đám thái giám và cung nữ đi theo: “Toàn bộ các người đều đi ra ngoài, khi nào trẫm gọi các người hãy vào”.

Kết quả cuối cùng là, ba chén rượu hoa quế vào bụng, Kính Hiên ngã lộn trên mặt đất, Tề Đan Yên miễn cưỡng uống thêm hai chén, sau đó mềm oặt nằm ở trên bàn ngủ, Hạng Tuế Chiêm không hề có men say, vò rượu hoa quế vẫn chưa uống được một phần ba.

Người tử lượng kém thì không được để bụng đói uống rượu có biết không? Hạng Tuế Chiêm không nhìn hai người kia, một mình uống thêm mấy chén rượu, ăn chút thức ăn trên bàn, lúc muốn rót thêm chén nữa thì thấy bàn tay Tề Đan Yên để trên bàn bắt đầu làm loạn, nắm chặt tay áo của hắn sống chết không chịu buông ra. Hạng Tuế Chiêm gỡ mấy lần đều không gỡ được, đột nhiên phát hiện mấy chỗ sưng đỏ trên tay đang từ từ xẹp xuống, để lại mấy chấm nhỏ màu đỏ.

Mà chỗ đó vừa vặn là chỗ mà Tề Đan Yên dùng nước miếng bôi lên.

Lẽ nào. . ở đất Thục người ta thực sự dùng nước bọt sao?

Nếu phải dùng phương pháp ghê tởm như vậy để cho hết sưng đỏ, vậy tạm thời cứ để nó sưng đi.

Ở trong Từ Ninh cung quá lâu cũng không được, Hạng Tuế Chiêm đứng dậy, xoay người nhẹ nhàng ôm lấy Tề Đan Yên, dùng chân đá Kính Hiên ra một chút, bước ngang qua, nhẹ nhàng đặt nàng lên trường kỷ khắc hoa hải đường. Đối với hắn mà nói Tề Đan Yên rất nhẹ, cả người đều tỏa ra hương thơm, mềm mại giống như không có xương. Hạng Tuế Chiêm cũng sờ ngòai bên cạnh trong chốc lát, bốn phía đều yên tĩnh. Thông thường hoàng đế mười sáu tuổi sẽ tự mình chấp chính, Kính Hiên năm nay tám tuổi, nói cách khác, nếu không xảy ra chuyện bất ngờ gì, tuổi thọ của người ngủ không biết trời trăng trước mắt này - Tề Đan Yên chỉ còn có 8 năm.

“Từ Ngự.” Hạng Tuế Chiêm bước ra đại điện, Từ Ngự nghe thấy tiếng gọi thì khom người đi tới; “Thái hậu với hoàng thượng say rồi, truyền thái y.”

“Tướng quân. . .” Từ Ngự đưa Hạng Tuế Chiêm ra ngoài, ngửi thấy trên người hắn có hương thơm trên y phục của thái hậu, trong lòng có chút giật mình. Nếu như không có cùng thái hậu tiếp xúc thân mật, tại sao trên người lại có mùi thơm này? Nhưng mà tướng quân luôn rất cẩn thận, hắn là không đến mức cùng thái hậu... Nàng lấy lại bình tĩnh, thấp giọng nói: “Từ Ngự vào cung hầu hạ thái hậu cũng sắp một năm, thái hậu thường ngày ngoại trừ oán giận chính sự rườm rà ra, cũng không có cử chỉ gây rối. Mỗi khi có người nhắc tới tướng quân, thái hậu đều đặc biệt để tâm lắng nghe, còn khen ngợi tướng quân không dứt miệng. Có đôi khi, thái hậu cũng sẽ len lén hỏi thăm Hoàng thượng về hành trình bên ngoài của tướng quân”.

Hạng Tuế Chiêm trầm mặc đi mấy bước, hỏi: “Có phải vì như vậy nên có người hiểu lầm ý của thái hậu, cho rằng thái hậu muốn ta tịnh thân tiến cung hầu hạ?”

“Chuyện này Tử Ngư cũng có nghe thấy, nhưng Tử Ngư lớn mật suy đoán, thái hậu không có ý đó.” Tử Ngư cấn cấn môi dưới, lấy dũng khí ngẩng đầu nhìn Hạng Tuế Chiêm một chút sau đó lại cúi đầu, tâm tư của nữ nhân đại loại đều như thế, từ khi tướng quân ở biên thùy cứu hoàng thượng và thái hậu, sau đó thì thái hậu đối với tướng quân có thể có tình cảm đặc biệt, chỉ là nàng không thể nói lung tung, cũng không dám nói.

“Chăm sóc thái hậu thật tốt.” Hạng Tuế Chiêm vừa nói dứt lời, chân bước nhanh rời khỏi Từ Ninh cung.

Tử Ngư đứng tại chỗ, trong lòng thấp thỏm. Nàng nhớ lúc ban đầu khi tướng quân phái nàng tiến cung, ngài ấy đã nói “Giám thị thái hậu”, nay đã trở thành “Chăm sóc thái hậu”, nàng vẫn đang được Hạng Tuế Chiêm tin tưởng, điểm không giống chính là, trước đây là sắp xếp một mật thám có thể tin tưởng, mà nay lại trở thành một bảo mẫu có thể tin tưởng. Quả nhiên thời gian trôi qua, tâm tư của con người đều có thể thay đổi.

Người bên trong Tử Cấm thành đều từ từ thích ứng với tiểu hoàng đế luôn thích đâm đầu vào chỗ chết và người luôn làm việc không nghiêm chỉnh Tề thái hậu. Nghe nói là, khi Tề thái hậu ở Từ Ninh cung nổi nóng chỉ có Uy Viễn tướng quân mới có thể trị được, ai khuyên can cũng vô dụng.

“Aizz ~ đã nói là trưa nay mua gà nướng ở ngoài cung cho ai gia ăn, kết quả lại là do ngự thư phòng nướng, đừng tưởng rằng ai gia không biết!” Tề Đan Yên vừa dùng tay xé gà nướng, vừa lầm bầm.

Cầm Tú vô cùng oan ức, gà nướng ở ngoài cung ăn ngon hơn gà nướng ở ngự thư phòng làm hay không thì tạm thời không nói đến, lần trước Tiểu Đông xuất cung làm việc ở bên ngoài ăn chân gà nướng khi trở về đau bụng hết hai ngày. Không biết làm thế nào mà Tề Đan Yên biết, muốn ném thử gà nướng ở ngoài cung, có vết xe đổ là Tiểu Đông ai còn dám mua nữa?

“Người đi gọi Hạng Tuế Chiêm mua vài con gà đưa vào trong cung cho ai gia.” Tề Đan Yên thô bạo cắn răng.

Tiểu Đông nơm nớp lo sợ đi đến phủ Uy Viễn tướng quân truyền lời, ai biết được Hạng Tuế Chiêm lập tức từ chối, thứ nhất, hắn không mua gà nướng, thứ hai, hắn không vào hậu cung.

Tiểu Đông trở về bẩm báo lại, Tề Đan Yên lập tức nổi nóng, nói Hạng Tuế Chiêm đại nghịch bất đạo phạm thượng đại bất kính, phạm vào mười tội lớn trong đại hình, ra lệnh cho hắn ngày mai đến Từ Ninh cung thỉnh tội.

Kết quả là, Uy Viễn Đại tướng quân thường ngày luôn mặc giáp vàng mũ sắt, lúc này lại cởi áo giáp lạnh nhạt quỳ ở trước mặt thái hậu, với áo choàng màu đỏ tươi ở sau lưng.

Tề Đan Yên vênh vang đắc ý mà nhìn hắn, “Hạng tướng quân thật là to gan, ai gia chỉ gọi người làm một việc nhỏ mà người lại ra sức từ chối, càng ngày càng không để lão thái bà như ai gia đây ở trong mắt!”

Hạng Tuế Chiêm bình tĩnh nói: “Thái hậu tuổi vừa tròn đôi mươi, tự xưng là lão thái bà quả thực không thấy xấu hổ chút nào sao?”

“Hạng Tuế Chiêm! Ai gia nhiều lần ra lệnh người tiến cung hầu hạ, người lại nhiều lần kháng chỉ cũng thôi đi, hiện tại còn dám mắng ai gia là không biết xấu hổ!”

Hạng Tuế Chiêm hừ lạnh một tiếng, “Vi thần cũng không phải là không muốn hầu hạ thái hậu, chỉ là thái hậu có nghĩ tới hay không, vào cung cần phải tịnh thân.”

“Mấy người các người luôn miệng nói kính trọng, kính yêu ai gia, nhưng xoay lưng lại thì có mấy lạng thịt đó cũng tiếc~”

Uy Viễn tướng quân Hạng Tuế Chiêm giương mắt, từng chữ từng câu tựa hồ được chen lẫn ra từ hàm răng đang nghiến chặt, “Thái hậu, nếu như ngài còn bức vi thần, vi thần chỉ có thể đảm bảo là không đánh chết ngài.”

Sự phẫn nộ lẫn uất nghẹn của Tề Đan Yên, đến cuối cùng hóa thành một câu ——

“A.”

Hạng Tuế Chiêm ung dung đi ra khỏi Từ Ninh cung, trở về phủ tướng quân.

“Oa ~ mỗi lần thái hậu phát hỏa, sau khi tướng quân đi vào bị thái hậu răn dạy một trận, Thái Hậu lập tức hết giận ngay.” Tiểu Đông hai tay để trong ống tay áo, ôm lấy đầu ở trong sân nhìn Cẩm Tú nói, “Xem ra không cần mua gà nướng nữa rồi.”

Cẩm Tú gật gù, một lúc lại khổ sở buồn bực nói, “Nhưng mà sau này nếu thái hậu vẫn tức giận, chúng ta vẫn phải chờ tướng quân đến đây bị thái hậu mắng một lúc mới có thể yên tâm được”.

Tiểu Đông cực kỳ đồng tình nói: “Hạng tướng quân thật đúng là đen đui, nói ra thì việc mà thái hậu dặn dò vốn không phải là chức trách của hắn, làm sao mà liên lụy hắn phải chịu bị mắng nhiều lần như vậy?”

Tử Ngư ở bên cạnh hái hoa quế chuẩn bị làm bánh ngọt hoa quế cho Tề Đan Yên bất đắc dĩ cười cười, cũng không gia nhập với bọn họ để tám chuyện. Ở trong mắt Tiểu Đông và Cẩm Tú thì Tử Ngư là người rất chịu khó, nói chuyện vụng về, nên không thích tám chuyện. Nhưng mà thật ra trong lòng của Tử Ngư thì rõ ràng mọi chuyện hơn bọn họ nhiều, thái hậu không phải dễ tức giận, khi vào triều thì Hạng Tuế Chiêm rất ít nói chuyện, chớ nói chi là giương mắt nhìn nàng, thần tử bên ngoài không được triệu kiến thì sẽ không được vào hậu cung, thái hậu chỉ là muốn gặp Hạng Tuế Chiêm, để có thể trò chuyện với hắn, cuối cùng thì người bị mắng là ai, chỉ sợ là chỉ có thái hậu biết mà thôi.

9. Chương 9: Thái Hậu Cẩn Lỗi

Mùa thu ở Thịnh kinh, giống như được khoác một chiếc áo nhỏ màu vàng. Trên mặt đất lá rụng phủ đầy một lớp lại một lớp, khi đạp lên nghe tiếng xào xạc. Trên bầu trời, từng đàn chim nhận xếp thành đội ngũ chỉnh tề, di chuyển hướng về phía nam ấm áp. Ven đường, chú mèo hoa to lớn trở nên căng tròn hơn so với mùa hạ, lông xù, mặt to giống như mặt trăng vào đêm trung thu.

Phong tục của hoàng thất Đại Kiền là khi vào thu sẽ đi săn bắn, tới thời của Nhân Võ hoàng đế cũng duy trì truyền thống này.

Loại trò chơi đầy kích thích như săn thú này Tề Đan Yên đương nhiên cũng muốn đi theo, nhưng nàng lại không hề giấu lại, tuy Kính Hiền không kéo nổi cung tên, nhưng mà chí ít thì cũng biết cỡi ngựa, còn nàng, tay trái gà không chặt, đến ngồi trên con la cũng ngồi không vững. Một mặt nàng để cho Cẩm Tú chuẩn bị trang phục săn bắn và áo choàng, mặt khác gọi cho Hạng Tuế Chiêm tiến cung, nói cho hắn biết là hắn cũng phải đi săn bắn, bảo hắn xem xét tìm một con ngựa đẹp để có cái mũi nhạy bén hơn nữa còn phải biết nghe lời.

Hạng Tuế Chiêm nghe xong yêu cầu của nàng, suy nghĩ ba giây, “Hồi bẩm thái hậu, vì thần cho rằng thứ mà ngài đang ôm trong ngực là thích hợp nhất.”

“Đây là cún.” Tề Đan Yên ôm sát Kính Ba, đây là thứ mà nàng bảo phu nhân đưa tới, chơi rất vui, mấy ngày nay nàng đều trông vào nó mà sống sót. “Người lại gạt ta, nếu như tìm không ra, người phải đem ‘Đen mà đẹp trai’ của người cho ta”.

“Nếu như thái hậu cười lên ‘Đen mà đẹp trai’ mà không bị quăng xuống, vì thần đồng ý nhین đau cắt thịt đưa cho thái hậu.” Hạng Tuế Chiêm không để ý lắm trả lời.

Nhین đau cắt thịt. . . Những lời này Tề Đan Yên không thích nghe, hơi nhướn mày, “Ở trong lòng người, rốt cuộc ‘Đen mà đẹp trai’ quan trọng hay là ai gia quan trọng?!”

“ ‘Đen mà đẹp trai’ quan trọng.”

“Người. . . Người quá mức bất kính rồi.” Tề Đan Yên nói có chút lấp bắp, tội danh mà nàng vô cớ gán cho hắn thực sự là quá nhiều, muốn chọn một cái để xử xem ra có chút khó khăn.

So với nàng, Hạng Tuế Chiêm vĩnh viễn luôn lạnh lùng bình tĩnh và nghiêm nghị: “Vi thần nghĩ như thế nào không quan trọng, quan trọng chính là ‘Đen mà đẹp trai’ vốn là ngựa hoang, sợ là không nhận ra địa vị cao thấp khác nhau của thái hậu và vi thần.”

“A.” Tề Đan Yên lần thứ hai tự chuốc nhục nhã.

Tuy là nói như vậy, nhưng khi thánh giá đến bãi săn bắn ở Mặc Lam bắn thì Hạng Tuế Chiêm vẫn sai người đem một con ngựa nhỏ chân ngắn đến cho thái hậu. Tề Đan Yên thấy ngựa của mình thấp hơn mấy cái đầu so với người khác thì vô cùng mất hứng, bĩu môi không chịu cười.

Khi săn bắn, có rất nhiều hoàng thân quốc thích, quan văn võ tướng đều sẽ tham gia, trong đó có Cung thân vương và tiền Quốc cữu Trương Truyền Cát tuyệt đối là có ý đồ xấu. Hạng Tuế Chiêm phụ trách binh mã bảo vệ các con đường cách bãi săn khoảng mấy chục km, đem toàn bộ bãi săn bắn bao quanh bảo vệ chặt chẽ. Khi Kính Hiên đi vào, theo lệ hạ lệnh thu nhỏ lại vòng vây. Bên ngoài không ngừng thu nhỏ lại, dần dần, dã thú trong khuôn viên hai mươi, ba mươi dặm đều bị bao vây trong vòng vây, cuộc săn bắn chính thức bắt đầu. Hạng Tuế Chiêm mang theo chó Ngao lần trước Khuyển Nhung đưa cho hắn, gặp phải con mồi cỡ lớn cũng thử nghiệm bản lĩnh của nó, chó Ngao được huấn luyện nghiêm chỉnh, thân hình to lớn, biểu hiện vô cùng dũng mãnh, gặp phải cọp cũng không sợ hãi.

Tề Đan Yên cảm thấy con ngựa chân ngắn ngắn ngủn mà Hạng Tuế Chiêm chuẩn bị cho mình rất không hợp với chiếc áo choàng Phượng Hái Mẫu đơn uy phong lẫm liệt của mình, nàng không cam lòng ngồi trong đại trường nhìn những người khác một lát thì săn được con thỏ, một lát lại bắt được gà rừng, nhưng mà nghĩ đến mình không cỡi được ngựa lại không kéo được cung, thì vẻ mặt buồn rười rượi ngồi một bên, rầu rĩ không vui.

Tử Ngư vén rèm tiến vào, yên lặng đem oa cung (nỏ) mà Hạng Tuế Chiêm ngày hôm qua đưa vào cung trình lên cho Tề Đan Yên, Oa cung chính là nỏ, gọi là thập tự cung, là một loại cung có cánh tay. Thời gian lắp tên vào để bắn thì khá dài, nhưng lực sát thương rất cao, quan trọng hơn là, không cần phải giương cung. Cây cung này, làm theo dặn dò của Hạng Tuế Chiêm, thái hậu có thể dùng nó để bắn động vật, mà quan trọng hơn là, còn có thể phòng thân.

Tề Đan Yên đùa nghịch một lúc, học được cách sử dụng oa cung như thế nào, nàng vô cùng hăng hái, cười con ngựa nhỏ chân ngắn liền đi vào khu săn bắn, Tử Ngư cười ngựa trắng đi theo bên cạnh nàng. Nửa ngày trôi qua, Tề Đan Yên cũng bắn trúng được một con thỏ rừng bị liệt nửa người dưới. Sau đó nghe nói Kính Hiên đã sớm phái người lấy một số con thỏ, nai..... bị liệt nửa người bỏ vào khu vực săn bắn, để hắn có cảm giác như mình bắn rất giỏi. Tề Đan Yên vui chơi, con ngựa chân ngắn theo nàng chạy loạn khắp nơi, Tử Ngư vừa mới hơi mất tập trung là bị mất dấu nàng. Trùng hợp là Tề Đan Yên lại thấy một con thỏ tàn tật, nhắm tên bắn, lại trúng. Nàng xuống ngựa đi kiểm, chỉ nghe vài tiếng móng ngựa lanh lảnh vang lên phía sau lưng, một giọng nam vang lên —“Thái hậu nữ trung hào kiệt, vi thần bội phục.”

Người đến lại là tiền quốc cữu Trương Truyền Cát.

Tề Đan Yên thấy hắc mã mà Trương Truyền Cát cười giống với ‘Đen mà đẹp trai’ của Hạng Tuế Chiêm mấy phần, ánh mắt nàng phát ra tia sáng ngưỡng mộ và yêu thích. Trương Truyền Cát ở bên cạnh tinh tế đánh giá nàng một lượt, đưa nàng đánh giá một lần, nhớ tới lúc trước nghe nói Thái Hậu vẫn còn alf xử nữ, thì trong ánh mắt đã có thêm mấy phần hạ lưu, thấy nàng vẫn nhìn chăm chăm vào ngựa của mình, hắn lập tức hùng hồn nói, muốn đem con ngựa đen này đưa cho nàng.

Trong nháy mắt, Tề Đan Yên liền cười hắc mã của Trương Truyền Cát điên cuồng chạy về phía rừng cây.

Sau khi trời tối, Kính Hiên chơi chưa đã nghiện trở lại trong lều, đến trước cửa thì nghe Tiểu Đông lớn tiếng răn dạy Tử Ngư, còn muốn đem nàng ta kéo ra ngoài đánh. Hối ra mới biết, Tử Ngư đi theo thái hậu lại để lạc mất người, con ngựa nhỏ chân ngắn tự mình trở về, không ai biết Tề Đan Yên đi đâu.

Kính Hiên cuống lên, gọi người mau mau đi tìm. Có thể xác định là Tề Đan Yên vẫn chưa rời khỏi khu vực săn bắn, ban đêm tối đen nhìn không rõ, nhiệt độ lại giảm xuống, có thể còn có dã thú vô cùng nguy hiểm, tình thế không lạc quan.

Tin tức không tìm thấy Thái hậu truyền tới chỗ của Hạng Tuế Chiêm, hắn ra lệnh cho các quan binh lần thứ hai thu nhỏ lại vòng vây, còn mình thì cười ‘Đen mà đẹp trai’ lao nhanh hai mươi dặm đến nơi mà Tề

Đan Yên mất tích. Chó Ngao không chạy nhanh bằng tuần mã nên nửa canh giờ sau mới đến nơi. Vài con chó săn vốn rất uy phong, vừa thấy chó Ngao thì đều cúi đầu. Bọn quan binh giờ cao đuốc tìm lâu như vậy vẫn không có tin tức, Hạng Tuế Chiêm bỗng nhiên đem quần áo của Tề Đan Yên mà Tử Ngư vừa đưa đặt ở mũi của chó Ngao, chó Ngao ngửi một cái, bắt đầu lần theo mùi hương trong không khí, trong rừng còn lưu lại mùi hương đi thẳng về phía rừng sâu.

Hạng Tuế Chiêm cười ‘Đen mà đẹp trai’ theo một lúc, trong rừng rậm không thích hợp cười ngựa nữa, hấn xuống ngựa một mình đi theo chó Ngao vào trong, đi hơn nửa canh giờ, chó Ngao dừng lại ở một chỗ, kêu to vài cái. Hạng Tuế Chiêm giờ cao đuốc trong tay tiến lên nhìn, áo choàng màu vàng vô cùng chói mắt, người mặc áo choàng nằm nhoài ra đất, đúng là diếp không sợ súng, trên đầu còn có một con cú mèo đang đậu.

Chó Ngao thấy chủ nhân đi tới, lại sủa một tiếng, Tề Đan Yên quay lưng về phía bọn họ bỗng nhiên nhúc nhích, hình như bị dọa sợ, không để ý đến cái khác, xoay người kéo oa cung, một mũi tên “phốc” bỗng chốc bay đến, Hạng Tuế Chiêm phản ứng cực nhanh, nghiêng người tránh qua một bên, tránh cho bị bắn vào chỗ hiểm, nhưng mũi tên lại xẹt qua cánh tay hắn, cắm ở trên cây khô, vang lên một tiếng “Đông”, lông chim ở cuối mũi tên rung lên, bị máu tươi vừa bắn ra nhuộm thành màu đỏ.

“Ha? !” Tề Đan Yên trừng lớn hai mắt, nhìn Hạng Tuế Chiêm nắm cánh tay bị thương. Nàng ném oa cung, lao đảo chạy đến, còn bị té lộn mèo một cái, mới bò đến trước mặt Hạng Tuế Chiêm, vô cùng hoảng sợ hỏi: “A! Người sao rồi? !”

Sao rồi ư, bị người bắn trúng rồi, suýt chút nữa chết rồi!

Con cú mèo vốn đang đứng trên đầu nàng nháo nhào bay đi, đậu trên một nhánh cây, hai con mắt sáng như hai bóng đèn.

Hạng Tuế Chiêm rút cuộc cũng dần lại ý muốn đánh nàng, một tay ôm lấy Tề Đan Yên, nhin xuống đau đớn nhặt cây đuốc lên, nhúu chặt lông mày cắn răng chất vấn: “Tại sao người lại ở chỗ này?”

“Ta cười ngựa mà, kết quả là. . .Con ngựa đó không nghe lời ta, vẫn chạy, ta.... Ta kéo dây cương lại bị ngựa hất xuống đất.... Đầu.... Đụng phải.... Đụng phải cây” Tề Đan Yên chỉ vào trán mình, nói đó u lên một cục, còn bị trầy da “Ta bị lạc đường.... Tướng quân, tay của ngài đang bị chảy máu kia”.

Đối với Hạng Tuế Chiêm thì đó chỉ là vết thương nhỏ mà thôi “Không cần lo lắng. Mà sao người nói chuyện lại ấp a ấp úng như vậy?”

“Vừa nãy lúc bị quăng té xuống đất, không cẩn thận cắn trúng đầu lưỡi....” Tề Đan Yên khóc lóc chỉ vào miệng mình.

Đáng đời người.

Tề Đan Yên như cô dâu nhỏ nằm bên người Hạng Tuế Chiêm, chớp mắt nhìn hắn, không ai cho nàng dựa dẫm, nàng tứ cố vô thân, trái lại nàng cảm thấy Hạng Tuế Chiêm đối với nàng trước giờ luôn bất kính nhưng lại cho nàng cảm giác an toàn, lẽ nào đây chính là hội chứng Stockholm(1) Hạng Tuế Chiêm thấy nàng như vậy, cũng không bận tâm đến lễ nghi, “Con ngựa nhỏ chân ngắn mà ta đưa cho người trước giờ rất ngoan ngoãn, tuyệt đối không thể bỏ rơi người được”.

(1) Theo định lý thì khá là dài dòng và phức tạp nên mình tóm gọn cho dễ hiểu là Hội chứng thích bị ngược đãi.

“Ta không phải cười con ngựa đó”. Tề Đan Yên thành thật bẩm báo, nói chuyện hơi dốt, “. . .Ta gặp quốc cữu gia, ạch. . .Tiền quốc cữu, người ta rất tốt, đem ngựa của mình cho ta”

Người rất tốt? Hạng Tuế Chiêm lạnh lùng nói: “Trương Truyền Cát suốt ngày ăn chơi chè chén, dung túng thủ hạ nô bộc vợ vét mỹ nữ trong dân gian cho hắn, đùa bỡn con người ta sau đó vứt bỏ ven đường. Thái hậu thân phận cao quý, vẫn là không nên làm bạn với hạng người này thì hơn”

“A.” Tề Đan Yên đã nếm mùi đau khổ, chỉ còn biết gật đầu.

Hạng Tuế Chiêm để Tề Đan Yên cầm cây đuốc, xé rách áo bào của mình, quấn chặt cánh tay bị thương để cầm máu, đi về phía trước vài bước, quay đầu lại nói: “Đi theo ta”

“Ta không muốn trở về.” Tề Đan Yên nói những lời khiến người ta kinh ngạc.

“Thái hậu muốn ở lại chỗ này nuôi sói sao?”

Tề Đan Yên nói chuyện không lưu loát, còn lớn tiếng quang quác: “Sau khi trở về sẽ có nhiều người nhìn ta, ta muốn nói chuyện với người một câu cũng phải chờ đến một hai canh giờ, phải thông qua vài người đi gọi người. Hiện tại nơi này tối như thế, không ai thấy chúng ta, vất vả lắm ta mới được ở cùng tướng quân như thế này, Ta! Không! Quay! Về.”

Trong rừng cây bỗng trở nên yên tĩnh, chỉ có âm thanh của cú mèo đang nhí nháo xem trò vui và tiếng gầm gừ trong cổ họng của chó Ngao.

“ . . Thái hậu nói quá lời .” Hạng Tuế Chiêm quay lưng về phía nàng, miếng vải quần quanh cánh tay chảy máu loang lổ, ánh lửa trên ngọn đuốc lay động. Không nhìn rõ vẻ mặt hắn, giọng nói trầm thấp, bỗng nhiên lại trở thành giọng điệu của quân thần: “Vi thần vốn là vũ phu thô bỉ, được thái hậu thưởng thức, thần không dám nhận”.

“Không biết chữ thì có gì mất mặt, Hạng tướng quân không cần tự ti!” Tề Đan Yên đặt hai tay ở ngực, chân thành thăm thiết an ủi hắn “Bất quá thì sau này mời một tiên sinh dạy học, tướng quân khổ học ba năm rưỡi, không cầu người xem hiểu tứ thư ngũ kinh, chỉ cần viết được tên mình chắc là không thành vấn đề!”

Thái hậu nói chuyện khiến người ta không thể phản bác.

“ . . Đi thôi.” Hạng Tuế Chiêm thấp giọng nói, đi về phía trước, chó Ngao ngoắt ngoắt cái đuôi đi theo.

“Hạng tướng quân. . .” Tề Đan Yên dường như chịu đủ kích rất mạnh mẽ, giọng nói vừa yếu ớt vừa đáng thương.

Hạng Tuế Chiêm quay đầu lại nhìn nàng, thân thể của nàng được bao bọc trong chiếc áo choàng màu vàng, run lấy bầy. Hắn đột nhiên nhớ ra, nàng chỉ mới đôi mươi, thân thể suy nhược, không biết đối nhân xử thế, lại bị mạnh mẽ nhét vào trong hoàng cung đầy cạm bẫy, nàng là một cây cầu độc mộc, một cây cầu mà cuối cùng cũng sẽ bị người ta gỡ xuống. Đến lúc đó, mắt của nàng nhìn không thấy, miệng không thể nói, cũng không còn hơi thở. Hiện tại, nàng vô cùng tin tưởng và lưu luyến nhìn hắn, ánh mắt trong sáng, giống như Hạng Vũ, con nuôi trên danh nghĩa của hắn, khi thì tùy hứng, khi thì nghịch ngợm, nhưng mà lại khiến cho người ta khó có thể dứt bỏ được.

“Thái hậu, hoàng thượng đã chuẩn bị thịt nai nướng, nói là phải đợi ngài về doanh trại cùng nhau ăn”. Hắn vẫn luôn biết nên dùng cái gì mới có thể đánh động nàng.

“Thật sao?” Tề Đan Yên quả nhiên nhảy nhót lên, cầm áo choàng đi đến: “Vậy chúng ta mau trở về.... A!” Nàng lại bị dây leo quấn chân, che miệng lại, hình như lại cắn trúng lưỡi.

Hạng Tuế Chiêm bước vài bước, đứng ở trước gót chân nàng.

Tề Đan Yên xấu hổ cười cười, ngẩng đầu muốn giải thích cho mình vài câu, vừa mới mở miệng, cảm thấy phía đối diện mặt người càng lúc càng gần, ầm ập khô ráo, đôi môi nhẹ nhàng đặt trên môi của nàng.

10. Chương 10: Mật Băng

Uy Viễn tướng quân, người mà cứ động một chút là đem mười vạn quân muốn tiêu diệt Nhân tộc, nhưng khi hôn môi lại vô cùng ôn nhu. Đôi môi giăng co, đầu lưỡi quấn lấy nhau, triền miên, tăng thêm mấy phần kiều diễm.

Tề Đan Yên nằm nhoài trên vai Hạng Tuế Chiêm, choáng choáng mê mê bị hắn công đi. Mặt của nàng rất nóng, trái tim cũng nhảy rất nhanh, nàng vô cùng quen thuộc với câu chuyện Tây Môn Khánh quyến rũ Phan Kim Liên, hay Trương Sinh ban đêm sẽ chờ Thôi Oanh Oanh, nhưng chuyện bọn họ làm vừa rồi lại vượt ra ngoài dự đoán.

Bắp thịt trên lưng hắn cứng rần, kém xa đôi môi mềm mại của hắn. Hắn không giống các vương gia khác toàn thân đều là mùi hương của Long Tiên Hương, trên người hắn lại phát ra mùi vị lạnh lẽo vô cùng đặc biệt, giống như là sắt thép, khiến người ta có chút e sợ. Những sợi tóc của hắn chọc vào mũi nàng ngựa ngựa, nàng muốn lấy ra, rồi lại không nỡ liền vươn hai tay ôm chặt cổ hắn.

Cũng sắp ra khỏi rừng rậm, xa xa có thể nhìn thấy ánh lửa nơi đóng quân, Tề Đan Yên giẫy giụa nhảy xuống, lại không chịu đi tiếp.

“Tướng quân, ta ở lại đây với ngài..... Muốn ở bên cạnh ngài thêm chút nữa”. Tề Đan Yên ôm cánh tay của hắn, làm nũng.

Hạng Tuế Chiêm hơi cau mày, nàng đề lên vết thương của hắn.....

Hạng Tuế Chiêm rút cánh tay ra, đem nàng ôm vào trong lồng ngực, nàng rất hạnh phúc nằm nhào trên ngực hắn, mềm mại giống như con mèo nhỏ.

Một lát sau, Hạng Tuế Chiêm vác nàng lên vai, đi về nơi đóng quân.

“Thái hậu trở về rồi!”

“Thái hậu!”

“Hoàng thượng, thái hậu trở về rồi!”

“A! Mẫu hậu! ! Mẫu hậu người đi đâu vậy! !”

Tề Đan Yên bị vây quanh đi đến chiếc lều lớn ấm áp, cung nữ đi theo ở bên trong đã chuẩn bị nước nóng và tắm lót mềm mại. Tề Đan Yên lên lút quay đầu lại nhìn phía sau, Hạng Tuế Chiêm quỳ một gối xuống ở nơi đó, làm đủ nghi lễ của thần tử. Nàng tiếp nhận tiểu ấm lò nóng nóng, cảm thấy không ấm áp bằng ở trong lồng ngực của Hạng Tuế Chiêm.

Và sau đó, nàng biết, nàng sẽ càng nhớ hắn.

Sau đó là bắt đầu vào đông, Thịnh Kinh không biết đã trải qua mấy trận tuyết lớn. Tuyết trắng mênh mông, nhuộm trắng mái hiên màu đen, những giọt nước tuyết đọng lại trên mái hiên thành băng bén nhọn, óng ánh trong suốt. Sau khi săn bắn trở về, Hạng Tuế Chiêm đã đến đóng giữ ở biên thùy phương Bắc, lần đi này lại là mấy tháng.

Mồng tám tháng giêng, tiểu hoàng đế luôn thích tìm đường chết Kính Hiên mở đại yến quần thần, đồng thời công bố món điểm tâm mới do hắn mới phát minh ra —— Mật băng.

Đơn giản chính là bẻ mấy cây băng, chỉnh sửa cho đủ độ lớn thích hợp sau đó rưới mật ong lên. Chỉ thấy Kính Hiên dùng vải bao quanh băng, sau đó liếm chốc chốc vô cùng hăng sai, thần tử và vương gia ngồi phía dưới đều mang theo vẻ mặt không nói nên lời, không chạm đến khối băng trước mắt. Bọn họ không đành lòng nói cho Kính Hiên biết, băng này còn bắn hơn nước đã lau sàn nhà ba lần của hoàng cung.

Tề Đan Yên khoan thai đến muộn, nàng bị nhiễm phong hàn, có một chút ho khan, yếu ớt. Sau khi ngồi vào chỗ của mình, nàng theo bản năng nhìn về hướng phía hàng võ tướng bên phải, phát hiện Hạng Tuế Chiêm, người mà rất lâu rồi nàng chưa nhìn thấy nay đã trở về. Trên người khoác chiếc áo lông chồn màu bạc có thêu hình chim hạc, nhìn qua vẫn mạnh mẽ uy phong. Tề Đan Yên cảm thấy chút bệnh phong hàn của mình lập tức khỏi ngay, sờ sờ tóc, chỉ sợ là tóc bị rối.

Nàng cứ ngây ngốc ngơ ngác nhìn chằm chằm hắn đến say mê, Tử Ngư âm thầm thở dài, cố ý lớn tiếng nói: “Thái hậu uống thuốc trước đã, thân thể sẽ ấm áp hơn”.

Tề Đan Yên vui cười hơn hờ đem thứ thuốc thường ngày nàng ghét nhất một hơi uống sạch, mang theo vài phần ngưỡng ngùng, mấy phần vội vàng, mấy phần hạnh phúc nhưng cố kiềm nén, “Hạng tướng quân về kinh khi nào vậy?”

Hạng Tuế Chiêm chấp tay đứng dậy: “Hồi bẩm thái hậu, hôm qua thần vừa mới hồi phủ.”

“Người trở về thật đúng lúc, những miếng mật băng này thưởng cho người ăn”. Tề Đan Yên ngược lại cũng không thể ăn những thứ lạnh thế này, đúng lúc thưởng luôn cho Hạng Tuế Chiêm. Phương thức hoan nghênh này của nàng khiến cho các bá quan đều vì Hạng Tuế Chiêm mà lau mồ hôi, đã sớm nghe nói thái hậu vô cùng thưởng thức Hạng tướng quân, thậm chí là yêu cầu hân hạnh thân vào cung, bây giờ thái hậu lại đem thứ đồ ăn này thưởng cho hắn, không chừng hắn đang hối hận tại sao lại không về kinh trễ mấy ngày, a haha!

Bình thường khi hoàng thượng và thái hậu thưởng đồ ăn, thần tử đều vô cùng cảm tạ ân đức, ăn hết ngay tại chỗ. Hạng Tuế Chiêm nhìn 3 khối băng lớn trước mắt mình, lại nhìn Tề Đan Yên, vô cùng miễn cưỡng tạ ân “Tạ..... Thái hậu..... Ân đức.”

Tề Đan Yên vẫn còn đang chìm trong trạng thái mê trai, vội vàng cúi đầu ăn món ăn đặt trước mặt. Hạng Tuế Chiêm dưới ánh mắt nhìn trừng trừng của đám người bên dưới, đem mật băng chậm rãi ngậm vào miệng. Trong lòng bá quan vẫn vô không hèn mà chửi thề ‘mẹ kiếp’ giùm hắn.

Băng lạnh sáng khoái, không thể tin được.....

“Hạng lão đệ, đệ quanh năm ở biên thùy canh giữ biên cương, đã qua tuổi thành gia lập thất, còn chưa có hôn phối thật khiến người ta lo lắng đó!” Trung thư lệnh vuốt râu, trong mắt hoàn toàn là đồ kỵ, đây rõ ràng là thái độ không thích của chánh chủ nhiệm văn phòng đối với đồng chí đội trưởng đội cảnh sát, muốn khích bác đây mà. “Lúc trước Khuyển Nhung phái sứ giả tới Thịnh Kinh, ngoài việc mang đến dê bò ngựa để biểu đạt sự mến mộ với đệ, ta còn nghe nói đặc biệt là con gái của Tộc trưởng Khuyển Nhung khi còn ở biên thùy chỉ là một thoáng nhìn lướt qua đã đối với lão đệ nhớ mãi không quên, nghe nói lão đệ vẫn chưa có chính thê, ngay cả thiệp thất và thông phòng cũng không có, đáng vẽ của nàng ta vô cùng mừng rỡ”.

Kính Hiên nghe xong, móc móc lỗ mũi, “Con gái ở ngoại bang làm sao xinh đẹp như cô nương của nước Đại Kiền chúng ta, mượn mẫu hậu mà nói, một chấp mười!”

Trung thư lệnh cảm thấy mình lỡ lời, mau chóng nói: “Hoàng thượng nói rất có lý, thái hậu tư chất tự nhiên như Cửu Thiên Huyền Nữ hạ phàm, làm sao lại có thể cùng với nữ tử man di so sánh với nhau được”.

Thật không, ta thật sự xinh đẹp như vậy à..... Tề Đan Yên rất thoải mái trong lòng, lập tức cảm thấy bởi vì mình quá đẹp, nên bắt đầu ban thưởng tiếp: “Trung thư lệnh quá lời rồi, ta thưởng cho ngài mật băng thay lời cảm ơn.”

Hạng Tuế Chiêm liếc nhìn Trung thư lệnh một chút, ánh mắt rõ ràng đang nói —— Chết ma ma nhà mi chưa, ai bảo mi lắm miệng!

Trung thư lệnh run rẩy bưng một mật băng lên, rưng rưng nhét vào trong miệng, hàm răng bị đông cứng đến phát đau.

Bách quan bỗng nhiên đều yên tĩnh, Hạng Tuế Chiêm nghĩ, nếu tiếp tục thưởng nữa, có lẽ phải vừa ngắt hoa vừa bịt miệng mà chạy quá.

Ăn uống linh đình, có nhạc công và vũ công tiến vào diện giúp vui, tay áo tung bay, ca múa mừng cảnh thái bình. Hạng Tuế Chiêm đem mật băng ném dưới chân, mặc kệ nó hóa thành một bãi nước dính nhơm nhớp. Giương mắt nhìn, thấy Tề Đan Yên ngốc ngếch còn đang nhìn hắn.

Cuối cùng, ngay cả Kính Hiên cũng phát hiện tình huống khác thường của Tề Đan Yên, không hiểu hỏi: “Mẫu hậu, người cứ mãi nhìn Hạng tướng quân làm gì thế?”

Tử Ngư quỳ xuống nói: “Hồi bẩm Hoàng thượng, từ khi thái hậu bị phong hàn đến giờ thì vẫn luôn như thế, luôn thích nhìn chăm chăm vào một chỗ, không thích cử động”.

“Ai nha, nếu vậy thì đừng ngưng thuốc nha.” Kính Hiên lo lắng nói, “Mấy người các người chăm sóc có đủ người không? Nếu không đủ người, thì làm theo ý của mẫu hậu, để Hạng tướng quân nhanh chóng tịnh thân tiến cung. Hạng ái khanh, khanh thấy thế nào?”

Chén rượu trong tay Hạng Tuế Chiêm suýt chút nữa rơi xuống đất, đứng lên cắn răng nói: “Thần sợ hãi.”

“Nếu không thì để cho Trung thư lệnh tịnh thân tiến cung đi!” Kính Hiên vô cùng không có trách nhiệm nói năng lung tung, đến nay hắn vẫn không biết cái gì gọi là quân vô hí ngôn.

“Thần sai rồi.... Hu hu hu hu.....” Trung thư lệnh quỳ trên mặt đất, nước mắt chảy ròng ròng.

Tề Đan Yên ăn một chút, dù sao thân thể cũng không thoải mái, có một chút gió thổi ở trên người nàng, nàng đã muốn hách xì, nhịn đã lâu, cuối cùng cảm giác nước mũi ở trong lỗ mũi kêu gào chảy ra, nên mau chóng kiểm cố đi ra ngoài, rời khỏi yến hội.

Hầu như là nàng vừa đi đến ngoài điện, Tề Đan Yên bắt đầu hách xì không ngừng, đi hai, ba bước lại hách xì một cái, sắp hách xì đến thành ngu ngốc. Cẩm Tú lo lắng thân thể thái hậu không biết có thể chịu đựng được không nên khuyên nàng hồi cung nghỉ ngơi. Tề Đan Yên mang theo hai dòng nước mũi, còn muốn trở lại tiếp tục bộ dáng mê trai nhìn Hạng Tuế Chiêm, bắt đắc dĩ trời đông giá rét, vẫn là nên ngồi kiệu nhỏ trở lại.

Tề Đan Yên không hiểu đạo lý ngày sau vẫn còn dài, bởi vì đã lâu không được nhìn thấy Hạng Tuế Chiêm, nàng chỉ muốn nhìn nhiều thêm một chút. Vào cung mấy năm qua, trước đây không có hi vọng, bây giờ có Hạng Tuế Chiêm, giống như một tô cháo trắng bên trong lại có mấy viên thịt bò, từ từ ăn, sẽ được ăn thịt. Nàng nằm ở trên giường, trên bàn bát tiên bằng gỗ lim là một lò hương được điêu khắc hình chim phượng rất tinh xảo với những làn khói trắng nhỏ đang nhảy múa thướt tha. Trong phòng là đàn hương an thần, nhưng mà nàng lại không nghĩ được bất cứ mùi vị gì.

Lại uống một chén thuốc, ngủ đến mê mang nàng bỗng nhiên nghe thấy Tử Ngư nói ở bên tai nàng: “Thái hậu, tỉnh lại đi..... Tướng quân đến thăm ngài.....”

Tề Đan Yên bỗng dưng mở to hai mắt, dùng cả tay chân muốn đứng lên đi xuống giường.

Hạng Tuế Chiêm đang dưới tình huống không được tuyên triệu mà tiến vào hậu cung là vô cùng nguy hiểm, cũng may đầu óc của đương kim hoàng đế có hạn, dễ bị lừa gạt. Hắn từ biên cảnh phương Bắc mua một ít đồ chơi mới mẻ trong tay của các thương nhân ngoại quốc, một ít dâng lên cho hoàng thượng, còn một ít khác thì tự mình mang đến cho thái hậu.

Tử Ngư cầm áo choàng làm từ lông chồn khoác lên vai Tề Đan Yên, nhắc nhở nàng: “Thái hậu chỉ mặc áo ngủ, không tiện gặp thần tử, nô tỳ sẽ đem màn bọc xuống”.

Màn tơ màu vàng ngăn cách tầm mắt của Tề Đan Yên, nàng mặc áo choàng tựa ở bên gối, nghe được tiếng bước chân trầm ổn cùng với âm thanh ma sát với áo bào đang từ bên ngoài tiến vào, lập tức nàng nghe thấy giọng nói của Hạng Tuế Chiêm ở rất xa chỗ nàng: “Thần Hạng Tuế Chiêm cung thỉnh thái hậu thánh an. Thần đóng quân ở phương bắc mấy tháng qua, nay mang về một ít đồ vật của thương nhân nước ngoài, dâng lên cho thái hậu thưởng thức, mong thái hậu không chê”.

“Hạng tướng quân, ai gia bị bệnh.....” Tề Đan Yên vô cùng tủi thân nói, ngữ khí giống như trẻ con đang làm nũng cầu thương cảm.

“Thái hậu có trăm vị thần che chở, tin tưởng chẳng mấy chốc sẽ khôi phục lại như lúc ban đầu.”

Tề Đan Yên hiểu được, chung quanh đây không biết có bao nhiêu con mắt đang nhìn chằm chằm. Nhưng mà có thể nghe thấy tiếng nói của hắn, biết hắn cùng ở dưới một mái hiên với mình, thì lại có một cảm giác rất thỏa mãn, rất an tâm. Tay của nàng chậm rãi hướng vào bên trong áo ngủ của mình, lấy ra món đồ gì đó “Hạng tướng quân từ biệt mấy tháng, lâu không đến thỉnh an, ai gia đã sắp quên mất hình dáng của tướng quân rồi. Thế nhưng, tướng quân là vì nước tận trung, thân bất do kỷ, ai gia cũng hết sức cảm động.”

“Làm phiền thái hậu quan tâm, thần có tội.”

“Tướng quân quá khiêm tốn. Tử Ngư.....” Tề Đan Yên cầm vòng ngọc trên tay vuốt vốt, dùng một tấm lụa không biết lấy từ đâu bọc lại: “Đưa vòng tay này thưởng cho tướng quân”.

Hạng Tuế Chiêm quỳ xuống đưa hai tay nhận lấy, cung kính nói “Tạ thái hậu ban thưởng.” Tơ lụa và vòng ngọc đều mang theo hơi ấm của Tề Đan Yên, cầm trong tay có đặc biệt lạ thường. Cách vài mảnh, căn bản không nhìn thấy rõ người trên giường, bốn phía đều có thái giám và cung nữ, hơn nữa còn có một số thị vệ theo hắn vào, tất cả mọi người đều đang nhìn việc làm và lời nói của hắn, không thể có một chút bất kính nào được.

Tề Đan Yên cảm thấy siêu cấp vô vị, không nhìn thấy người, còn phải nói với nhau những lời khách sáo này, khiến cho nàng cảm thấy giống như lãnh đạo thân thiết tiếp xúc với quần chúng vậy. chờ thêm mấy ngày nữa khi khỏe rồi, ở trong này gây ra một chút chuyện, gọi Hạng Tuế Chiêm vào mắng cho một trận là được.

“Ai gia mệt mỏi, tướng quân nên về đi thôi.”

Hạng Tuế Chiêm dập đầu đứng dậy, ánh mắt đảo qua sau màn, có thể thấy được thân ảnh thấp thoáng bên trong, lui ra ngoài điện. Ở trong xe ngựa hồi phủ, Hạng Tuế Chiêm từ trong lòng móc ra chiếc vòng mà Tề Đan Yên vừa mới thưởng cho hắn cầm trong tay, chiếc vòng ngọc xanh biếc, ấm áp, không chút tỳ vết, chính là phi thúy thượng hạng. Trong lúc lơ đãng, Hạng Tuế Chiêm phát hiện thứ dùng để bao vòng ngọc có chút lạ, mở ra vừa nhìn——

Đây rõ ràng là cái yếm mà Tề Đan Yên mặc !

Hạng Tuế Chiêm xiết chặt cái yếm trong tay, trên cái yếm có mùi hương thoang thoảng bay ra, dường như còn có mấy phần hương thơm của thân thể nữ tính, nơi nào đó không thể kiềm chế được đột nhiên cứng rắn như sắt. Và cứ giữ nguyên ‘tư thế oai hùng’ đó, từ hoàng cung đến phủ Uy Viễn tướng quân.

11. Chương 11: Nàng Là Thái Hậu, Hắn Là Một Thần Tử

Tết âm lịch đã đến, trong ngoài hoàng cung đều giăng đèn kết hoa, pháo nổ ầm vang. Tất cả mọi người đang làm việc trong hoàng cung to lớn, sống như người cùng một nhà. Nhưng cái ‘nhà’ này lại có rất nhiều quy tắc, nghiêm khắc và cao không thể với tới, hầu như tất cả mọi người đều bắt đầu nhớ đến những người thân và bạn bè nơi quê nhà cách xa trăm dặm.

Kính Hiên cả ngày đều chơi bởi lêu lổng, không biết từ nơi nào, nghe ai nói rằng mẹ ruột của hắn là Trương hoàng hậu đã chỉ định hôn sự cho hắn, đối phương là đại tiểu thư của nhà họ Hạng vừa tròn năm tuổi. Xưa nay bé trai không thích nhất là chơi với những đứa bé nhỏ tuổi hơn mình, Kính Hiên cũng giống như thế. Hôm mừng một tết, lúc bắt đầu tiệc tối, Kính Hiên lặng lẽ hỏi Tề Đan Yên, hắn chưa từng gặp Hạng Vũ, nên chơi với đối phương có vui không thì làm sao hắn biết. Nên hắn lại đưa ra yêu cầu không bình thường: “Hay chúng ta lên đến nhìn trộm nàng ta một chút, chơi không vui thì hủy hôn luôn đi.”

Lần trước lên lút xuất cung đã lưu lại bóng ma trong lòng của Tề Đan Yên, Hạng Tuế Chiêm đã từng đe dọa nàng, trong cung có nhiều cao thủ hộ vệ, ở ngoài cung hiểm ác, xuất cung chắc chắn sẽ chết. Đầu của nàng rung như đánh trống chầu, nói: ” Người truyền lệnh cho Hạng Vũ tiến cung là được rồi, xuất cung làm gì chứ?”

“Mẫu hậu người không hiểu đây, mấy tên đại thần nham hiểm kia khi tiến cung có ai mà không đeo mặt nạ da người chứ, nói chuyện thì văn bay đầy trời mà không hiểu bọn họ đang nói gì. Hạng Vũ tám phần mười cũng giống như vậy. . .”

Kính Hiên khinh thường nói, nói người khác nham hiểm, kỳ thực chính hắn chỉ có hơn chớ không kém, “Chúng ta đột ngột tập kích, giết bọn họ trở tay không kịp, để cho bọn họ không có thời gian đeo mặt nạ lên qua mặt chúng ta, không có thời gian nghĩ ra văn chương lừa chúng ta.”

Tề Đan Yên vẫn lắc đầu, “Xuất cung rất nguy hiểm, Hạng tướng quân nói không thể xuất cung lung tung.”

“Hắc! Rốt cuộc hắn là Hoàng Thượng hay ta là Hoàng Thượng!” Kính Hiên hừ mũi.

“Là người. . .”

“Mẫu hậu ăn mặc bình thường một chút ~ Tiểu Thanh Tiểu Đông ! Chuẩn bị cho tắm và Thái Hậu, chúng ta muốn cải trang vi hành!” Kính Hiên nói gió chính là mưa, ra ngoài chơi dù sao cũng hơn là ở trong cung chịu khó đọc sách, nói thật ra đây cũng là tính cách chung của tất cả tiểu hài tử.“Lại chuẩn bị mấy cân đậu phộng với huyền đậu trà hương, tắm đi tắm bạn thân cũng nên mang đến chút lễ vật để trò chuyện.”

Lại là Nhất Nhật Tang Mệnh Táng (Thuốc độc, chết trong một ngày)! Bộ óc của tiểu hoàng đế Kính Hiên rất đáng giá để hậu nhân sau này tỉ mỉ nghiên cứu.

“Bẩm tướng quân, Thái Hậu và Hoàng Thượng lại lên lút xuất cung.” Tử Ngư thấy tình thế không ổn, dùng bồ câu đưa tin đi.

Một chiếc xe ngựa màu đen do Tiểu Thanh Tiểu Đông mặc thường phục lái xe, lúc giờ Ngọ ra khỏi cửa cung, chạy về hướng phủ của Uy Viễn tướng quân ở ngoại thành phía Bắc Thịnh Kinh. Chỉ là không khéo, đi tới một nơi vắng vẻ của thành Bắc, lại bị một đám người bao vây. Chỉ là lần này chưa kịp triển khai, bên ngoài lại bị một đám người khác bao vây lại.

“Tình huống thế nào, bị bao vây đến hai lớp ư?” Tiểu Đông sợ đến sắc mặt tái nhợt, lôi kéo ống tay áo Tiểu Thanh không buông tay. Tiểu Thanh cũng sợ đến run người, nhìn đám người áo đen bị bao vây ở vòng trong, sau đó lại nhìn đám đại hán cao to vạm vỡ bao vây vòng ngoài, run bắn người lên muốn ngất xỉu.

Kính Hiên từ trong xe ngựa ló đầu ra ngoài, tò mò hỏi; “Sao lại không đi tiếp?”

“Hoàng. . .Hoàng công tử, ngài. . .Ngài xem kia!” Tiểu Đông chỉ về đằng trước, hai mắt rưng rưng.

”Sao lần nào trăm lên xuất cung cũng đều bị người xấu vây kín thế này! Kính Hiên che mắt kêu to.

Lời này nói đúng điểm quan trọng. Đúng đấy, sao lần nào người lên lút xuất cung cũng bị người ta bao vây hết vậy?

Làm người giật mình chính là, xe ngựa bị bao vây bởi hai lớp người nhưng không ai công kích xe ngựa, mà chỉ quần đấu lẫn nhau, bởi đám đại hán cao lớn vạm vỡ bao vây bên ngoài có nhân số nhiều hơn, nên đám sát thủ bên trong có người bị giải quyết tại chỗ, có người thì bị bắt sống.

‘Đen nhưng đẹp trai’ từ đằng xa chạy đến, Hạng Tuế Chiêm một thân y phục màu đen ngắn nhảy xuống ngựa, “Thần đến đây hộ giá, Hoàng Thượng, Thái Hậu vạn an.”

“Hạng tướng quân! Hạng tướng quân ~” Tề Đan Yên vừa nghe tiếng nói của hán, hưng phấn từ trong cửa sổ nhô đầu ra vỗ tay, giống như sợ người khác không biết nàng yêu thích Hạng Tuế Chiêm vậy.

Cho dù vẫn đang giấu cái yếm của nàng bên trong ngực, nhưng Hạng Tuế Chiêm vẫn bình tĩnh tự tin, ánh mắt lộ ra tia tàn khốc, bỗng nhiên chỉ thẳng vào chiếc xe ngựa, “Bắt, đừng để cho hán chạy thoát!”

Kính Hiên với Tề Đan Yên đều sửng sốt, ủa, chuyện gì xảy ra vậy? Chỉ thấy thuộc hạ của Hạng Tuế Chiêm chen nhau chạy đến, lúc Kính Hiên gần như cho rằng Hạng Tuế Chiêm muốn hành thích vua, chỉ nghe Tiểu Thanh hét thảm một tiếng, bị quan binh mặc thường phục kéo ra khỏi xe ngựa đè xuống đất.

“Hoàng Thượng, cướp nhà khó phòng. Tiểu Thanh lòng mang ý đồ xấu đã lâu, không thể lưu lại.”

Hạng Tuế Chiêm không chút lưu tình mà đem Tiểu Thanh đá sang một bên, cách xa xe ngựa ba thước, mới dừng lại bấm báo nói, ” Súc sinh này là nội ứng của Cung Thân vương, nỗ lực thông báo tin tức để bên kia có cơ hội sát hại Hoàng Thượng. Thần đã điều tra ra, súc sinh này ẩn núp ở bên cạnh Hoàng Thượng nhiều năm, khi Hoàng Thượng vừa kế vị, liền bắt đầu ám hại Hoàng Thượng. Huyền đậu trà hương bên trong hoàng cung hàng năm đều thông qua tay của Cung Thân vương tiến cống cho Hoàng Thượng dùng để uống, lúc Hoàng Thượng kế vị thì huyền đậu trà hương trong cung đã dùng hết, Cung Thân vương lại đưa vào mười cân, Tiểu Thanh dẫn dụ Hoàng Thượng yêu thích huyền đậu trà hương, cố ý đợi khi Hoàng Thượng và Thái Hậu ăn qua đậu phộng rồi mới dâng lên, mưu tính hành thích vua vô cùng hoàn hảo.”

Kính Hiên ngây người, đây là đả kích lớn nhất mà hán gặp phải từ khi lên làm hoàng đế tới nay. Tề Đan Yên ôm Kính Hiên, cũng hơi sợ nghe Hạng Tuế Chiêm luận tội của Tiểu Thanh.

“Lúc thần ở biên quan có trình một đạo mật thư cho Hoàng Thượng thỉnh cầu tăng binh, trên đường bị người ta tráo đổi. Gần đây thần vẫn luôn điều tra việc này, phát hiện trước khi tấu chương vào cung không bị người khác tráo đổi, nhưng đến ngự thư phòng của Hoàng Thượng lại trở thành một phong thư khác. Tiểu Thanh nhìn lén tấu chương của thần, thông đồng với người ngoài, tráo đổi nội dung thư, dụ dỗ Hoàng Thượng xuất cung, làm cho Hoàng Thượng suýt chút nữa rơi vào tuyệt cảnh. Hôm nay, Hoàng Thượng lần thứ hai cải trang vi hành, Tiểu Thanh mật báo lần thứ hai, Cung Thân vương phái ra một số sát thủ, vọng tưởng hành thích quân vương để đoạt ngôi. Trong tay thần đã có một số chứng cứ chứng minh Cung Thân

vương nỗ lực hành thích vua soán ngôi, những người này, thần trở về sẽ nghiêm hình tra tấn, chắc chắn là có thể hỏi ra vài điều”. Khi Hạng Tuế Chiêm đang nói chuyện, thuộc hạ của hắn đã đem toàn bộ đám sát thủ trói lại “”Thần lãnh binh bao vây phủ Cung Thân vương, cầu Hoàng Thượng hạ chỉ, thần phụng mệnh bao vây Thịnh Kinh để lòng bất phản tặc”.

Kính Hiên chịu đả kích, trở nên vô cùng yếu đuối, ánh mắt đờ đẫn chỉ còn biết gật đầu, tâm tình vô cùng chao đảo, suy sụp ngồi ở trong xe ngựa. Hạng Tuế Chiêm đưa mắt nhìn Tề Đan Yên một chút, “Nơi này không thích hợp ở lâu, kính xin Hoàng Thượng Thái Hậu theo thần hồi phủ cho đỡ sợ.”

“Hạng tướng quân chuẩn bị chút thức ăn ngon, trầm sợ đến mức bụng đói lả ra rồi”. Kính Hiên nói yếu ớt.

“ . . .Thần tuân chỉ.”

Sau một canh giờ.

Tề Đan Yên lần đầu tiên ở trong nhà Hạng Tuế Chiêm, đáng vẻ có chút ngượng ngùng, Kính Hiên thì rất giống tiểu thiếu gia ngồi ở vị trí chủ tọa Kính Hiên hoàn toàn không bị chuyện vừa nãy làm cho mất hứng, tay trái cầm cái đùi gà, tay phải cầm một miếng thịt bò, ăn đến đầu đầy mồ hôi, miệng toàn dính mỡ “A ~~~ đầu bếp trong phủ của Hạng tướng quân so với ngự trù thì chỉ có hơn chứ không kém nha! Miếng thịt bò này có thể nói là non mềm, nhẹ nhàng cắn một miếng, nước thịt liền chảy ra, ngon cực kỳ luôn! Thịt bò này là loại bò sữa lai với trâu nè, thịt săn chắc hòa với mỡ, vừa mềm vừa dai, đây là thiên nhiên ban tặng hơn nữa cũng nhờ tài nghệ của đầu bếp đều chỉnh độ lửa, sao nhiều lần điều chế thêm gia vị mới tạo thành miếng thịt ngon như thế!”

Tất cả mọi người trong Hạng phủ đều quỳ gối ở ngoài, nghe được hoàng đế nói như vậy, đều tỏ vẻ rất vui mừng. Tài năng gì tiểu hoàng đế có thể không có, nhưng về phương diện ăn uống này, có thể xưng thiên cổ đệ nhất sành ăn.

Hoàng hậu tương lai Hạng Vũ xấu hổ núp sau lưng Hạng Tuế Chiêm, không dám cùng người lạ nói chuyện, Tề Đan Yên cầm long tu đường trêu trêu nàng, nàng cũng không chịu bước ra, ôm eo Hạng Tuế Chiêm thét lên “Cha, Tiểu Vũ muốn đáp người tuyết ~” . Thấy hai tiểu hài tử không bị ‘sét đánh’ khi gặp nhau, Hạng Tuế Chiêm cho nhũ nương ôm Hạng Vũ ra phía sau viện chơi nghịch tuyết, còn mình thì ở lại bên trong tiếp tục bồi Hoàng Thượng và Thái Hậu. Kính Hiên, một đứa trẻ chưa kịp lớn nhưng mỗi khi cao hứng thì muốn uống rượu, cho dù Hạng Tuế Chiêm phái người đưa lên là rượu gạo nếp nồng độ thấp nhất, Kính Hiên lại giống như muốn thành toàn cho gian tình của Tề Đan Yên và Hạng Tuế Chiêm phát triển vừa ăn thịt vừa uống rượu, tự mình chuốc say mình.

Hắn cũng không suy nghĩ một chút, nếu như Hạng Tuế Chiêm thuộc dạng nghịch thần, chỉ dựa vào chuyện cứ cách một vào ngày tên này lại ban thưởng Nhất Nhật Tang Mệnh Táng đến, rồi đang lúc kích động nổi nóng lên thì chuyện bóp chết hắn là chỉ trong nháy mắt.

Nhưng mà hắn đối với Hạng Tuế Chiêm lại không có chút đề phòng nào, khiến cho người ta không khỏi nhớ đến Tần Thủy Hoàng năm xưa lúc ban đầu cũng không hề có một chút đề phòng nào đối với Lã Bất Vi.

(Theo lời đồn thì Lã Bất Vi là cha ruột của Tần Thủy Hoàng, ông ta là một nhà đầu cơ theo cách nói của hiện đại là nhà đầu tư thiên tài. Có người nói do quá khứ xấu hổ nên Tần Thủy Hoàng giết chết Lã Bất Vi để che đậy quá khứ dù chính Lã Bất Vi một tay đưa Tần Thủy Hoàng lên ngôi vua, nói cách khác, không có Lã Bất Vi thì không có Tần Thủy Hoàng, nhưng cũng có tin đồn rằng do Tần Thủy Hoàng cũng là nhà đầu cơ thiên phú, nhìn ra được mối nguy hại đến từ Lã Bất Vi, nếu Lã Bất Vi cầm quá nhiều tiền và thao túng tiền tệ sẽ dẫn đến việc ông ta chỉ là vua bù nhìn nên giết để trừ hậu hoạn.

Câu trên ý tác giả nói, Kính Hiên được làm hoàng đế nhờ có Hạng Tuế Chiêm, hiện nay tuy hắn không đề phòng Hạng Tuế Chiêm như Tần Thủy Hoàng tin tưởng Lã Bất Vi, nhưng tương lai khó mà nói trước được, vì gần vua như gần cọp, vua thường sẽ tiêu diệt hết các thế lực mà hắn tự cho là hiểm họa với hắn dù có công lao đến đâu, ẩn ý của tác giả là đừng trông mặt mà bắt hình dong. Nhìn thấy đó là một đứa bé ngây thơ không hiểu chuyện nhưng thực tế bên trong ra sao chỉ có chính đứa bé đó mới biết.)

Pủ tướng quân cũng là nhiều người nhiều miệng, mọi người tuân thủ nghiêm ngặt quân thần chi lễ, ai cũng không dám lơ đãng. Sắc trời dần tối, bọn nha hoàn chuẩn bị cho phòng ngủ cho Thái Hậu, bên trong có ấm lò, chuẩn bị nước nóng để tắm, hầu hạ Tề Đan Yên ngủ xong, mời quỳ hành lễ lui ra ngoài. Bọn nha

hoàn, người hầu làm nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên Hoàng Thượng và Thái Hậu giá lâm, đây là vinh quan bao lớn chứ, các nàng không dám thất lễ.

Hạng Tuế Chiêm theo thường lệ dâng hương cho phụ thân và huynh trưởng đã mất xong, đi tới biệt viện Tề Đan Yên đã thu xếp ổn thỏa. Trong phòng nến đã tắt, một màu đen kịt, người bên trong có thể đã ngủ rồi. Hắn đứng ở cửa một lúc, tuyết trắng bay vào hành lang, rơi trên tóc hắn, dần dần thấm ướt cả tóc. Giữa Tề Đan Yên và hắn hiện giờ, chỉ cách nhau một cánh cửa gỗ mà thôi. Hắn đưa tay sờ nhẹ lên trên mép cửa, cọ nhẹ lên mảnh phù điêu khắc hoa sen trên đó, nhưng lại chậm chạp không dùng sức để đẩy cánh cửa đó ra.

Bởi hắn biết, một khi mình đẩy cửa đi vào, sẽ có nghĩa gì, sẽ phát sinh cái gì.

Nhưng mà bốn bề vắng lặng, Thái Hậu giá lâm phủ tướng quân, một đời có thể chỉ có lần này thôi.

Hai người bọn họ ở cùng nhau thì ít mà xa cách thì nhiều, gặp mặt trên triều, cách một tấm rèm che, ánh mắt lại không dễ dàng tiếp xúc được.

Hạng Tuế Chiêm rũ tay xuống, xoay người rời đi, vừa mới đi được vài bước lại nhanh chóng xoay người thông thả bước đến trước cửa, đem cửa đẩy ra——

Lại không đẩy ra được. ——|||

Bên trong đã bị Tề Đan Yên khóa lại .

Có thể tưởng tượng được, trên trán của Hạng Tuế Chiêm hiện giờ đã có ba hàng hắc tuyến. Thái Hậu đứng là cẩn thận, giống như trong phủ tướng quân của hắn có trộm vậy. ——|||

Hạng Tuế Chiêm nghẹn lời, lại tự giễu cợt bản thân rồi bước ra khỏi biệt viện, trở lại phòng ngủ của mình. Bọn nha hoàn đã đốt đèn, trải ra giường, lúc đi vào bên trong rất ấm áp. Hắn cũng cài cửa lại, còn chưa kịp xoay người đã nghe thấy tiếng “Đông” một tiếng, giống như có vật nặng rơi xuống đất, lăn tới bên chân hắn.

Có trộm?

Thiên quân vạn mã hắn đã không sợ, huống hồ chỉ là một tên trộm vặt. Hạng Tuế Chiêm nghiêng đầu nhìn sang, một thỏi vàng ròng bóng lưỡng thành hình linh nằm trên mặt đất, có một mùi hương chậm rãi từ phía sau truyền tới. Cổ họng Hạng Tuế Chiêm căng thẳng, đứng lặng người.

Ta nói tại sao phải cài cửa chứ, hóa ra là lén lút bò ra từ cửa sổ, chạy tới nơi này.

“Tướng quân ~” Phía sau một giọng nói cố ý ép cổ họng biến hóa âm điệu, có thể là thấy hắn đứng yên nửa ngày ở chỗ đó, cuống lên nói: “Thỏi vàng của ngài rớt kia.”

Cũng may là ném thỏi vàng đến, chứ không phải là ném xà phòng, nếu không Hạng Tuế Chiêm đúng là không dám xoay người lại.

“Là vàng của nàng.” Hạng Tuế Chiêm đùa giỡn với nàng.

“Của chàng! Của chàng !” ‘Nhà giàu xổi’ Thái Hậu lo lắng nhắc nhở.

Thỏi vàng ròng là của chàng, chàng là của ta.

Hạng Tuế Chiêm xoay người, chỉ thấy dưới bình phong lộ ra một góc của chiếc áo ngủ bằng gấm Vân Cẩm thượng hạng, áo choàng cũng không biết khoác vào, cứ như thế mà chạy đến. Trong lòng của Hạng Tuế Chiêm vô cùng phức tạp, sau tấm bình phong là Dục Quý tần của Đôn Hiếu đế tiền triều, là nữ tử tôn quý nhất của Đại Kiền, là mẫu thân trên danh nghĩa của đương kim Hoàng Thượng, là người mà vào một ngày nào đó sẽ bị nửa tấm mặt chỉ mà hắn đang cầm trong tay ban cho cái chết, trở thành vật hi sinh của chính trị.

Nàng là hậu phi, hắn là một thần tử; Nàng làm Thái Hậu, hắn vẫn là một thần tử.

Dù như thế nào, đều trái với luân thường . . .

12. Chương 12: Thần Thú Thổ Lửa Nấu CƠM

Sau tấm bình phong Tề Đan Yên giống như mới chui từ lỗ chó ra, nhìn hần một cái lại giống như con chuột đang thăm dò con mèo đang canh ở cửa, vội vàng rút đầu lại. Mắt nàng nhìn không rõ, chỉ có thể thấy rõ người đứng ở đó đúng là Hạng Tuế Chiêm.

Hạng Tuế Chiêm đi vòng đến phía sau bình phong, thấy tay chân nàng đều chấm đất, giống như đang quỳ chờ hần, hần kéo tay của nàng, vừa bắt đắc dĩ vừa tức giận kéo nàng đứng lên “Hành đại lễ lớn thế này, thần không dám nhận”.

“Tướng quân, ta nhớ chàng sắp chết rồi!” Tề Đan Yên vui sướng hóa thành hành động, nhảy lên trên một cái, hai tay ôm chặt cổ hần không buông, trong lòng dù sao cũng biết rõ có tai vách mạch rừng, nên không dám kêu lớn tiếng, tiểu yêu tinh mềm mại như thể dựa vào người hần, gò má nóng lên không biết là do lò lửa bên trong hay là do xấu hổ, đỏ bừng cả mặt.

Có lẽ do chức vị thái hậu này nàng làm quá dễ dàng, nên mới không biết quý trọng.

Hạng Tuế Chiêm nâng hông của nàng, chỉ cảm thấy hương thơm mềm mại ở trên tay, dịu dàng nắm chặt, cách một tầng vải Vân cẩm mỏng manh, dường như có thể cảm nhận được làn da ở eo nàng, mềm mại tinh tế, giống như ngọc Dương Chi, mềm mại trơn bóng, chạm vào khiến người ta quên hết tất cả. Ôm nàng ngồi bên bàn bát tiên, nàng cũng giống như Hạng Vũ, cũng thích gồi đầu lên lồng ngực của hần, ngón tay không ngừng chơi đùa trên ngực hần.

Khắp nơi trong phòng đều được thấp nền, ánh lửa chập chờn nhảy múa, bóng của hai người được chiếu lên tường, vô cùng thân mật.

Tề Đan Yên trên mặt đỏ rực. Lửa nhớ nhưng chưa lui, “Tướng quân khi ở phương bắc, có nhớ ta hay không?”

“Chỉ có hai người chúng ta, bỏ chức quan đi. Thái hậu có thể gọi ta là Tuế Chiêm hoặc tên chữ là Kích Vọng.”

“Không ngờ chàng còn có tên chữ!” Tề Đan Yên kinh ngạc nói, bắt đầu ngẩn người như lúc bình thường “Ta chỉ nghĩ chỉ có người đọc sách mới có tên chữ, giống như cha ta, đại ca ta, hay là nhị ca, còn có đệ đệ ta nữa... Chàng đã tập võ từ nhỏ, nhiều chữ không thể đọc được, ta nghĩ chàng chỉ có nhũ danh, ví dụ như chó con, ngốc tử, chim nhỏ đại loại như vậy, vì vậy nên ta không muốn hỏi chàng, sợ chàng ngại không dám nói ra”.

Em trai nàng mới là chim nhỏ ấy! Chẳng lẽ không thể vui vẻ trò chuyện một chút sao hả trời?

Hạng Tuế Chiêm giật giật khoe miệng, gân xanh nổi lên trên trán, “Đa tạ thái hậu thông cảm. . .”

“Ta cũng có tên chữ!” Tề Đan Yên thật giống đang khoe khoang, “Ta viết cho chàng xem!” Nói xong, giở lại tờ cũ, ngón trở hướng về trong miệng liếm một cái, làm ướt ngón tay viết trên bàn, một chữ viết chưa xong, nước miếng đã khô rồi.

Hạng Tuế Chiêm bắt đắc dĩ đứng dậy, cầm giấy và bút mực, mài mực, lấy bút lông đưa cho nàng. Nàng lại có bộ dạng kinh ngạc như gặp sư phụ, lẩm bẩm vài tiếng “Chàng cũng có bút mực ư?”, sau đó thì chấm mực, viết hai chữ xuống tờ giấy —

Thoán Long! (Thần thú nấu cơm)

(o)

Nói thật, Hạng Tuế Chiêm đúng là không biết chữ đó là gì!

Lần này, hần thỉnh giáo xuất phát từ nội tâm: “Thần học thức nông cạn, kính xin thái hậu chỉ giáo.”

“Đọc là ‘ Thoán long ’” Tề Đan Yên phi thường đắc ý nói, “Lúc chọn tên chữ, cha ta đã vì ta mà suy nghĩ rất lâu, cảm thấy ta là con gái nên phải làm việc gia đình, nên tên chữ phải đầy vẻ khí thế, vừa ra vẻ uyên

bác có học thức. Vì lẽ đó cha ta đã lật tung cả phòng sách, tìm ra hai từ khó nhất, dùng làm tên chữ cho ta”

Sau đó Hạng Tuế Chiêm có ý định hỏi hai chữ này có ý nghĩa gì, ‘Thoán’ có nghĩa là “Thổi lửa nấu cơm” , long là một trong mấy con thần thú trong sách cổ “Sơn Hải Kinh”. Tóm lại ý nghĩa trong đó chính là “Thần thú thổi lửa nấu cơm” . Nhưng đó là chuyện sau này.

Tề thần thú ở chỗ này vùng bút lông vô cùng hả hê, Hạng Tuế Chiêm ở một bên một lúc lâu không nói gì.

Chờ thần thú rốt cục yên tĩnh lại thì nền đỏ đã cháy hơn một phần ba “Bao giờ chong nền cùng nhau, Chuyện mưa kể suốt canh thâu mới vừa... (1).” Nàng nổi lên thương cảm, nằm nhoài trên bàn, hai tay để dưới cằm, “Hôm nay hoàng thượng muốn xuất cung, ta mới có cơ hội đến phủ tướng quân làm khách, lần sau muốn nhìn thấy chàng, không biết phải đợi đến khi nào”.

(1) 2 câu cuối bài Dạ Vũ Ký Bắc của Lý Thương Ẩn, bản dịch thơ lục bát của Thu Tứ

Xem thêm tại: goo.gl/kyTJ8q

Hạng Tuế Chiêm thấy nàng như vậy, không đành lòng nhẹ nhàng nhú chân mày, “. . .Ngày mai vào triều, nàng có thể nhìn thấy ta .”

Thực ra thì rất không công bằng. Lúc vào triều nàng thường xuyên có thể qua bức rèm che nhìn thấy hân, nhưng hân thì lại không thể quang minh chính đại ngẩng đầu nhìn nàng sau bức rèm được.

“Không đúng, không đúng.” Tề Đan Yên lắc đầu, bỗng nhiên ánh mắt sáng lên, nhướng mày thấp giọng thương lượng với hân: “Hay chàng đồng ý với ta tịnh thân tiến cung đi! Ta ngoại lệ phong chàng làm thái giám hàng nhị phẩm, tổng quản Từ ninh Cung, cứ như vậy, chức vị của chàng còn lớn hơn cả Tiểu Đông, người khác thấy chàng, đều phải cung kính cúi đầu gọi chàng một tiếng Hạng công công”

Mặt Hạng Tuế Chiêm biến sắc, “Tề Đan Yên, nàng lại đang khiêu chiến giới hạn của ta .”

“A” Tề Đan Yên thất vọng cúi đầu, lầm bầm trong miệng, “Thiến một cái cũng sẽ không làm sao mà, nếu không thì..... Thiến một nửa được không?”

“Một phân cũng không được.”

“Vậy thiến nửa phân được không?” Sao lại giống mua bán vải bố trên chợ quá vậy nè, còn cò kè mặc cả là sao?!

Hạng Tuế Chiêm ôm lấy nàng, đi về phía chiếc giường bằng gỗ tử đàn, kéo chiếc áo ngủ bằng gấm Vân Cẩm màu tím sang một bên nghiêng người nằm đè lên, nhìn chăm chăm tròn mắt nàng, ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị giống như thiêu đốt cả một cánh đồng cỏ “Một chút nữa nàng sẽ biết tại sao ta không chịu tịnh thân!”

Sa trưởng chậm rãi được buông xuống, che đi tất cả nóng bỏng bên trong. Trên bàn, ánh nến đỏ lửa chập chờn, chiếc giường được làm từ gỗ tử đàn khi thì run nhẹ, khi thì lại vang lên tiếng kèn kẹt.

Sau nửa đêm, hai bóng người khoác mũ che màu đen đi về hướng biệt viện. Một lúc sau người cao hơn một chút vác người thấp hơn một chút, sau đó, Tề Đan Yên hết sức nhỏ giọng nói “Ta có thể tự mình đi mà...”

“Mắt của nàng đã tốt rồi sao?”

“Không tốt. . .”

“Nhanh như vậy đã không đau ?”

“. . .Còn đau.”

“Ta không biết nàng lại là. . .”

“Cái gì?”

“. . .”

Ngươi xong rồi ngươi xong rồi, ngươi đừng phải xử nữ rồi, ngươi phải chịu trách nhiệm rồi rồi rồi

Đến cửa phòng ngủ, Tề Đan Yên đem áo choàng trả lại cho Hạng Tuế Chiêm, rón rén từ một bên cửa sổ bò vào, nhân tiện đưa tay ra lắc lắc, xem như là nói tạm biệt.

Tạm biệt? Tạm biệt chỉ sợ lại không biết đợi đến năm nào tháng nào mới gặp lại nhau.

Tề Đan Yên biết lần này mình và Hạng Tuế Chiêm đã làm là phiên bản Phan Kim Liên với Tây Môn Khánh hiện thực, cũng linh hội cái gì gọi là tình vừa mới gặp, đã nhớ tận trong tim của nam và nữ trong các hí kịch. Nàng mười bốn tuổi đã tiến cung, chưa bao giờ được hoàng đế sủng hạnh, vừa này cùng với Hạng Tuế Chiêm mây mưa vài lần, mới biết mùi vị trong đó là thế nào. Hạng Tuế Chiêm giống như một cây gai sắc bén, đâm vào trong lòng nàng, muốn rút ra cũng không được. Cho tới ngày thứ hai sau khi hồi cung, Cẩm Tú hỏi nàng sao trên tiết khó lại có dính máu, nàng chỉ có thể làm như không có chuyện gì xảy ra nói dối với nàng ta là kinh nguyệt bỗng nhiên đến thăm.

Toàn bộ vây cánh của Cung thân vương bị diệt trừ cả gốc lẫn rễ, chính quyền của tiểu hoàng đế Kính Hiên tạm thời được củng cố. Tề Đan Yên vẫn buông rèm chấp chính như trước, rất nhiều chuyện do Trung Thư lệnh xem xong hết, sau đó xử lý xong, Kính Hiên chỉ cần cầm lấy ngọc tỷ đóng một cái trên giấy đã trở thành một đạo thánh chỉ. Tề Đan Yên ngóng trông ngày mà Kính Hiên tự mình chấp chính, nàng nghĩ, đến lúc đó nàng có thể yên lặng thêu hoa ở hậu cung, như là thêu một cái túi thơm, làm một cái áo choàng, lấy lý do gì đó thưởng cho Hạng Tuế Chiêm.

Tính tình Tề Đan Yên là một cô nương vừa mới lớn điển hình, trong cuộc chiến gay go đấu đá chốn hậu cung nàng chỉ muốn bo bo giữ mình, khi leo lên vị trí cao thì nghĩ làm thế nào để giúp chồng dạy con, nàng không thích hợp làm thái hậu, nếu lúc trước khi còn ở đất Thục đã sớm tìm một gia đình môn đăng hộ đối để thành thân, nàng cũng giống như các tiểu thư khuê các khác, gả cho một người bình thường, sống một đời bình an nhàn.

Sau khi vào triều gặp Hạng Tuế Chiêm, càng ngày càng mê trai mà ngây ngốc theo dõi và coi trọng hẳn, sau khi bãi triều thì than vãn nhưng lại không thể không hồi cung. Nàng có tâm tư muốn giật giây Kính Hiên xuất cung vui chơi một chút, nhưng mà tiểu hoàng đế luôn thích tìm đường chết gần đây lại mê mẩn trò chơi ‘Đánh trận trong đường hầm’— không biết từ đâu mà lại nghe nói trong hoàng cung chắc chắn có điều bí mật, nếu rủi có xui xẻo mà bị mất nước, hoàng đế có thể từ mật đạo này chạy trốn, ngày khác sẽ quay lại. Kết quả là, Kính Hiên vừa tròn 9 tuổi nóng lòng và ham thích với địa đạo trong hoàng cung, ngay cả hàng chuột đều phải đào ra xem thử, bởi vậy làm cho biết bao con chuột không nhà để về, trôi giạt khắp nơi, vợ con ly tán.

Lúc nàng và Kính Hiên xem tấu chương, gặp ngay lúc Hạng Tuế Chiêm vào bẩm báo, hai người có thể gặp nhau một lần. Chỉ có điều, khi đó có Kính Hiên và những đại thần khác, thái giám đều ở đây, chỉ có thể dùng cấp bậc lễ nghi, một người cao cao tại thượng, một người trước sau đều cúi thấp đầu nhìn xuống. Lấy câu “Thần khấu thỉnh Ngô hoàng vạn tuế, thái hậu Thiên Tuế” làm mở đầu, lấy câu “Thần xin cáo lui” làm câu kết thúc. Không một ai biết, Uy Viễn tướng quân vừa tiến đến liền quỳ hành lễ với thái hậu nương nương đó. Đã từng phóng đảng không thôi, không tách rời nhau dù chỉ một khoảng cách nhỏ xíu, đã vậy còn xảy ra hình ảnh 18+ cấm trẻ em nữa, ha ha ha ha

~~

Bởi vậy, Kính Hiên cũng có chút giống như người bạn nhỏ Tần Thủy Hoàng khi xưa.

Kính Hiên so với Tần Thủy Hoàng, không có làm trò đốt sách chôn người tài, trái lại đặc biệt tôn trọng văn nhân, còn thường khiêm tốn hướng về quan văn trong triều thỉnh giáo, đưa ra mấy câu hỏi kiểu ‘Tiền tài vật chất và tri thức cái nào quan trọng hơn’, hay “Bánh trung thu ăn ngon hay là mặt trăng ăn ngon hơn”, “Gà có trước hay là trứng có trước” những vấn đề đòi hỏi nội hàm triết học như thế để cho quan văn đặc biệt là đế sư vô đầu bức tai, tổn sức suy nghĩ, nhưng vẫn không thể nào giải được, tiểu hoàng đế tư chất thông minh giống như ngựa thoát cương chạy trên sa mạc.

Một ngày vào triều, khi đề tài nghị luận của bách quan quay chung quanh cuộc thi Hương được tổ chức 3 năm một lần, lục đục với nhau muốn đem lần thi Hương này tổ chức ở Nam Bắc, cho Bộ chính sử ty làm giám khảo tuần tra, còn mình thì lại muốn tranh giành làm chức quan chủ khảo thi Hội vào tháng ba năm

sau, kiểm được bọn một mớ. Kính Hiên nghĩ tới khi yết bảng thì hoa quế đã nở, lại có bánh ngọt hoa quế để ăn thì vô cùng vui vẻ ha ha ha ~ Nên Kính Hiên liền mất tập trung, ăn nói lung tung:

“Làm giám khảo thì có tài trí hơn người, học phú ngũ xa(2), các người nói phải ai liền phải ai hay sao? Như vậy đi, trước thi Hương, các người cũng tới đó để thi thử đi, ai thi đậu, thì người đó làm quan chủ khảo”

(2) Học phú ngũ xa: Thời chiến quốc Huệ Thị là một nhà triết học ông rất ham đọc sách, sách của ông phải dùng đến 5 xe ngựa mới có thể chở hết. Về sau người ta sử dụng “Ngũ xa thư”, “ngũ xa”, “thư ngũ xa”, “Huệ xa” ... để tỏ vẻ uyên bác hoặc ca ngợi. “Học phú ngũ xa” cùng “Tài trí hơn người” đều là ca ngợi học thức uyên bác. (Nguồn sưu tầm)

Bách quan đối mặt nhìn nhau, cảm giác công bằng chính nghĩa như mặt trời ban trưa.

Tề Đan Yên từ trước đến giờ luôn luôn thích nói giáo cho giặc, giúp hôn quân làm điều ác, cũng cảm thấy ý này vô cùng tốt: “Các vị đại nhân bình thường bận trăm công nghìn việc, có thể không có thời gian chuẩn bị thi nghị luận, vậy thi làm thơ đi. Sau ba ngày mỗi người giao một bài thơ thất ngôn tứ tuyệt, đề tài yêu cầu không hạn chế, lập ý cao xa, tôn trọng bản quyền, không cho phép sao chép”

“Thái hậu thánh minh!” Bách quan quỳ xuống đất mà tạ ơn.

Kính Hiên tràn đầy phấn khởi, “ Các vị ở đây đều phải viết cẩn thận, ai mà đưa ra bài thơ tứ tuyệt hợp khẩu vị trăm nhất, người đó sẽ là quan chủ khảo của cuộc thi năm sau!”

Hợp khẩu vị của người? Thêm một chút tương vừng là được rồi.

Dưới hàng võ tướng, các võ tướng có vẻ mất mát, các quan văn đứng là tràn đầy tự tin. Thường ngày bọn họ đều khó chịu với nhau, vì văn nhân vốn yếu đuối mà. Phải biết rằng, ngoại trừ mấy người con ông cháu cha, những người khác ai mà không từng trải qua thi hương, thi hội thậm chí là thi đình mới được bước vào Kim Loan điện, nhiều năm không tham gia cuộc thi nào, đúng lúc có cơ hội này chứng minh thực lực của mình. Bọn họ hoàn toàn không để những võ tướng kia vào mắt, vì lẽ đó mà thấy đám võ tướng ỉu xiu sau đó cảm thấy vô cùng thoải mái ——

Ừ, các ông đây thuộc loại người là tứ chi phát triển đầu óc đơn giản đó thì sao, có gan thì đến đánh một trận đi!”

Ba ngày sau, bách quan đem thơ mà chính mình làm giao cho hoàng thượng, theo qui định thì bọn thái giám chấp bút, thái giám chấp bút đem tên trên bài thi dùng số thứ tự để thay thế, chép lại một bản khác, đóng sách xong xuôi mới giao cho Kính Hiên và Tề Đan Yên xem.

Kính Hiên và Tề Đan Yên lúc này rất giống như giáo viên chấm thi đại học bí ẩn không biết tên thí sinh là ai.

Đương nhiên, thực ra thì trình độ của hai người bọn họ có hạn, chưa từng nghĩ tới phải làm chủ khảo chấm thi vì lẽ đó mà để sự không có tham dự cuộc thi làm thơ, Nội Các Đại học sĩ Phó Nhã Trì cũng tham gia phê bình —— Ít ra cũng có một người chuyên môn chân chính!

13. Chương 13: Làm Thơ Vì Nàng

Dân tộc Trung Hoa có lịch sử lâu đời, hầu như tất cả các hình thức văn học có thể nói đến Tiên Tần, thơ ca lại bắt đầu từ “Kinh Thi”, bước vào thời đại phồn vinh phát triển, hơn nữa vẫn lưu hành rộng rãi trong các sĩ phu, có thể làm thơ hay không, có thể làm thơ xong trở thành văn nhân hay không phải xem trình độ mà bọn họ thể hiện.

Lúc Tề Đan Yên xem thơ vẫn đoán thử bài thơ nào là do Hạng Tuế Chiêm viết, lật rồi lại lật, lật tiếp lật tiếp. Thơ của mọi người đều là vẻ đối ngay ngắn, bằng trắc hợp thi luật, cho nên nàng đặc biệt tìm là những bài thơ không đúng vần trắc, các câu về bình thường, nếu có bài miêu tả phong cảnh phía Bắc Trường thành nàng sẽ đặc biệt lưu ý.

Phó Nhã Trì thỉnh thoảng kêu một tiếng “Thúi như phân chó” hoặc là “Thơ hay thơ hay” , Kính Hiên vừa ăn hạt dưa vừa lật xem, bỗng nhiên bữu môi nói: “Mẫu hậu thông cảm cho bọn họ, để cho bọn họ làm thơ, nhưng mà thơ lại quá vô vị. Kỳ thực ta thích nhất là xem tiểu thuyết kỳ quái hay là hí văn như Nữ Oa bị Khoa Phụ theo đuổi(1), hoặc Chu Du nhìn Tiểu Kiều chảy nước(2) còn hay hơn.”

(1) Nguyên văn là “Khoa Phụ truy nhật”, diễn tích về 1 người người tên là Khoa Phụ, vì đuổi theo mặt trời nên rất khát nước, anh ấy uống cạn nước 2 sông Hoàng Hà, Vị Hà mà vẫn không hết khát bèn đến nơi khác để mà tìm nước, giữa đường bị chết khát. Về sau cụm từ “Khoa Phụ đuổi mặt trời” để ví với những người có quyết tâm lớn, hoặc hàm chỉ những người không biết liệu sức mình.

(2) Nguyên văn “Tiểu Kiều lưu thủy” là câu miêu tả về phong cảnh sông nước Giang Nam.

Lời luận: Sở dĩ nói đến những câu này, bạn hoàng đế đang muốn chơi chữ về những truyền thuyết, diễn tích để người nghe hiểu ý mờ ám, đen tối của những cụm thành ngữ đó.

Phó Nhã Trì run rẩy hàng râu bạc, cũng có một loại linh cảm chảy máu mũi. Ông làm một văn nhân, là sư phụ của hoàng đế, phải làm gương và giải thích để chấn chỉnh cho đúng tam quan của tiểu hoàng đế, chỉ là vào lúc ấy lại thấy được một tác phẩm nói: ”Hoàng thượng, thơ ca mới là báu vật của lão tổ tông, tuyệt tứ chỉ ngắn ngắn có hai mươi tám chữ, ý vị sâu xa. Hoàng thượng ngài nhìn bài thơ hay này ——

Trúc xanh, hiên mái soi hồ,

Tương tư cách trở thành ô trùng trùng.

Bóng thu loang ánh sương rung,

Tàn sen nghe tiếng lạnh lòng mưa rơi.

Do tác giả ở xứ sở yên tĩnh, tâm tư giống như cánh chim bay lượn trên bầu trời, bay qua tầng tầng trở ngại, biểu đạt nỗi tương tư. Muốn hoài niệm mà không thể, tác giả rất là rối rắm và cô đơn. Không nghĩ tới trong triều ta còn có người tài, có tình có nghĩa thế này, thật sự muốn biết là ai”

(Chú thích của tác giả, thơ này chính xác là của Lí Thương Ẩn, tác giả chỉ mượn thơ vờ như người khác viết, thứ lỗi cho xâm phạm bản quyền

Chú thích edit: Ở trên mình không dùng nguyên tác mà sử dụng bản dịch của Tiêu Văn Hương cho dễ hiểu.)

“Tình tình yêu yêu, ta còn nhỏ, không hiểu”. Kính Hiên xem thường, thật sự nếu như hán đối với tình yêu “Không hiểu” thì làm sao lại thích nghe loại chuyện như “Chu Du nhìn tiểu Kiều chảy nước.”

Tề Đan Yên còn đang chăm chú tìm kiếm bài thơ mà nàng nghĩ là Hạng Tuế Chiêm viết về biên cảnh, khoan đã, hình như nàng đã phát hiện một bài ——

Tháng giêng dưa hấu chín giòn

Mặt trăng cũng tròn có khác gì dưa

Đầu vầng, máu phún như mưa

Y chang như nước quả dưa vừa tròn.

(Nguyên tác: Nhất cá nguyệt lương tây qua đại, quả tại thiên thượng tượng tây qua. Khảm đầu hảo tự thiết tây qua, lưu xuất huyết lai hồng oa oa.

Dịch nghĩa: Tháng giêng dưa hấu chín giòn tan, Trăng non rồi cũng lại vàng vàng, Đầu bay máu chảy, ôi dưa hấu, Máu phún vàng đầy, ôi thân đầu)

Thưởng thức thấp, không có trọng tâm, hai câu sau còn rất lỗ mãng. Cái này nhất định là do Hạng Tuế Chiêm viết rồi! Tề Đan Yên vô cùng cao hứng, nâng bài thơ kia lên xem đi xem lại, càng xem càng yêu thích, tiện thể nhìn Phó Nhã Trì nói: “Phó ái khanh, khanh xem thử bài thơ này. . .”

“Tuân mệnh.” Phó Nhã Trì tiếp nhận, mới liếc mắt nhìn, liền muốn nôn mửa, nhưng mà người này trà trộn nhiều năm trong quan trường đã sớm thành tinh vẫn thận trọng hỏi: “Thần cả gan thỉnh giáo, thái hậu nghĩ như thế nào?”

“Mỗi câu đều gieo vần, vang dội lưu loát. Dùng đưa hấu để tả mặt trăng, ý tưởng mặt trăng này thường khiến người ta nhớ tới quê hương, tác giả lại liên tưởng đến chặt đầu, đây là thủ pháp so sánh rất kinh điển, thể hiện. . . .” trong đầu Tề Đan Yên hiện lên hình ảnh hung ác của Hạng Tuế Chiêm trên chiến trường giết địch, lại tà ác nhớ tới đêm đó, bụng hẳn rõ ràng cơ sáu khối y chang như mấy lát cá ngừ, trái tim nhỏ bé không khỏi nhảy loạn một trận, “Thể hiện cái chết tàn khốc lại nhớ về quê hương, còn có sự thống hận vô cùng đối với chiến tranh đối với hòa bình thì trông ngóng, đặc biệt có tinh thần nhân văn, đây là một bài thơ điển hình nói về biên cảnh rất thành công đó!”

“Thái hậu cao kiến!” Phó Nhã Trì quỳ xuống đất không thể đứng dậy nổi.

Trải qua mấy ngày bình luận, chọn lựa mười lăm bài thơ tốt nhất, im lặng sắp xếp theo trình độ để biên tập thành sách, ngày nào đó khi lâm triều thì phát cho quần thần xem. Phó Nhã Trì bị bởi vì phải giữ mặt mũi cho Thái hậu nên quyết định đem bài thơ đưa hấu kia để vào trong tập thơ, còn đứng trong 10 vị trí đầu.

Ông quyết định không lâu nữa sẽ từ quan quy ẩn, bởi vì sao —— Bởi vì quá mất mặt rồi chứ sao!

Tề Đan Yên qua bức rèm che quan sát vẻ mặt Hạng Tuế Chiêm, hẳn mở tập thơ ra nhìn một lượt, khoe môi lại nhẹ nhàng hướng lên trên cười một cái. Hắn rất ít cười, nụ cười này đã có thể xem là ngoại lệ rồi. Tề Đan Yên rất vui mừng, hẳn nhất định là nhìn thấy bài thơ đưa hấu của mình được xếp hạng mười, nhận được sự cổ vũ.

Lúc này, chỉ nghe trong hàng võ tướng có một người hơi giống Trương Phi - Một nam nhân râu ria xồm xoàm lớn tiếng kêu lên “A! Bài thơ của ta cũng có trong này nữa nè!” giống như Phạm Tiến khi trúng cử vậy, ngửa mặt lên trời cười to, chỉ vào cai bài thơ đưa hấu cho tất cả mọi người xem: “Nhìn xem!! Đây là ta viết! Là ta viết!!”

Đây là thất lễ trước mặt hoàng thượng rất điển hình, mấy thị vệ hự hự xông tới bắt hắn kéo ra bên ngoài chờ xử lý.

Tề Đan Yên mắt choáng váng, ngơ ngác ngồi một chỗ, trong lòng chỉ muốn nói —— cái gì? Bài thơ đưa hấu không phải do Hạng Tuế Chiêm viết? Vậy những bài thơ không được chọn kia so với bài thơ đưa hấu có phải càng nát hơn không!

“Các Ái khanh tự mình nhìn xem, theo thứ tự mà nói thử xem thơ của mình xếp hạng thứ mấy” Kính Hiên rất hứng thú nói.

“Thần bắt tài, làm thơ ngẫu nhiên đứng đầu bảng ~” Lễ bộ Thượng thư Tô Sát mang theo biểu hiện hả hê, hai cái lông mày run giống như đang nhảy điệu nhảy latin, làm các quan văn khác trợn mắt khinh bỉ.

Lúc này, Hạng Tuế Chiêm trước tiên bước lên, dáng người kiên cường vững chãi như cổ thụ, tiếng nói lớn như lúc bình thường “Thần bắt tài, người thứ hai chính là tác phẩm kém cỏi của thần”.

“Hạng tướng quân quả nhiên tài hoa!”

“Không nghĩ tới Hạng lão đệ dụng binh như thần, tài hoa cũng là xuất sắc như thế, thực sự là trụ cột của Đại Kiền ta!”

”Hạng tướng quân xuất thân võ tướng lại có tình cảm phong nhã như vậy, thật không biết nữ tử trong bài thơ là nữ nhân nhà nào?

Trong tiếng tán dương chúc mừng ồn ào, Tề Đan Yên ngạc nhiên, vội vã mở tập thơ ra, xếp ở vị trí thứ hai không phải là bài thơ mà Phó Nhã Trì lấy ra làm ví dụ sao Trúc xanh, hiền mái soi hồ, “Tương tư cách, trở thành ô trùng trùng. Bóng thu loang ánh sương rung, Tàn sen nghe tiếng lạnh lùng mưa rơi.”

Hắn viết bài thơ này có ý là. . . Hắn nhớ nàng? Ồ? Tại sao lại có giai điệu quen thuộc vang lên —— Lặng lẽ chờ ai, lặng lẽ buồn, Lặng lẽ canh tàn lặng lẽ mong, lặng lẽ tương tư, lặng lẽ nhớ, Lặng lẽ âm thầm viết thư xong. Vì nàng tôi mất đi lí trí, vì nàng tôi học đánh đàn làm thơ, vì nàng ta mãi mong chờ, vì nàng ta đứng đọc thơ tỏ tình. Ta đã quên, không nói rằng, tên nàng hơn cả ánh trăng đêm rằm~~ (^ ^) (3)

(3) Đây là bài hát, Làm thơ vì em của Ngô Khắc Quần hát, mình dịch ý thôi. Bạn có thể nghe tại đây [s://goo.gl/DtvJbC](https://goo.gl/DtvJbC)

Nhưng, vì sao hắn lại làm thơ!

Thư trung lệnh làm thơ được hạng thứ 3, thân là chủ nhiệm văn phòng của hoàng thượng, lại một lần nữa biểu hiện sự đố kỵ đối với đội trưởng đội cảnh sát, nham hiểm phỏng đoán: “Hạng lão đệ nhất định là đối với con gái của tộc Trưởng khuyến Nhung khó có thể quên, mới nhờ vào đó biểu đạt một phen! Các vị đồng liêu xem —— ‘Tương tự cách, trở thành ô trùng trùng’ bay qua tầng tầng thành trì, đó chẳng phải chính là bay đến tái ngoại sao?”

“Hoàng thượng, thái hậu minh giám.” Hạng Tuế Chiêm mặt không hề cảm xúc, chỉ là hai chữ “Thái hậu” nói có hơi nặng chút, “Thần tùy tính vậy mực mà thôi, cũng không có ý khác.”

Kính Hiên rất chờ mong nói: “Ái khanh yêu thích ai, cứ việc nói với trẫm, trẫm sẽ đồng ý tứ hôn cho khanh, đến lúc đó lại tới chỗ ở của khanh ăn thịt bò ~”

Người chỉ có ăn mới có tiền đồ thôi! Hắn yêu thích thái hậu, người đem thái hậu thưởng cho hắn sao?

Tề Đan Yên nâng tập thơ, cảm xúc dâng trào, một mặt cảm động hắn dùng phương thức này để biểu đạt sự nhớ nhung đối với nàng, hai là hắn liêu lĩnh phạm tội khi quân, không biết là ai giúp hắn viết bài thơ này (Tác giả: Thái hậu mà hắn cũng dám đề, tội mà hắn phạm không chỉ là khi quân đâu)

Giống như rơi vào sương mù, Tề Đan Yên vẫn cảm giác được hạnh phúc màu hồng. Nàng nhìn Hạng Tuế Chiêm lòng đầy thâm tình, nhưng bởi vì bị cận thị nên nhìn không rõ lắm, dù cho chỉ là mơ hồ nhìn thấy bóng người, cũng có thể khiến nàng cảm nhận được—— Bảo vệ thị lực phải làm từ bé.

Bởi vậy gần đây, lẽ ra phải do 4 đại học sĩ nội các đảm nhiệm quan chủ khảo, phía chủ khảo, lần này vì thi làm thơ mà bốn người đứng đầu là Lễ bộ Thượng thư Tô Sát, Uy Viễn tướng quân Hạng Tuế Chiêm, Thư trung lệnh Trịnh Mai Khê, biên tu Hàn lâm viện Thường Quân làm quan chủ khảo. Bởi vì thi hội vốn là do Lễ bộ chủ sự, Lễ bộ Thượng thư Tô Sát trở thành chủ khảo, Hạng Tuế Chiêm tự nhận đứng đầu trong võ quan nên không thích hợp đảm nhiệm chức chủ khảo của kỳ thi mùa xuân, nên để cho Trung thư lệnh Trịnh Mai Khê làm một chủ khảo khác, Hạng Tuế Chiêm với Thường Quân làm phó chủ khảo.

Vốn là mọi người đang thảo luận về tuần tra trong thi Hương, lại diễn biến thành xác định chủ khảo cho kỳ thi mùa xuân năm sau, hiệu suất làm việc này thật là làm người ta choáng cmn váng.

Sau khi thi hương, cử nhân các tỉnh với giám sinh của Quốc Tử Giám đều dốc lòng chuẩn bị, cuối cùng nghênh đón kỳ thi mùa xuân đủ để cho bọn họ thay đổi vận mệnh cả đời. Trường thi của kỳ thi Hội được đặt tại phía đông nam của Thịnh Kinh, đến ngày thi mọi người đồng loạt lên trường thi, kéo dài đến 9 ngày, thí sinh bị lục soát người sau đó vào trường thi thì không được ra ngoài, ăn uống ngủ nghỉ đều phải ở bên trong, cho đến khi cuộc thi kết thúc. Cái này so với thi đại học còn khiến người ta rầu rĩ hơn, nhưng mà rõ ràng là không cần thi toán, tại sao lại phải thi đến 9 ngày.

Từ khi Kính Hiên lên làm hoàng đế tới nay đây là lần đầu tiên tổ chức kỳ thi mùa xuân, ở trong cung vô đầu bút tai, lại nảy ra một chủ ý ôi thiêu —— trẫm muốn giả danh tham gia kỳ thi mùa xuân!

Phó Nhã Trì khuyên đúng trọng tâm: “Hoàng thượng bận trăm công nghìn việc, không nên nhọc lòng vì chuyện này?” Ý tứ chính là, tiểu hoàng đế thường ngày không thích đọc sách đứng đắn, tham gia kỳ thi mùa xuân để mang nhục à?

Nhưng chủ ý ôi thiêu đó của Kính Hiên lại được Tề Đan Yên đồng ý, Phó Nhã Trì bất đắc dĩ chỉ có thể đáp ứng. Phân phó bên dưới một trận, lúc thi hội mới bắt đầu, Kính Hiên cải trang một chút trà trộn vào bên trong đám cử nhân và giám sinh, nhận 3 ngọn nến, tiến vào một cái lều không đến 3m để tham gia cuộc thi. Hắn nhất định sẽ hối hận quyết định của chính mình, bởi vì sau khi đi vào mới ngồi một ngày, giống như là búi trĩ của hắn bị dài ra, đứng ngồi không yên, hơn nữa lại rất muốn ăn thịt.

Trong cung không có Phá Hoại Vương Cừu Kính Hiên, những con chuột tạm thời an cư lạc nghiệp, ở trong Từ Ninh cung Tề Đan Yên lại cảm thấy cực kì cô quạnh. May mà nàng hiện tại buông rèm chấp chính, trong tay vẫn có một tí tẹo quyền hành để thăm hỏi triều chính, tham gia vào chính sự. Nàng viện cớ muốn nhìn kỳ thi mùa xuân, xem Kính Hiên, nên mặc một bộ xiêm y mới làm, bãi giá đi tới trường thi.

Thái hậu giá lâm trường thi, quan chủ khảo, cùng giám khảo nghênh đón dồn dập ở cửa, cũng báo cáo một số tình huống trong 3 ngày thi này.

Tề Đan Yên mỉm cười tuần tra trường thi, trên mái tóc búi kiểu kinh hồng kế(4) được cài trâm phỉ thúy phượng hoàng giương cánh rung lên lung lay theo động tác di chuyển của nàng, dưới ánh mặt trời lóe sáng xinh đẹp. Người dựa vào ăn mặc, các giám khảo đi theo phía sau nàng tuy không dám ngẩng đầu nhìn thẳng vào thái hậu, nhưng đều cảm thấy được người đi phía trước mặc một thân y phục đẹp đẽ phú quý màu đỏ thắm nhiều màu sắc, tay áo bằng gấm điểm những bông hoa, nữ nhân trẻ tuổi phong thái cao kỳ sang quý.

Tuần tra một vòng, Tề Đan Yên dẫn dò người làm chân dê nướng đến phòng của Kính Hiên, thịt nai khô nướng xiên, tổ yến nấu với đường phèn và bánh ngọt đậu xanh vào, nhân tiện giả mù sa mưa nói: “Các ái khanh cực khổ rồi.”

Công nhân viên trường thi dồn dập quỳ xuống đất tạ ân, cùng kêu lên nói: “Vì Đại Kiềm phục vụ!”

Tề Đan Yên lặng lẽ liếc nhìn Hạng Tuế Chiêm một chút, có chút không nở hồi cung, nhiều ánh mắt nhìn chăm chăm như vậy, không thể nói chuyện nhiều với hắn được, chỉ có thể vô cùng đáng thương đưa mắt nhìn hắn một lúc, mới để cho bọn họ bình thân, cũng có hơi oan ức cho một số quan giám khảo đã có tuổi tay chân lẩm cẩm.

Kính Hiên ở bên trong gian phòng nhỏ ăn uống thỏa thuê, mùi thịt, vị ngọt nhẹ nhàng bay ra ngoài, tai và tới thí sinh bốn phía, bọn họ chỉ mang theo chút lương khô mà thôi, hiện tại nước miếng chảy ròng ròng.

Phượng giá hồi cung, một đám thị vệ cung nữ cũng chờ ở bên ngoài trường thi, mang theo xe ngựa mảnh màu vàng sáng đứng ở ngoài cửa đại thành. Tề Đan Yên nắm tay Tử Ngư chậm rãi bước đi, nghỉ ngơi trong xe ngựa một lúc cũng buồn chán, bảo Tử Ngư đi mua một ít hạt dẻ rang đường ăn. Tử Ngư vén màn lên, theo thường lệ nhìn vào xe ngựa một chút, không biết tại sao lại sưng sờ, sau đó khôi phục lại bình thường, sắc mặt có chút kỳ quái đỡ Tề Đan Yên tiến vào xe ngựa.

Tề Đan Yên mới đi vào, cũng sưng sờ, Hạng Tuế Chiêm ngồi ở một góc trong xe ngựa chờ nàng.

Muốn nói thì lá gan của Hạng Tuế Chiêm cũng quá to đi, lúc Tề Đan Yên lên giá đi trở về xe ngựa thì đã đi đường vòng đến trước, không biết làm thế nào che dấu tay mắt của người khác mà tiến vào trong xe ngựa được nữa, giống như là khe cửa nhà của người có hẹp thế nào, đường nước ngầm có kín ra sao, con gián đều có thể ung dung mà chui vào. Cái này gọi là ôm cây đợi thỏ hay là bắt ba ba trong rọ tạm thời không bàn đến, nói chung là sắp xếp hợp lý đem đến niềm vui bất ngờ cho Tề Đan Yên.

(4) Búi tóc Kinh hồng kế

kinh hong ke

14. Chương 14: Thái Hậu, Ngài Có Thai

Phong tỏa con đường! Dọn dẹp chướng ngại vật trên đường!

Xe ngựa phi thường quấy nhiễu dân chạy trên đường đi bộ. Tử Ngư ở bên xe ngựa hoảng hốt, nàng đã sớm suy đoán tướng quân có khả năng có tình cảm đặc biệt khác thường với thái hậu, nhưng không nghĩ tới đã phát triển đến mức độ này rồi. Một mặt lần thứ hai nàng cảm thấy ngạc nhiên Hạng Tuế Chiêm vô cùng can đảm hơn người. Mặt khác cũng lo lắng cho tiền đồ của hắn. Xưa nay nam nhân cùng với người khác vụng trộm. Tình cảm thì không sao, cái đáng sợ là ngài đang vụng trộm với đương kim Thái Hậu đó, đây không phải là phiên bản Lao Ái bản hiện thực sao?

Kết cục của Lao Ái là gì, bị Tần Thủy Hoàng cho ngũ mã phân thân.

Tử Ngư nhớ tới mùa xuân năm ngoái, thái hậu và hoàng thượng ngủ lại phủ Uy Viễn tướng quân, ngày thứ hai sau khi trở về đi đứng dường như không được vững lắm, kinh nguyệt cũng không biết tại sao chỉ đến một ngày, sau đó thì lại hết sạch sẽ. Hiện tại Tử Ngư không dám nghĩ đến rốt cuộc thì đêm đó đã xảy ra chuyện gì nữa.

Trong xe ngựa rất là rộng rãi, Tề Đan Yên yêu kiều mềm mại dựa vào lòng của Hạng Tuế Chiêm, giống một chú mèo Ba tư cuộn tròn, có chút lo lắng hỏi: “Tử Ngư nhìn thấy, chàng có giết nàng ta diệt khẩu không? Nàng ta hầu hạ rất tốt, người cũng tử mĩ, hay chàng chỉ uy hiếp nàng ta một chút thôi?”

“Tử Ngư là người mà ta cứu nhiều năm trước, là nữ tử được nuôi dưỡng ở bên trong phủ.” Hạng Tuế Chiêm đưa tay thưởng thức hoa văn gấm viền vàng nạm ngọc trên chiếc váy hoa của nàng, đem lại lịch của Tử Ngư nói cho nàng nghe, nói một hồi, bàn tay đang thưởng thức chiếc váy lại luồn vào trong, đầu tiên là nhẹ nhàng xoa mát cá chân của nàng, sau đó dần dần hướng lên trên.

Tề Đan Yên bị hấn sờ đến nhột nhột, thân thể co lại như con nhím: “Chàng học làm thơ lúc nào? Sao ta lại không biết. Bài thơ kia cuối cùng là chàng viết cho ai?”

“Nàng nói thử xem?” Hạng Tuế Chiêm lúc này nửa nằm nửa ngồi trên người nàng, tiếng nói trầm thấp mang theo chút khàn khàn.

“Ta đoán là viết cho con gái tộc Trưởng Khuyển Nhung.” Tề Đan Yên trả lời kiểu tức chết người không đền mạng.

“Ngay cả mặt nữ nhi của ông ta, ta còn chưa thấy, nói không chừng là còn xấu hơn cả nàng”.

Tề Đan Yên kinh ngạc, tức giận hừ một tiếng.

Chỉ nghe trong xe ngựa tất tất tác tác một lúc, Tề Đan Yên còn nói: “Chàng làm giám thị mà sao kiểm không rời thân, chuôi kiếm đẩy vô bụng ta khó chịu lắm”.

“Thái hậu đã không phải là hoàng hoa khuê nữ nữa, lúc này còn giả vờ tinh khiết gì nữa?”

“A” Giả vờ thuần khiết lại bị người ta vạch trần, Tề Đan Yên xấu hổ nhắm mắt lại, mi mắt có dán hạnh hoa diên, hơi lộ ra chút hồng nhạt. Xe ngựa chạy vững vàng bỗng nhiên lại rung lên có vằn có điệu, một bên là thị vệ, thái giám với người đang dẫn ngựa phía trước đều kinh ngạc dừng lại. Mặt Tử Ngư đỏ lên, ho khan vài tiếng, cười gượng nói: “Đường đi này đá quá nhiều nên hơi xóc nảy, các người đi chậm một chút, không được làm phiền thái hậu”

Mọi người nhìn xuống đất, lộ ra một chút không hiểu, nhưng vẫn làm theo lời Tử Ngư nói, tốc độ đi chậm lại.

Vài con muỗi vốn đang trốn trong góc tối của xe ngựa, lập tức chảy máu mũi từ rèm cửa bay vút ra ngoài, chúng nó đều tỏ vẻ ‘Tui già rồi, thực sự không chịu nổi đôi cẩu nam nữ bên trong điên loạn đảo phượng không phân biệt địa điểm nơi chốn như vậy đâu, nóng bỏng và mất máu quá đề!!!!’

Tử Ngư nhắm mắt đi ở bên cạnh xe ngựa, nghĩ thầm, tướng quân, ngài làm ơn nhanh một chút được không, trước khi xe ngựa tiến vào cửa Vĩnh Ninh ngài mau xong rồi trốn đi thôi.

Nhưng Uy Viễn Đại tướng quân không phải là nam nhân chỉ có bộ dáng lực lưỡng nhưng bên trong không xài được như loại bạch trảm kê khác, trong chốc lát không thể xong việc được. Từ trường thi đến Tử Cẩm thành đi hơn nửa canh giờ, chiến tranh bên trong xe ngựa hình như chưa kết thúc, khi tiến vào cửa Vĩnh Ninh, cho dù là vào cung, lại đi đến cửa Tư Mã phía đông, chính là cửa sau của hậu cung phi tần, lúc này, bọn thị vệ không được phép tiến vào, khi đến cửa Tư mã thì bọn thị vệ đều lui lại hết, Tử Ngư lấy có thái hậu thân thể khó chịu, để cả đám người tránh đi. Thừa dịp có lỗ hổng này, Hạng Tuế Chiêm xuống xe ngựa, áo mũ chỉnh tề, giống như không có xảy ra chuyện gì cả, nhìn Tử Ngư gật đầu một cái, chậm rãi rời đi.

Tử Ngư thò đầu vào xe ngựa xét, hay thật, chiếc váy bách hoa, tấm lụa mỏng thắt quanh lưng, chiếc váy bằng tơ lụa, tiết khổ nằm rải rác khắp nơi, Tề Đan Yên đang nằm nhắm mắt nghỉ ngơi, trên người được áo choàng che kín, bờ vai xinh đẹp hơi lộ ra, bàn chân nhỏ nhỏ, xương quai xanh và xung quanh ngực và một số vị trí không thể nói ra còn có một số dấu hôn đỏ. Buổi sáng mái tóc được búi kiểu Kinh hồng kể không hề có một sợi nào rơi xuống đã sớm rối loạn, mái tóc đen như thác nước trải dài bên trên gấm vóc mềm mại.

Nói chung chính là một dáng vẻ đang cực kì thoải mái.

Tử Ngư sợ hãi —— Tướng quân à, người làm như thế này là thông báo một cách cực kì thô bạo với nô tỳ rằng ‘Ta vừa ‘làm thịt’ Thái Hậu, hơn nữa không phải chỉ ‘làm’ một lần, có phải người thật sự không xem nô tỳ là người ngoài phải không? Nô tỳ thật sự đã từng rất ái mộ ngài đó, tướng quân ô ô ~~~

Tiểu cô nương Tử Ngư lay tỉnh Tề Đan Yên, hầu hạ nàng đem y phục mặc vào, đỡ nàng hồi cung rửa mặt. Cái gọi là yêu một người, chính là muốn cùng hắn mất hết mặt mũi như vậy sao?!

Sau khi kì thi Hội kết thúc, Kính Hiên giống như chó đói được thả ra khỏi lồng, hồi cung ăn uống thỏa thê ba ngày, bởi vì rượu chè, ăn uống quá độ mà bị bệnh, thái y bận bịu không ngừng, những con chuột thì cười trên sự đau khổ của người khác. Sau khi yết bả, Kính Hiên không biết được xếp hạng bao nhiêu, chuyện này nói sau đi.

Đi đêm nhiều chắc chắn sẽ có ngày gặp ma. Sau khi kỳ thi mùa xuân kết thúc khoảng chừng hai tháng, khẩu vị của Tề Đan Yên có chút thay đổi, ăn uống gì cũn đều bị nôn ra, có lúc ăn nhiều còn bị tiêu chảy, nhưng dù sao vẫn thích ăn sơn tra với cháo trắng, bánh táo, cá chép nấu chua hay mấy món chua ngọt gì đó. Tử Ngư tỉ mỉ quan sát thái hậu, kinh nguyệt đã trễ một tháng, trong lòng kêu to ‘không tốt rồi’

Tề Đan Yên tự mình phát hiện, bắt đầu dĩ không thể mời thái y. Tử Ngư sau khi tập võ, học được một chút y thuật, bắt mạch cho Tề Đan Yên, tuy rằng trong lòng không chắc chắn lắm, nhưng khả năng thái hậu mang thai vẫn rất cao.

Tề Đan Yên nghe Tử Ngư nói xong, đầu tiên là ngơ ngác nhìn ngoài cửa sổ một hồi lâu, tiếp đó hỏi có chút ngu ngơ: “Không biết tướng quân thích con trai hay con gái nhỉ?”

Đầu tiên, ngài làm ơn hiểu giùm, hiện tại vấn đề không phải là Hạng Tuế Chiêm thích con trai hay con gái, mà chính là lão công của ngài – Đôn Hiếu đế đã chết hai ba năm nay rồi, hiện tại quả phụ có địa vị cao nhất Đại Kiền là ngài lại mang thai đó!

Đây rõ ràng là dẫm vào vết xe đổ của Triệu Cơ và Lao Ái.

Việc này rất lớn, mấy tháng đầu mang thai không có gì lo lắng, Cẩm Tú và Tiểu Đông đều là người của mình, làm cho bọn họ ngậm miệng lại rất dễ dàng, nhưng mà chờ khi cái bụng lớn lên rồi phải làm sao giờ? Những Thái phi, Thái tần kia không phải là những kẻ tầm thường, năm đó người đá bụng ta ta sẽ cho người ngồi xạ hương, ai mang thai, mang thai bao lâu đều không thể qua được cặp mắt sắc bén của các nàng ta. Bị các nàng ấy phát hiện thái hậu có thai, không phải chỉ khiến cho dư luận xôn xao, mà cho đến khi Tề Đan Yên bị tru di cửu tộc mới thôi.

Tử Ngư thả con chim bồ câu bay ra ngoài, viết hai chữ —— Có bệnh!

Tướng quân đại nhân cũng bận trăm công nghìn việc, ngày đến phương bắc đã gần đến, hôm nay Hạng Tuế Chiêm vào triều bẩm báo thời gian xuất phát, sau khi thu được ân chuẩn thì đi đến Từ Ninh cung từ biệt.

“Khẩu thỉnh thái hậu thánh an.” Uy Viễn tướng quân người mặc áo giáp mềm, im lặng hành lễ mà vào, “Thần ngạc nhiên nghe nói phượng thể thái hậu không khỏe, trước khi đến phương Bắc đặc biệt tới thỉnh an người”.

Hắn lại muốn đi phương Bắc? Một khi hắn đi đều là nửa năm, thậm chí là ba năm đến năm năm, lại mất một thời gian không nhìn thấy hắn. Sắc mặt Tề Đan Yên rất thối, phụ nữ có thai chính là như vậy, tâm tình rất dễ thay đổi. Khóe miệng trễ xuống, con mắt xoay ngang “Không cho phép đi!”

Thái giám cung nữ có mặt tại đó trong nháy mắt nghẹn họng, tướng quân đi phương Bắc cũng là vì bảo vệ quốc gia, lão nhân gia ngài lại không cho phép đi. Mọi người đều nhìn Hạng Tuế Chiêm, chỉ thấy sắc mặt hắn ôn hòa, không có thái độ lo lắng, nghĩ thâm, Hạng tướng quân người này trước nay đều uy vũ, cũng khó địch nổi thời khắc Thái Hậu đột nhiên ương bướng nha.

Cảm giác được ánh mắt Hạng Tuế Chiêm quét đến mình, Tử Ngư lặng lẽ chỉ chỉ vào cái bụng của mình, lại nhú mày liếc nhìn Tề Đan Yên một cái. Hạng Tuế Chiêm lập tức sáng tỏ, lông mày nhướng lên, trong mắt lộ ra chút kinh hỉ, nhưng mà kinh hỉ này chỉ trong chớp mắt là qua. Hắn im lặng một lúc, còn nói: “Thần liệu chết bẩm báo, đến phương Bắc là chúc trách của thần, mong thái hậu ân chuẩn. Những ngày gần đây trời càng ngày càng nóng, phượng thể thái hậu không thích ứng chắc có liên quan đến thời tiết nóng bức này. Thần nghe nói Linh Hoa cung ở Đồng Xuyên khí hậu mát mẻ, rất thích hợp để đến nghỉ hè, Nếu Thái Hậu muốn đến đó hãy cho phép thần hộ tống.”

Linh Hoa cung ở Đồng Xuyên..... Đồng Xuyên cách Thụy Triệu nơi hấn đóng quân ở Thụy Triệu chỉ có năm mươi dặm, ý tứ đơn giản là để cho nàng ở nơi yên tĩnh sinh con, đồng thời, cách hấn cũng gần hơn.

Tề Đan Yên nghĩ đi nghĩ lại, đúng rồi, thay vì ở trong cung chờ cái bụng lớn lên, còn không bằng xuất cung đến hành cung để nghỉ hè, nơi đó ít người, không khí mát mẻ, cách Thụy Triệu lại gần, quả thực chính là nơi tốt để chờ sinh mà.

Ngày hôm sau, Tề Đan Yên cần nhàn nói mình sắp bị cảm nắng, muốn đến hành cung nghỉ hè. Kính Hiên bên này còn chưa kịp nói gì, bỗng nhiên có một người nhảy ra, xung phong nhận việc đưa nàng đi, người này chính là tiền quốc cữu Trương Truyền Cát. Hấn vốn là có chút ý đồ với Tề Đan Yên, cảm thấy nữ nhân này ngơ ngác ngác rất dễ bị lừa gạt, lần này ngay trước mặt bá quan văn võ dùng những lời vô cùng hoa lệ, trau chuốt để nói ra đề nghị này, thật giống như là đường đi đến Linh Hoa cung ở Đồng Xuyên chính là lên núi đao xuống biển lửa vậy.

Hạng Tuế Chiêm đối với việc Trương Truyền Cát cho Tề Đan Yên mượn ngựa hai nàng từ trên ngựa rơi xuống mất tích mấy canh giờ đã canh cánh trong lòng, hơn nữa Trương Truyền Cát từ trước đến giờ đều có ý đồ không tốt, muốn đem ấu đế làm con rối, nói thế nào cũng là một mối tai họa ngầm của hoàng đế hiện nay. Bây giờ tiểu hoàng đế tròn mười tuổi, Trương Truyền Cát còn chưa đạt được mục đích, một mặt là bởi vì Hạng Tuế Chiêm hạn chế, mặt khác, số chó ngáp phải ruồi của Kính Hiên vô cùng hưng thịnh, tuy rằng từ chính con đường gian nan hiểm trở, hấn vẫn có thể gặp dữ hóa lành, không thể không nói, đây cũng là chứng minh hoàng quyền là do trời ban cho.

“Vậy ta cũng muốn đi.” Kính Hiên và Tề Đan Yên hai người vốn luôn hỗ trợ lẫn nhau, một người nghe nói đối phương muốn đi nơi này, người còn lại thông thường đều muốn đi theo. Bách quan quỳ khóc cầu xin, nói thái hậu dù sao cũng là nữ nhân, hoàng thượng lại là nam nhân, không thể cứ yếu ớt như vậy, khỏe môi của Kính Hiên bĩu lên giống y chang cái lưỡi câu “Hạng ái khanh, khanh thấy thế nào?”

Cái này thật là hỏi đúng người rồi.

Hạng Tuế Chiêm cúi đầu nói: “Thần cho rằng không thể. Nước không thể một ngày không có vua, nếu thái hậu đi nghỉ hè, chính sự quốc gia phải do thánh thượng định đoạt mới là đúng. Ngô hoàng sớm muộn gì cũng sẽ tự mình chấp chính, rèn luyện sớm một chút cũng tốt”.

Kính Hiên có thể nói là bị chúng bạn xa lánh, một mình sinh hờn dỗi, lườm quốc cữu một cái: “Vậy làm phiền quốc cữu hộ tống mẫu hậu đi đến Linh Hoa cung. Hạng ái khanh cũng phải đi phương Bắc, đúng lúc cũng tiện đường, nên cùng nhau đi đi”.

“Thần tuân chỉ.” Trương Truyền Cát với Hạng Tuế Chiêm kính cẩn tuân mệnh, trên mặt Hạng Tuế Chiêm cũng không vẽ gì khác biệt, nhưng Trương Truyền Cát hưng phấn đến lông mày nhảy loạn, trở lại liền dặn dò gia đình chuẩn bị một số y phục đẹp đẽ, phú quý, lại mua rất nhiều trâm cài và vòng tay, chuẩn bị dọc đường đi cố gắng ân cần hiến tặng.

Đám tiểu lâu la nhà hấn không nhận được nhắc nhở: “Đại nhân, nghe nói Uy Viễn tướng quân cũng phải đi cùng, dọc theo đường sợ là có chút bất tiện.”

“Hấn ta chỉ là một võ tướng thô bỉ, không giống ta là hoàng thân quốc thích, người nào tốt hơn thái hậu dễ dàng thấy rõ. Cả đường đi còn phải dựa vào lão tử phối hợp, hấn tối đa chỉ là đầu lĩnh thị vệ mà thôi”. Trương Truyền Cát nói rất là tự tin.

Tội nghiệp, Quốc cữu gia vẫn còn chưa hay chưa biết, trong bụng thái hậu đang mang là bánh bao nhỏ của võ tướng thô bỉ kia, lần này một là đi nghỉ hè, hai là sinh bảo bảo.

15. Chương 15: Trốn Đi, Đi Sinh Em Bé Thôi!

Đường đi từ Thịnh kinh đến Linh Hoa cung ở Đồng Xuyên phải mất một tháng đi xe. Bên đường đi rừng trúc mọc rậm rạp, có khi đại thụ che khuất cả mặt trời, trong không khí tỏa ra một mùi hương cây rừng

thơm ngát.

Hạng Tuế Chiêm cười ‘đen mà đẹp trai’, đi ở bên cạnh xe ngựa, mỗi ngày đều nghe thấy Trương Truyện Cát hùng hục quỳ gối trước xe ngựa nói mấy câu ——“Thỉnh an thái hậu nương nương!”, “Thần khấu thỉnh thái hậu nương nương đi ngủ sớm một chút.”, “Thần khấu thỉnh thái hậu nương nương uống nhiều nước nóng một chút.”

“Ồ, tại sao quốc cữu cứ mãi bảo ta uống nước nóng? Hôm nay thời tiết nóng nực, ta cảm thấy nước ô mai ướp lạnh sẽ ngon hơn”. Tề Đan Yên bưng một chung đường phèn tổ yến, không hiểu hỏi Tử Ngư.

Tử Ngư trợn mắt, biểu thị chính mình cũng không biết.

Xe ngựa trên đường đi rất yên ổn, Hạng Tuế Chiêm mệnh cho Tử Ngư thay đổi y phục màu xanh cho Tề Đan Yên, mái tóc chảy sơ thành kiểu viên kế, chỉ cài một cây trâm bằng gỗ đào, ban đêm lặng lẽ từ phủ đệ dời đi đến một nhà dân gần đó không xa, trong nhà chỉ có một lão thái thái bị mù. Chỉ nghe Hạng Tuế Chiêm nhìn lão thái thái nói: “Lão nhân gia, ta và phu nhân đi ngang qua nơi này, thân của thể phu nhân nhà ta không khỏe, muốn mượn chỗ của người nghỉ ngơi một chút, mời một đại phu xem bệnh, không biết có thuận tiện hay không?”

Tề Đan Yên nghe thấy một từ “Phu nhân”, trái tim nhỏ của nàng đột nhiên giật thót lên một cái.

Lão thái thái mắt mù nhưng vô cùng lương thiện, không chỉ đồng ý cho hai người ở nhờ mà còn run rẩy muốn đi lấy điểm tâm và trà nóng cho hai vị khách phương xa. Hạng Tuế Chiêm chủ động tiếp nhận ấm trà, rót mấy chén. Tề Đan Yên nhìn thân ảnh cao lớn mờ nhạt dưới ánh nến, đáy lòng ấm áp. Sau khi đại phu bắt mạch, sau đó chấp tay nhìn Hạng Tuế Chiêm nói: “Chúc mừng, chúc mừng, phu nhân ngài có thai rồi! Từ mạch tượng xem ra đã hơn hai tháng rồi, thai nhi vô cùng ổn định! Ta kê một đơn thuốc an thai cho ngài, cứ uống theo đơn là được rồi”.

Hạng Tuế Chiêm nắm chặt tay Tề Đan Yên, cho đại phu với lão thái thái mắt mù một người một thỏi bạc, lại đỡ nàng lên xe ngựa.

“Chàng nói xem ~ Đứa nhỏ này tương lai phải đặt tên gì mới có thể thể hiện đưa cha mẹ nó là người cực kì có học thức?” Trong xe ngựa, Tề Đan Yên lại bắt đầu động não, đang tính toán cho tương lai, nhưng lại không nghĩ, đứa nhỏ này có thể thuận lợi sinh ra hay không còn là vấn đề. “Theo ta thấy, vẫn nên lục tung tất cả các sách vở, kiếm một cái chữ khó nhất...”

Về mặt Hạng Tuế Chiêm cứng ngắc biểu hiện, “. . .Hạng Thoán Thoán?”

“Chủ ý này hay!” Tề Đan Yên cao hứng vỗ vỗ tay.

Trở lại phủ đệ, Tề Đan Yên thân thể như chú mèo đi qua rừng trúc nhỏ, tiến vào phòng mình, Tử Ngư đã chờ ở bên trong, vừa thấy nàng trở về, liền mau chóng hỏi đại phu chẩn đoán thế nào, nghe nói quả thật là hỉ sự, Tử Ngư nghĩ thầm, ừm, tương lai sau này khi mình đủ tuổi nhất định sẽ xuất cung, còn có thể mở một y quán, cũng coi như tự lực cánh sinh.

Hạng Tuế Chiêm cách một con đường nhỏ, ngóng nhìn Tề Đan Yên đi vào, lại đứng một lúc mới xoay người. Bỗng nhiên, hắn dừng bước, chỉ thấy tiền quốc cữu gia Trương Truyện Cát đứng ở ngoài cửa thùy hoa, mang theo vẻ khiếp sợ, nghi hoặc và phẫn nộ, vốn là khuôn mặt có vài phần anh tuấn bị tức giận làm cho vằn vẹo. Hắn đưa tay ra, ngón trở trắng tắp chỉ về Hạng Tuế Chiêm, rồi lại không dám lớn tiếng ồn ào.

“Quốc cữu gia có nhả hứng.” Hạng Tuế Chiêm sắc mặt như thường, chậm rãi đi đến trước mặt Trương Truyện Cát, giả vờ hỏi thăm một chút liền muốn đi ra ngoài.

“Hạng Tuế Chiêm, người đứng lại!” Trương Truyện Cát có triệu chứng thẹn quá thành giận, đã bỏ đi lịch sự khiêm tốn của lễ nghi quan trường, gọi thẳng tên húy, bước lên một bước chặn hắn lại “Vừa rồi ta thấy người lén lén lút lút đỡ một nữ tử vào biệt viện của thái hậu, hiện tại lại đứng đây ngóng nhìn không đi. Thật là to gan! Ngoại thần lại dám tư thông với cung tử, người muốn bị đày đi nơi nào? Là Quỳnh Châu phía nam? Hay là Lôi Tích phía tây?”

“Cho dù ta có tư thông với thái hậu, thì có liên quan gì với Tiền quốc cữu ngài?”

Hạng Tuế Chiêm đối với Trương Truyện Cát đã sớm nổi lên sát tâm, thứ nhất, sự tồn tại của Trương Truyện Cát là uy hiếp đến hoàng quyền của Kính Hiên, vốn định là sau khi Cung thân vương bị diệt mục tiêu kế tiếp là hắn; Thứ hai, mười mấy ngày nay, mấy câu “Đi ngủ sớm một chút”, “Uống nhiều nước nóng” đã sắp mài hết sự kiên trì của Hạng Tuế Chiêm, trái lại cảm xúc ghen tuông lại sinh ra rất nhiều.

“Người, người, người, miệng đầy lời xấu xa, dám sỉ nhục thái hậu nương nương!” Trương Truyện Cát thực sự là bị Hạng Tuế Chiêm dọa cho sợ đến tè ra quần rồi, đã sớm nghe nói Uy Viễn tướng quân này thừa kế sự tàn bạo của Hạng gia, lúc chiến đấu dung túng thuộc hạ cướp đốt giết hiếp, khiến cho người người đều muốn làm thuộc hạ của hắn. Không nghĩ tới hôm nay thực sự là mở mang tầm mắt, Hạng Tuế Chiêm không những không quỳ xuống đất xin tha, lại còn dám không biết xấu hổ nói ra những lời này!

Hạng Tuế Chiêm rút nhuyễn kiếm bên hông ra, dưới ánh trăng chỉ thấy tia sáng lạnh lẽo sắc bén lóe lên, kiếm ánh lạnh lẽo chiếu vào trên mặt Trương Truyện Cát. Xưa nay, những câu chuyện tình oanh oanh liệt liệt, nổi tiếng cổ kim, nếu không phải ngoài tình thì cũng là lén lút tư tình. Loại tình cảm lén lút vụng trộm đó đầy chông gai hiểm trở, gian nan trùng trùng, khi cần thiết luôn phải giết một hai người đã biết quá nhiều, nếu không thì tại sao Võ Đại Lang(1) lại chết?

(1) Chồng của Phan Kim Liên, anh trai của Võ Tông, do Phan Kim Liên tư thông với Tây Môn Khánh, Võ Đại Lang biết nên bị giết chết. Ý nói Anh Cát Cát này nhiều chuyện, giết cho rồi.

Lời luận: anh này cũng thuộc Kim Bình Mai không thua gì Thái Hậu nhĩ^^

Trên chiến trường giết địch vô số, giết người đối với Hạng Tuế Chiêm mà nói giống như một người đầu bếp xẻ thịt trâu bò mà thôi, vô cùng thuận buồm xuôi gió, đáng thương cho Trương Truyện Cát, ngay cả tiếng cứu mạng cũng không kịp gọi, đã bị kiếm của Hạng Tuế Chiêm cắt đứt cổ, máu giống như suối phun socola phun trào ra ngoài, chết không nhắm mắt. Trên nhuyễn kiếm của Hạng Tuế Chiêm không dính một giọt máu, vung vẩy mấy cái trông không trung, vẽ ra mấy đường kiếm như hoa, giảm bớt mùi máu, sau đó lại rút vào bên hông.

“Người đâu!” Hạng Tuế Chiêm trầm giọng gọi.

Rất nhiều quan binh dần dần tụ tập, vây quanh biệt viện, nhưng vẫn chưa có người nào dám vào cửa thùy hoa.

“Tội thần Trương Truyện Cát nửa đêm lén xông vào biệt viện cư ngụ của thái hậu, hành vi bất chính, quấy nhiễu thái hậu, ta đã phụng mệnh chém ngay tại chỗ”.

Bọn quan binh nghĩ đến dáng vẻ ân cần dọc theo đường đi của Trương Truyện Cát, cảm thấy hắn làm ra chuyện như vậy cũng trong dự tính, thái hậu tuy rằng còn trẻ đã thủ tiết, tuy nhiên vẫn không thể tha cho nam nhân đã khinh bạc mình như vậy.

Hạng Tuế Chiêm đập thi thể Trương Truyện Cát một cước, thấy hắn đã chết hẳn, liền sai người đem thi thể nhấc đi, thuận tiện thanh tẩy hiện trường hung án.

Lúc mà mọi người hì hục nhấc thi thể rời đi, Hạng Tuế Chiêm bước nhanh đi tới cửa phòng ngủ của Tề Đan Yên quỳ xuống, bẩm báo nói: “Hồi bẩm thái hậu, thần Hạng Tuế Chiêm đã chứng kiến tận mắt kết quả tử hình của Trương Truyện Cát. Thần hộ vệ không chu toàn, để thái hậu bị kinh sợ, quỳ thỉnh thái hậu giáng tội”.

Tề Đan Yên ở bên trong nghe giống như rơi vào trong sương mù, Tử Ngư nháy nháy mắt với nàng, ý thức nàng liền thanh tỉnh trở lại: “Không sao rồi, người lui ra đi.”

“Thần khấu tạ thái hậu khoan hồng, thần xin cáo lui.”

Trương Truyện Cát trợn to đôi mắt cá chết bị người ta khiêng đi, nếu hắn còn có ý thức, chắc chắn sẽ —— Chửi thề một tiếng! Mẹ nó! Diễn ăn khớp với nhau như thế là muốn đoạt giải Oscar hay quả cầu vàng đây?!

Tin tức tiền quốc cữu Trương Truyện Cát quấy nhiễu thái hậu bị giết ngay tại chỗ chết ngay lập tức được truyền ra ngoài, trở thành đề tài ở Đại Kiển. gia đình của hắn, chính thê và mấy tiểu thiếp đều bị dọa cho xanh mặt, cường X thái hậu không được, khái niệm này có nghĩa là gì vậy? Đó chính là muốn làm cha của hoàng đế đó, tự coi mình là Lã Bất Vi sao?”

Tề Đan Yên vừa đi, Kính Hiên đang lo không có ai vui vẻ chơi đùa, lần này nghe nói Trương Truyện Cát lại muốn cưỡng X thái hậu, mặt rồng giận dữ, nhìn tiểu thái giám Táp Tử mới chuyển tới hầu hạ: “Hạng tướng quân còn chưa kịp động thủ, Trương Truyện Cát đã không kìm chế được rồi, hân tướng hân là ai vậy?”

Tiểu Táp Tử hoàn toàn không ngờ tới Kính Hiên sẽ nói ra những lời nói kinh người như vậy, mau chóng che lại lỗ tai giả làm người điếc. Cũng ngay lúc này, Tiểu Táp Tử cảm thấy hoảng để quả thật không phải người bình thường.

Sau khi xuất phát nửa tháng, xe ngựa của thái hậu đã đến Linh Hoa cung. Linh Hoa cung được xây dựng ở giữa sườn núi Tiên Đài của Đồng Xuyên, suốt ngày mây mù quây quanh, giống như tiên cảnh. Và thế là Tề Đan Yên ở lại đây, Hạng Tuế Chiêm tiếp tục đi về phía Bắc.

Những ngày kế tiếp, Tề Đan Yên yên lặng làm tổ trong Lăng Tiêu điện, ngay cả cửa lớn cũng không bước ra, cái bụng dần dần lớn lên, không tiện gặp mặt cung nữ, thái giám và cả thị vệ tuần tra. Tử Ngư chuẩn bị loại váy phục cổ bằng lụa mềm, thứ nhất là mát mẽ không bị đổ mồ hôi, thứ hai là để che cái bụng.

Bách quan ở Thịnh Kinh khi nghe nói thái hậu đi tới Linh Hoa cung thì biến thành trạch nữ, đều vô cùng tán thưởng, còn có người viết văn chương ca tụng công đức thái hậu tới vài trang giấy, nói nàng vì rèn luyện cho tiểu hoàng đế, tự giác lui khỏi triều chính, lúc đi nghỉ hè thì an phận thủ thường, vừa không có chỉ điểm chính sự, vừa không có kết giao với người không nên kết giao.

An phận thủ thường?

Hạng Tuế Chiêm mỗi tháng đều cười ‘đen mà đẹp trai’ đến Tiên Đài dưới chân núi, nửa đêm đi qua tầng thị vệ vào bên trong, tiến vào Lăng Tiêu điện để như ăn cháo, vào lúc này, Tử Ngư sẽ tự giác lui ra ngoài điện, để tránh khỏi nghe được âm thanh gì không nên nghe.

Mang thai giống như quả bóng, tính khí của Tề Đan Yên phát tác còn muốn nhiều hơn so với trước đây, hơn nữa dần dần có xu thế cố tình gây sự. Cầm trong tay cái yếm nhỏ, liên tục thêu thùa, thị lực càng ngày càng kém, trong miệng còn không ngừng lẩm bẩm —“Hạng Tuế Chiêm, ta vác cái bụng càng lúc càng lớn, ngay cả ngón chân dài ra cũng không tự cắt được, tất cả đều do chàng cả!”

“Nàng làm như trước đây mỗi lần móng tay nàng dài ra đều tự nàng cắt vậy.”. Hạng Tuế Chiêm ngồi đối diện với Tề Đan Yên, cầm trong tay một cây kéo

” nhỏ, nâng bàn chân nhỏ của nàng đặt lên đầu gối của hắn. Chân nàng đã bị phù lên, còn vênh lên phồng hợp với động tác của hắn. Nhẹ nhàng nắm lấy bàn chân nàng, thoáng cái đã giúp nàng sửa xong ngón chân đã dài ra, khi thì dùng ngón út khều chân nàng, làm cho nàng cười ha ha, còn đập hắn.

Bỗng nhiên, Tề Đan Yên hé mắt, lại thở một hơi dài nhẹ nhõm, sờ sờ cái bụng, cáo trạng: “Nó lại đá ta! Tối hôm qua còn đem ta đến tỉnh ngủ mấy lần luôn”.

Hạng Tuế Chiêm không thường cười, lúc này trên mặt hiện lên nụ cười nhàn nhạt, càng thêm đẹp trai không cùng, “Con gái của Hạng gia luyện võ đều bắt đầu luyện từ trong bụng mẫu thân.”

“A, nếu như là con gái, sẽ không cho nàng luyện võ, đánh đánh giết giết, sợ là không có ai muốn cưới thì sao. Nếu là con trai, cường thân kiện thể là được, chủ yếu vẫn phải là học văn hóa, tương lai tham gia khoa cử, thì lấy một cái công danh.”

“Nếu như hài tử có một nửa như nàng, muốn đạt công danh rất khó.”

”Ít ra cũng có một nửa của chàng mà?”

“Chỉ số đốt quá nhiều, một nửa của ta cũng bù không được”

“Lớn mật!” Thái hậu nương nương tức giận, ném cái yếm nhỏ, hướng về phía vai của Hạng Tuế Chiêm đập mấy cái, nhiều lần giống như là đập lên tảng đá vậy, cuối cùng tay mình lại bị đau.

Hạng Tuế Chiêm vò vò ngón tay nàng, “Thần biết tội.”

“Không sinh, không sinh nữa~” Tề thần thú được voi đòi tiên, chỉ vào cái bụng nói: “Người ba năm nữa hãy ra.”

“Nàng định sinh cho ta một Na tra(2) sao?”

(2) Nhân vật trong truyện Phong Thần, ở trong bụng mẹ ba năm mới chào đời.

Tề Đan Yên con mắt xoay ngang, “Sinh cái cây búa!”

Hai người kia xem ra đều đã quên lão công chính quy của Tề Đan Yên là ai, Đôn Hiếu để ở bên trong hoàng lăng nói không chừng đang tức giận đến bốc khói —— Ai kêu người kéo hoàng hậu chôn cùng, bởi vậy tiện nghi cho con thần thú này?

Muốn nói thì nên nói gia phong của nhà Hạng Tuế Chiêm thật sự rất dị bẩm, nếu như một tháng qua hẩn ở Linh Hoa cung gặp thái hậu một lần bị Tử Ngư biết, còn nếu như những người khác biết, cách làm của hẩn cũng rất thô bạo một cách nhẹ nhàng đó chính là —— giết. Cũng may trời xanh có đức hiếu sinh, mãi đến tận thời khắc thái hậu lâm bồn, vẫn chưa có ai phát hiện những hoạt động đầy ám muội của Hạng Tuế Chiêm.

Biết Tử Ngư không có kinh nghiệm gì nên Hạng Tuế Chiêm đã sớm xem xét mấy người từng có sinh sản hoặc là có kinh nghiệm đỡ đẻ, như là nương của Hạng Thanh Phong, tỷ tỷ Hạng Siêu Thăng, một đám lão bà họ Hạng , đều mặc trang phục của cung nữ tiến vào Lăng Tiêu điện. Đây chính là chỗ tốt của Hạng thị khi dùng người không khách quan, đều là châu chấu trên cùng một sợi dây, nếu bị tru di cửu tộc thì tất cả mọi người đều cũng chết, nên ai dám đem chuyện của Hạng Tuế Chiêm với thái hậu có em bé nói ra ngoài chứ?

16. Chương 16: Thần Thú Bay Lượn

Ngày Tề Đan Yên lâm bồn vô cùng hưng phấn. Từ sớm Lăng Tiêu điện đã được thanh lý sạch sẽ, tiếng kêu thảm thiết của Tề Đan Yên không dứt bên tai, bởi vì Tề thần thú ăn uống quá tùy tiện nên thai nhi quá lớn, đau một ngày một đêm rồi mà còn chưa chịu ra ngoài. Hạng Tuế Chiêm chờ ở ngoài cửa, nghe được tiếng khóc của Tề Đan Yên trực tiếp phá cửa đi vào, mặc cho bàn tay của chính mình bị móng vuốt của Tề thần thú bấu đến chảy máu đầm đìa, thấy Tề thần thú đau đến khóc lóc điên cuồng mà vẫn chưa sinh được, viên mắt của tướng quân đại nhân chúng ta cũng đỏ, trong mắt đều là tơ máu. mỗi một lần nàng dùng sức, hẩn đều nín hơi chờ đợi, mỗi một lần nàng ngất xỉu, đầu tiên hẩn sẽ bám vào người nàng, khi nàng tỉnh thì gắt gao ôm nàng vào lòng, tàn nhẫn nói với mấy người đỡ đẻ: “Nếu chẳng may có chuyện xảy ra, bỏ con, bảo vệ mẹ.”

Tề thần thú sợ chết nghe xong suy nhược mà gật đầu phụ họa: “Đúng, đúng. . .bỏ cha, bảo vệ ta, bảo vệ ta!”

Mấy nữ nhân đỡ đẻ cho nàng từ khi nghe nói giữa tướng quân và thái hậu có gian tình, đã vô cùng khiếp sợ giống như quốc gia đạt được World Cup vậy, bây giờ tướng quân và thái hậu ân ái như vậy, không giống chút nào giống nam sủng và nữ vương cũng không nhận được lau lệ một cái ——

Đây là lần đầu tiên nghe nói lúc sinh con bỏ cha và bảo vệ mẹ.....

Rốt cục thì đứa bé trai nặng đến 8 cân (4kg) sáng sớm ngày thứ hai đã cất tiếng khóc chào đời, Tề Đan Yên cuối cùng kiệt sức hôn mê bất tỉnh, cũng may không có hậu sản xuất huyết nhiều. Người giúp đỡ đỡ đứa bé ra đời là nương của Hạng Thanh Phong cảm động nói nhỏ, mẹ con bình an, đây là kỳ tích bên trong kỳ tích.

Nữ nhân cổ đại sinh con giống như dạo một vòng trong quỹ môn quan trở về vậy, Hạng Tuế Chiêm tận mắt nhìn thấy Tề Đan Yên khi sinh con vô cùng đau đớn, lúc nàng còn mê man, vẫn luôn canh giữ bên giường nàng, nắm chặt bàn tay tái nhợt nhưng ướt đầm mồ hôi của nàng. Đạo mật chỉ kia, cho dù thế nào hẩn cũng không cho phép nó có thể thấy ánh mặt trời, mặt khác một nửa còn sót cuộc là ở đâu, do ai nắm giữ? Trong mắt Hạng Tuế Chiêm lộ ra tia sáng lạnh lẽo, trước khi tiểu hoàng đế tự mình chấp chính, hẩn nhất định phải diệt trừ người đã giữ nửa tấm mật chỉ còn lại.

Bốn tháng sau, Hạng Tuế Chiêm ở phương bắc xin nghỉ phép trở về phủ tướng quân một chuyến, mang về một đứa trẻ gào khóc đòi ăn và hai bà vú, nói với người bên ngoài là ở biên cảnh lược được một đứa trẻ bị bỏ rơi, nên nhận về nuôi dưỡng, sau này làm đệ đệ của Hạng Vũ, đặt tên là Hạng Chử Quỷ.

Chử: bay lượn; Quỷ: một thần thú trong Sơn Hải Kinh, gần với rồng.

Được rồi, thần thú bay lượn, thần thú này xác thực cao cấp hơn thần thú thối lửa nấu cơm một chút. Chỉ là thái hậu nương nương, người tự xưng là đọc rất nhiều sách, thực ra chỉ đọc có một quyển “Sơn Hải Kinh” thôi phải không?

Nương (nia) nương (nia)~ Sóng gió chìm chìm to ~~o(>

17. Chương 17: Mưa Gió Sắp Đến

Và sau đó, Hạng Tuế Chiêm thật sự chọn ngày tốt mang Theo Hạng Vũ và Chử Quỷ tiến cung gặp vua. Hạng Vũ đã mười tuổi, Vệ Tử Phu người ta mười tuổi đã biết ở trong nhà vệ sinh quyền rũ Lưu Triệt, gập ghềnh trắc trở lên làm hoàng hậu. Hạng Vũ đúng là kế thừa về mặt thân của đại bá Hạng Tuế Chiêm của nàng, tuy rằng còn nhỏ tuổi lại xinh đẹp, nhưng mà trên mặt lại không có một nụ cười, thấy lão công tương lai của mình là Cừu Kính Hiên thì ngay cả cười cũng không có. Dập đầu một cái sau đó lẳng lặng mà ngồi ở một bên làm cảnh nhìn Tề Đan Yên đang ôm bảo bối Chử Quỷ không buông tay.

Tiểu thần thú biết bay là một đứa bé rất đẹp trai, được bà vú và bọn nha hoàn của phủ tướng quân nuôi đến mập mạp trắng trẻo, trời sinh về phúc hậu. Tuổi tác còn nhỏ nên ngốc ngốc, còn không biết người đang ôm hân hôn loạn xạ là mẹ ruột của mình, chỉ có thể ôm quả phật thủ lớn, tự mình chơi rất vui vẻ.

Tề Đan Yên muốn ôm Chử Quỷ đến Ngự hoa viên chơi, Hạng Tuế Chiêm đi theo làm bạn. Bên trong điện chỉ còn lại Kính Hiên và Hạng Vũ, giống như là sau khi nam nữ xem mắt nhau xong rồi bà mới mượn cớ rời khỏi đó, sau đó hai người mắt to mắt nhỏ nhìn trừng nhau, nhưng nhìn mãi cũng không thấy xẹt ra tia lửa điện, hay tiếng sét ái tình nào nổ ra.

Hạng Vũ đứng lên nói: “Nếu như Hoàng thượng không còn chuyện gì khác, thần nữ cũng đến Ngự hoa viên làm bạn với thái hậu và chăm sóc đệ đệ.”

“Đệ đệ nàng không thiếu người chăm sóc.” Kính Hiên móm móm lỗ mũi xong, rồi dùng chính cái tay đó với lấy cái bánh sữa bò trên bàn quăng vào miệng, làm cho Hạng Vũ khinh thường không thôi. Chỉ thấy hân chậm rãi đem bánh sữa ném vào trong miệng, có chút lưu manh giương mắt nhìn Hạng Vũ, ánh mắt trở nên sâu xa hơn bình thường nói “Hân có cha ruột đi chơi cùng, con ghê như nàng đi theo làm gì, không ngại làm người thừa?”

Mặt Hạng Vũ biến sắc, lập tức quỳ xuống nói: “Thần nữ lấy cái chết để thưa với hoàng thượng rằng, đệ đệ Quỷ nhi cũng không phải là do bá phụ sinh ra, cha mẹ ruột của hân không biết là người phương nào.”

“À, ý của trẫm là, Hạng ái khanh coi hân như con ruột, sẽ không để cho hân có chuyện. Lại nói, không phải còn có mẫu hậu sao?” Kính Hiên thông dong nói, đi tới đỡ cánh tay của nàng, đỡ nàng đứng lên, hân rõ ràng cảm thấy nàng ghét bỏ né tránh tay hân. Hân cười một cái, “Hạng ái khanh nhớ mẫu hậu cũng không phải một ngày hai ngày, thật vất vả mới có thể giới hai người, nàng chen chân vào làm gì?”

Hạng Vũ vừa nghe, lại quỳ xuống, “Hoàng thượng, bá phụ đối với thái hậu nương nương tuyệt không ý đồ không tốt, hoàn toàn là xuất phát từ trung thành đối với hoàng thượng và thái hậu.”

Kính Hiên thấy thế lại gọi nàng bình thân, nàng vừa mới vừa đứng lên, hân liền nói: “Trong lòng của Hạng ái khanh trung thành với thái hậu hay là trung thành với trẫm còn phải bàn bạc kỹ lại.”

Hạng Vũ quỳ xuống thật mạnh, đầu gối chạm vào sàn nhà nghe một tiếng “Đông”, giọng nàng mang chút cảm phẫn, lớn tiếng nói: “Hoàng thượng minh giám! Bá phụ đối với triều đình tận trung có trời xanh chứng

giám, giết Cung thân vương, trừ tiền Quốc cữu, đẩy lùi Khuyển Nhung, khống chế ôn dịch, bá phụ vì hoàng thượng cúc cung tận tụy, xin hoàng thượng minh giám!”

Kính Hiền thấy nàng liên tiếp quỳ mấy lần, trong lòng vô cùng sướng khoái, cười khà khà mấy tiếng, phải mông một cái rời đi. Một mình Hạng Vũ ở lại trong điện, trong lòng run sợ, người người đều nói tiểu hoàng đế đầu óc đơn giản, nhưng hôm nay gặp mặt, hoàng thượng rõ ràng rất sắc sảo, hiểu rõ tất cả, giống như đại trí giả ngu. Những câu mà hoàng thượng vừa mới nói kia, cuối cùng thì có mấy phần là thật, mấy phần vui đùa, tuổi nàng còn nhỏ, khó có thể nhận biết, nghĩ đến tương lai mình phải gả cho hắn, nàng cảm thấy 10 ngàn lần không tình nguyện.

Lại nói ở trong ngự hoa viên, Chữ Quỷ loạn choa loạn choạng chạy khắp nơi, bồ nhào bắt bướm, đập lên hoa cỏ, Tề Đan Yên cười ha ha chạy theo phía sau hắn, một vòng chơi đùa, hai người đều thở hồng hộc, mồ hôi đầm đìa.

Hạng Tuế Chiêm đứng đằng xa, nhìn mẹ con vui đùa, trong mắt hoàn toàn không có chút lạnh lùng nghiêm nghị nào, lộ ra thái độ người cha ôn nhu. Ai mà không muốn một nhà ba người chơi đùa vui vẻ với nhau, nhưng mà trước mặt người khác ba người bọn họ lại không thể chơi đùa vui vẻ như vậy được, nhưng chỉ cần Tề Đan Yên và Chữ Quỷ chơi vui vẻ, Hạng Tuế Chiêm đứng một bên nhìn đã rất thỏa mãn.

Cầm Tú và Tử Ngư bưng canh đậu xanh hoa bách hợp đến, đưa cho hai mẹ con đang nghỉ ngơi uống cho đỡ mệt.

Tề Đan Yên không tự mình ăn trước, cầm muỗng nhỏ, từng miếng từng miếng đút cho Chữ Quỷ.

Dù sao Hạng Tuế Chiêm cũng không thể ở lại lâu trong hậu cung, trời đã sắp tối, hắn mang Chữ Quỷ hồi phủ. Tề Đan Yên nước mắt như mưa, ôm Chữ Quỷ không chịu buông tay, đưa đến cửa Tư Mã phía đông. “Con nuôi của tướng quân vô cùng thông minh đáng yêu, nhất định là cực kỳ giống mẹ ruột của hắn rồi” Tề Đan Yên lau nước mắt hỏi.

“Thần cho rằng, Quỷ Nhi thông minh giống cha nó hơn.” Hạng Tuế Chiêm đi phía sau Tề Đan Yên nghiêm nghị trả lời.

“Không, ai gia nghe nói con trai giống mẫu thân, con gái mới giống phụ thân.” Tề Đan Yên liếc mắt, ngang ngược cãi lại.

Hạng Tuế Chiêm tiếp nhận Chữ Quỷ đang buồn ngủ, cẩn thận ôm vào trong ngực, “Thái hậu nói vậy thì cứ vậy đi, nếu đã như thế, thần mong chờ có thể có con gái giống như mình”.

Tề Đan Yên mặt hơi đỏ lên, thấp giọng nói: “A.”

Hai người kia tình tứ không hề kiêng nể gì. Cho dù ai có thông minh đến đâu khi nghe cũng chỉ có hai người bọn họ nghe hiểu được!

Cầm Tú đi theo hầu hạ Thái hậu khi nàng còn là quý nhân nghe vậy trong lòng vô cùng xót xa, sau khi trở về ánh mắt đỏ ửng nhìn Tử Ngư và Tiểu Đông nói: “Từ khi Thái hậu tiến cung chưa từng mong chờ tiên hoàng yêu mến, cũng không có sinh được một đứa con trai hay con gái nào. Thấy Thái hậu đối với nhi tử của Hạng tướng quân chơi vui vẻ như vậy, ta nghĩ, thái hậu chắc chắn rất yêu trẻ con. Chỉ là cả đời này của người nhất định sẽ không có đứa nhỏ, ta thực tình khổ sở thay người mà!”

Tiểu Đông bây giờ đã trở thành Đông gia gia cũng nhớ lại những năm tháng bị người ta bắt nạt, không khỏi thở dài một hơi.

Tử Ngư suy tư, thấp giọng nói: “Nếu thái hậu yêu thích Quỷ nhi như thế, sau này Hạng tướng quân thường xuyên dẫn hắn tiến cung làm bạn với thái hậu là được rồi.”

Mặt Tiểu Đông biến sắc, nói: “Cho dù Chữ Quỷ có đáng yêu đi nữa cũng đừng nên gây chú ý với Thái hậu, nếu chẳng may thái hậu lại yêu cầu hắn tình thân tiến cung hầu hạ, Hạng tướng quân còn không buồn râu mà chết ư?”

Tiểu Đông người yên tâm, thái hậu sẽ không bao giờ để cho Chữ Quỷ làm thái giám.

Kính Hiên từng ngày từng ngày lớn lên, vóc dáng càng lúc càng phát triển, ngũ quan hoàn toàn nảy nở, cực kỳ đẹp trai. Các cung nữ trước kia vốn coi hấn là thằng nhóc nào tàn bây giờ nhìn thấy hấn lại hơi đỏ mặt, tuân thủ qui định trong cung, cố gắng mặt trang phục sáng sửa rực rỡ một chút, chỉ trông ngóng một ngày nào đó được Kính Hiên để ý một chút, cũng được làm một tiểu chủ tử. Khi Kính Hiên tròn mười sáu tuổi, cuối cùng cũng đến ngày đại hôn, Hạng Vũ mười ba tuổi tuy rằng có 10 ngàn lần không muốn, vẫn phải đầu đội phượng quan lấy lễ nghi hoàng hậu gã vào trong cung, sau này chính là chủ nhân của hậu cung, tọa trấn Phượng Ý cung.

Toàn bộ Thịnh Kinh e là chỉ có Hạng Vũ cảm thấy Cừu Kính Hiên là kẻ vô cùng nham hiểm, vì thế nàng đã nhiều lần ám chỉ với Hạng Tuế Chiêm, nhưng mà bất đắc dĩ là nàng không có bút ghi âm hay camera, không thể quay lại lời nói lần trước của Kính Hiên chiếu cho hấn coi được.

Nếu hoàng thượng đã đại hôn, quần thần bắt đầu dâng tấu chương thỉnh hoàng thượng tự mình chấp chính. Tề Đan Yên không biết Kính Hiên tự mình chấp chính có ý nghĩa thế nào, cũng liên tục thúc giục hấn. Sau khi Kính Hiên tự mình chấp chính thì nàng có thể thành thoi rồi, có thể trốn ở Từ Ninh cung thêu quần áo cho Quý nhi mặc.

Hạng Tuế Chiêm đến nay vẫn không tra ra Trương Hoàng Hậu đã giao nửa tấm mật chỉ còn lại trong tay ai, hấn vốn điều tra thái giám tứ phẩm Tiểu Đức tử đã hầu hạ Trương Hoàng hậu, Lý Tổ Hoài tổng biên soạn của Hàn Lâm Viện, nhất phẩm cáo mệnh phu nhân Hạ Lan Hủy, cho ra kết luận là tất cả bọn họ chưa từng có tiếp xúc với Trương hoàng hậu trước khi nàng ta tự tử, ngoại trừ Tiểu Đức tử, những người khác đều không hề biết nguyên nhân cái chết của Trương hoàng hậu. Hạng Tuế Chiêm thỉnh thoảng nghe Hạng Vũ ám chỉ, cũng hoài nghi nửa tấm mật chỉ đang ở trong tay Kính Hiên, nhưng mà nhớ đến mọi lời nói của Kính Hiên sau khi trở thành Hoàng đế, thực sự là không giống như người cầm mật chỉ trong tay trong tương lai muốn giết thái hậu người mà đã che chở cho hấn trước khi hấn tự mình chấp chính.

Kính Hiên ở triều đình bị bách quan tâng bốc, trở về liền tự mình cười hả hê, vỗ bàn một cái: “Tự mình chấp chính thì tự mình chấp chính! Các người không được léo nha léo nhéo giởn một đồng đạo lý lớn nhỏ cho trẫm, chính sự trẫm sớm hay muộn cũng sẽ tự mình làm, nếu không thì ngày mai bắt đầu trẫm tự mình thân chính đi!”

“Hoàng thượng, thần cho rằng vẫn nên chọn một ngày tốt cử hành đại điển chấp chính cho thỏa đáng” Hạng Tuế Chiêm tiến lên một bước nói.

“Đúng đấy, hoàng thượng, đại điển thân chính không giống như trò đùa, nhất định phải chọn một ngày tốt lành mới thỏa đáng”. Trung thư lệnh về mặt đau khổ nói, nếu không phải xưa nay Hoàng đế Đại Kiền mười sáu tuổi thì đại hôn, tự mình chấp chính, hấn là vẫn không yên lòng để một hoàng đế luôn thích đâm đầu vào chỗ chết nắm toàn bộ chính sự.

Ngoại trừ việc tự mình chấp chính, bá quan văn võ thấy trong hậu cung chỉ có một mình hoàng hậu, nên đưa ra đề nghị muốn các quý tộc, thế gia chọn ra nữ tử tao nhã, phẩm chất đoan trang, xinh đẹp, đưa vào hậu cung của hoàng thượng, từng người từng người giống như bà mối tiến cử tôn nữ nhà này thế này, nữ tử nhà ai thế kia, còn có muội muội nhà ai nữa.

Kính Hiên từ nhỏ bị Tề Đan Yên giáo huấn Tây Môn Khánh quyền rũ Phan Kim Liên thế nào, Trương Sinh ban đêm sẽ hẹn hò Thôi Oanh Oanh ra sao, nên đã từ chối việc này “Trẫm mới đại hôn không bao lâu, nói chuyện với hoàng hậu không được bao nhiêu câu, các người đã nhét nhiều nữ nhân như vậy cho trẫm, làm như trẫm có nhiều thể lực X vậy đó”. Xem ra thì từ nhỏ đã bị các ty tẩm nữ quan luân phiên dụ X khiến cho trong lòng Kính Hiên bị ám ảnh không xóa đi được, một hoàng đế lại ở trước mặt bá quan văn võ của mình thừa nhận mình không thể động vào nhiều nữ nhân như vậy.

Chúng ta chỉ biết khi làm hoàng đế thì uy phong ra sao, ngang ngược cỡ nào. Hoặc phong lưu, tính năng X cực mạnh Nhưng lại không biết, XX quá độ mới không thể sống thọ được, cũng không biết là một người đàn ông, nhưng lại phải thỏa mãn đến ba ngàn phụ nữ của hậu cung, đây hoàn toàn chính là ngược thân phiên bản hiện thực mà!

Sau khi bãi triều, Kính Hiên không cố gắng xem tấu chương, mà mồm mồm lỗ mũi đi dạo trong Tử Cấm thành, mấy con chuột ở trong cung mà nhìn thấy hấn đều nhanh chân chạy trốn, đối với chúng mà nói, vị lão gia loài người này đã từng cầm cuốc xẽng đào bới quê nhà của chúng nó, xuất quỷ nhập thần còn đáng

sợ hơn cả mèo hoang. Đến trưa, Kính Hiên còn nói muốn đi đến chỗ thái hậu dùng cơm trưa, gọi Tiểu Tật tử truyền chỉ đến Ngự thiện phòng, điểm danh các món muốn ăn như thịt cua xiu mại, thịt ngan quay giòn, chim cút chiên, đậu hủ ngon nhất, gỏi măng non, cháo hoa hồng vân vân, còn muốn thêm một bình rượu hoa lê.

Tề Đan Yên đang thêu túi thơm, thấy Kính Hiên đến rồi, biết hẳn lại đến tìm nàng ăn cơm, nên gọi Cẩm Tú lấy nước bạc hà cho hắn rửa tay.

“Oa! Mẫu hậu thêu con cạp lớn như thế trông rất sống động!” Kính Hiên không nghiêm chỉnh, hai tay còn ẩm ướt đã cầm lấy túi thơm ở bên hông mình so sánh, “Đây là lễ vật tặng cho ta sao?”

Túi thơm này là ta thêu cho Chữ Quỳ, không phải cho người ~ Tề Đan Yên đã thêu cho Kính Hiên không biết bao nhiêu cái túi thơm, trong lòng vô cùng hẹp hòi nghĩ linh tinh, miệng ấp úng không thể nói thật được “Àch. . .Đúng đấy. . .Là thêu cho người.”

“Trước giờ mẫu hậu đều thêu Ngũ Trảo Kim Long cho ta mà, hiện tại sao lại thêu con cạp chứ”. Kính Hiên ghét bỏ nói, “Cái này không hợp với khí chất lạnh lùng cao quý của ta mà....”

“Vậy thôi cái này không cho người nữa, lần sau ta lại thêu một con rồng cho người”. Tề Đan Yên biết nghe lời phải, vui cười hớn hở thu hồi túi thơm.

“Mẫu hậu vốn không phải là thêu cho ta, Hừ!” Kính Hiên mũi vênh lên trời, tiện đà cười gian nói: “Là thêu cho Hạng tướng quân phải không! !”

“Mới không phải!” Tề Đan Yên lúc này không có nói láo, trả lời rất là kiên định.

“Nói cho một mình mẫu hậu nghe tin tốt, ta sắp tự mình chấp chính rồi!” Kính Hiên nhảy nhót nói, Ngự thiện phòng đúng lúc đem rượu và thức ăn đưa đến Từ Ninh Cung, vừa mới đặt lên bàn ăn, Kính Hiên đã nhanh tay cầm lấy một con chim cút nướng bắt đầu ăn “Nhớ lại lúc ta đăng cơ đến nay cũng đã 9 năm rồi, có đại thần lúc đầu mới phụ tá ta mái tóc còn đen, bây giờ cũng đã điểm bạc, xem ra ta làm cho bọn họ bận tâm không ít!”

Chính người biết là tốt rồi.

Tề Đan Yên gật gù, ngơ ngác mà nhìn túi thơm, mình năm nay cũng đã ba mươi, mấy năm trước sau khi sinh Chữ Quỳ, sau đó thì không mang thai nữa, nói ra thì từ lúc hồi cung đến giờ, bí mật cùng Hạng Tuế Chiêm hẹn hò cũng không được mấy lần, vốn còn nói muốn sinh con gái cho Hạng Tuế Chiêm . . .

“Mẫu hậu, nhớ lúc ta vẫn còn là hoàng tử, nhi tử của Nghi phi được sủng ái, được phong làm Thái tử, danh tiếng cực kì cao. Nghi phi lại vẫn chưa vừa lòng, rốt cục có một ngày cũng ra tay với ta, dẫn dò thái giám Tiểu Mạn là tâm phúc của bà ta, muốn đem ta đẩy xuống ao nước trong Ngự hoa viên. Mẫu hậu, khi đó người vẫn còn là Dục tần, thừa dịp lúc hoàng hôn không người đi tản bộ ở Ngự hoa viên, bởi vì mắt người có bệnh, nhìn không rõ, cho rằng người lên lút đi theo phía sau ta là thái giám Tiểu Mạn, lúc ấy gã ta mặc một thân y phục màu vàng đất , ngài tưởng nhầm là tiên hoàng, từ xa đã quỳ xuống hành lễ, nói hoàng thượng vạn tuế, làm ta sợ hết hồn, suýt nữa thì rơi vào trong ao, cũng may ta đứng vững, nhìn thấy Tiểu Mạn chạy trốn chết. Người không thấy rõ ta là ai, nhưng ta nhận ra người. Rốt cuộc, vẫn là do người đã cứu ta một mạng. . .” Kính Hiên vô cùng tang thương nói, cũng không biết tại sao bỗng nhiên nhắc lại chuyện cũ, chim cút cũng không ăn, đưa mắt nhìn xa xăm.

“Thật sao? Ta thật sự cho rằng đó là tiên hoàng mà!” Tề Đan Yên giật mình, xem ra đến tận bây giờ nàng cũng không biết lúc đó mình quỳ sai rồi.

Kính Hiên gật gù, “Ta ghi nhớ ân tình của người, cho dù nhiều năm sau người vẫn noi theo gương của Triệu Cơ triều Tần, cùng với Hạng Tuế Chiêm tư thông, còn sinh một đứa con trai Hạng Chữ Mạch —— ta đều làm như không biết. Bây giờ ta sắp tự mình chấp chính, vì thể diện của hoàng gia, không thể không làm rõ chuyện này được”.

Tề Đan Yên ngoẹo cổ chớp mắt mấy cái, trâm vàng song phượng cắm trên đầu lay động, bệnh cũ khi nghe người ta kể chuyện xưa đều không nắm được trọng điểm của nàng trước giờ không thay đổi, rất nghiêm túc chỉnh lại cho hắn ——“Không phải Hạng Chữ Mạch, là Hạng Chữ Quỳ.”

Kính Hiên mặt tối sầm, “. . .Đúng, Hạng Chứ Quy.”

18. Chương 18: Có Đói Bụng Hay Không, Ăn Tô Mì Nhé!

Trên giá có treo một lồng chim trong đó có nuôi một con tên là Liêu Ca, lúc này nó nhảy nhót nhót nhót, bỗng nhiên mở miệng ỉ ỉ ề ề nói, “A ~ đứa ngốc ~ a ~ đứa ngốc ~”

“A!” Lúc Tề Đan Yên mới giật mình và kinh ngạc thốt lên một tiếng, “Ai nói với người ! Nói hưu nói vượn! Ta và Hạng Tuế Chiêm. . .”

“Giải thích chính là che giấu.” Kính Hiên ngồi ở bên cạnh, sắc mặt như thường, bắt đầu giả bộ ăn cơm. Tề Đan Yên đứng đối diện với hắn, da đầu tê dại, cảm thấy Kính Hiên đang đứng trước mặt nàng là người hoàn toàn xa lạ, giống như bị hồ ly đực nhập vào người vậy, đây là người mà nàng không hề quen biết.

Sau đó nàng thấy Kính Hiên ngược mắt nhìn lên nàng, “Mẫu hậu, làm người mà, quan trọng nhất chính là khiến mình hài lòng. Năm đó ta còn nhỏ, Cung thân vương cũng vậy, quốc cữu cũng thế, thậm chí là Uy viễn tướng quân Hạng Tuế Chiêm chỉ cần có ý đồ không tốt, cũng có thể giết ta tự mình thay vào đó, ta không thể không giả ngu được! Thời gian mấy năm nay ta trải qua vô cùng vui vẻ, Hạng Tuế Chiêm trợ giúp ta diệt trừ Cung thân vương, bởi vì Quốc cữu đối với người nhiệt tình quá mức, hấn sinh lòng ghen tuông nên giết quốc cữu. Hấn đến phía Bắc giữ gìn biên cảnh, đến Yêu lão tộc ở phía nam, chỉ vì để cho người không lo không nghĩ ngồi vững trên giang sơn buông rèm chấp chính. Hấn yêu thích người, vì để bảo đảm cho người ngồi chắc vị trí thái hậu, nên không thể không đảm bảo ngôi vị hoàng đế cho ta, đúng là đã làm khó cho hấn, ha ha. Đúng rồi mẫu hậu, người có đói bụng không, hay là ngồi xuống ăn tô mì trước đi được không?”

Lúc này cho dù là bất kỳ người nào cũng không có tâm trạng ăn cơm, nhưng Tề Đan Yên Lại nói “Được”, sau đó bước qua và ngồi xuống, người ta mời nàng ăn mỳ, nàng lại thực sự múc món canh mỳ gà phi thúy, ngồi ăn đối diện với Kính Hiên, nghĩ thầm, Tuế Chiêm vì ta, quả thực là không dễ dàng gì! Nếu như có thể sinh thêm cho hấn một đứa con gái thì tốt rồi ~

“Lúc mới bắt đầu, ta cũng lo lắng hấn sẽ có ý đồ không tốt, nên nghĩ ra rất nhiều biện pháp để thử hấn” Kính Hiên gấp thịt ngỗng quay cho Tề Đan Yên, hai mẹ con ‘không ruột thịt’ này vẫn hòa thuận vui vẻ giống như lúc trước, giống như đang nói chuyện phiếm trong nhà “Huyền đậu trà hương đúng là hiếm thấy, những người ở trong cung hầu như không biết nếu uống nó mà ăn đậu phộng sẽ bị mất mạng, năm đó Nghi phi muốn hại chết ta nên ở chỗ của phụ hoàng có rất nhiều huyền đậu trà hương ban thưởng cho ta. Ta biết mình không uống được huyền đậu trà hương, nhưng mà thằng nhóc kia thì thường xuyên uống. Trong cung yén ta nói muốn ăn đậu phộng chua ngọt, ta là hoàng tử, nên đương nhiên nhi tử của Nghi phi cũng có phần. Quả nhiên, đúng như dự đoán khi hấn ta quay về lại la hét ầm ĩ muốn uống huyền đậu trà hương, ngày thứ hai thì bị chết. Không còn nhi tử, Nghi phi dựa vào cái gì để tranh với mẫu hậu ta? Nhi tử của nàng ta chết rồi khiến nàng ta trở nên điên điên khùng khùng, kết cuộc cuối cùng là bị đẩy vào lãnh cung, quá vừa lòng ta.”

Quả nhiên, bất cứ ai có thể ngồi lên ngôi vị hoàng đế đều không phải là người bình thường! Một đứa bé 7 tuổi lại có thể âm thầm lặng lẽ giết chết người cùng mình tranh ngôi vị Thái tử, người đó lại là hoàng tử được sủng ái, Kính Hiên trưởng thành sớm, luận về tâm cơ, quả nhiên là kinh khủng giống như Hạng Vũ đã phát giác ra ngay từ đầu.

Nhân vật ác nhất mỗi khi muốn giết hại nhân vật chính đều sẽ có thói quen đem tường tận ngọn nguồn của từng chuyện xấu mà mình làm qua, kể hết một lần cho nhân vật chính biết.

Tề Đan Yên nghe hấn vừa nói như thế, sững sốt, tò mò hỏi: “Hãy nói thật cho ta biết, món đậu phộng chua ngọt đó ăn ngon không?”

“Rất ngon đó nha, chua chua ngọt ngọt, do một sư phụ Hàng Châu ở Ngự Thiện phòng làm ~ Tiểu Tạp tử” Kính Hiên kêu lớn: “Gọi Ngự thiện phòng làm một một phần đậu phộng chua ngọt đưa tới đây!”

Tiểu Tập tử ở ngoài cửa tuân lệnh, nhanh chân bước đi.

“Hạng tướng quân quả nhiên trung dũng, bất luận ta thử thế nào, xuất cung cũng thế, dung túng cho Tiểu Thanh làm gián điệp cũng thế, hẳn đều giúp ta xử lý công bằng. Đúng là trụ cột của quốc gia”. Kính Hiên múc một chén cháo hoa hồng, say sưa ngủ một cái, “Nhưng mà người tài trí anh dũng như vậy hiện nay lại tư thông với thái hậu, đúng là đại nghịch bất đạo. Hẳn nhục nhã tôn nghiêm của hoàng gia thì cũng thôi đi, lại còn dám để người mang thai con trai của hân, viện cớ đến phương Bắc, đưa người đến hành cung nghỉ hè để sinh nở, thật là to gan bằng trời. Đúng là làm cho ta nhìn Hạng gia bằng cặp mắt khác”.

“Người tha cho hân đi, hân. . .” Tề Đan Yên cuối cùng cũng coi như là nắm được trọng điểm, mím môi, trông mong nhìn Kính Hiên, “Hân chưa từng có ý định muốn hại người.”

“Hân đương nhiên không dám hại ta, bởi vì người dù sao cũng là ‘ Mẫu hậu ’ của ta.” Kính Hiên thở dài, rồi nói tiếp: “Bây giờ ta sắp tự mình chấp chính, mẹ ruột của ta đã lưu lại nửa tấm mật chỉ, còn nửa tấm khác đang ở trong tay hân. Cả Thượng phương bảo kiếm và nửa tấm mật chỉ, ta thấy chắc chắn hân sẽ không giao ra”.

“Hân sẽ giao !” Tề Đan Yên tràn đầy tự tin nói, “Người mở miệng đòi hân, sao hân có thể không giao ra!”

“Hân sẽ không giao cho ta .” Kính Hiên đứng trước mặt Tề Đan Yên, từ trong tay áo móc ra một bọc giấy, đem thuốc bột bên trong rót vào trong rượu, cầm bình rượu rót đầy chén, đưa đến trước mặt nàng, vô cùng hiền lành nói: “Mật chỉ mà mẹ ruột ta lưu lại là —— Đợi đến khi ta tự mình chấp chính, nhất định phải ban cái chết cho người. Mẫu hậu ơi mẫu hậu, người làm tôn sư cao quý trong hậu cung nhiều năm như vậy, tốt xấu gì ta cũng gọi người là ‘ mẫu hậu ’ nhiều năm như vậy, một Quý tần nhỏ nhỏ như người cũng nên thỏa mãn. Hoàng gia chính là như vậy, chỉ có huyết nhục, không có tình cảm, kiếp sau người dù có xấu như Đông Thi cũng đừng bao giờ đến Tử Cấm thành này chịu tội”.

(Đông thi cùng thôn với Tây Thi nghe đồn cô nàng này ghen tỵ sắc đẹp của Tây Thi nên Tây thi có gì nàng ấy bắt chước cho bằng được cái đó. Lúc Tây Thi vào cung hầu hạ Ngô Phù Sai, Đông Thi cũng kiếm cách đi theo, ý hoàng thượng nói nếu lỡ có xấu thì cũng đừng bắt chước người ta ham vinh hoa phú quý mà nhập cung chịu khổ...)

“Cừu Kính Hiên! Người!!” Tề Đan Yên luống cuống, lui về phía sau vài bước, ghé ngã ầm ầm trên đất, Tử Ngư hầu hạ bên ngoài, Cẩm Tú và Tiểu Đông nghe được tiếng động muốn đi vào hỏi một chút, bỗng nhiên bị người ta che miệng lại, tay bị trói chặt, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân hỗn loạn và âm thanh của binh khí, đại nội thị vệ đã bao vây Tử Ninh cung.

“Dem cung nữ Tiểu Ngư trói lại là được rồi!” Kính Hiên phân phó nói, quay đầu lại cười với Tề Đan Yên, “Nàng ta là người mà Hạng Tuế Chiêm phái tiến cung giúp đỡ cầu nam nữ hai người. Trẫm đã sớm biết, bằng không, người đi hành cung nghỉ hè hai ba năm, vì sao chỉ có Tử Ngư đi theo người?”

Tề Đan Yên giống như chim sợ cành cong, co quắp ngồi dưới đất, nhất thời nói không ra lời. Nụ cười của Kính Hiên bây giờ tràn ngập sát khí, làm người ta nhìn mà phát khiếp, nàng làm sao cũng không nghĩ ra, tiểu hoàng đế luôn thích tìm đường chết bình thường cười vui vẻ không ngớt lại đi một nước cờ lớn như vậy, lợi dụng việc Hạng Tuế Chiêm yêu thích nàng, kiểm chế Hạng Tuế Chiêm tay nắm binh quyền và cực kỳ được lòng quần dân, để hân không ngừng vì mình vào sinh ra tử, diệt trừ người đối đầu với mình, chờ đến khi mình bình an để tự mình chấp chính, liền qua cầu rút ván.

“Các người cũng đừng trách ta vô tình. Người dù sao cũng là mẫu hậu trên danh nghĩa của ta, Hạng Tuế Chiêm lại không để ý đến thể diện của ta mà làm xằng làm bậy với người như vậy, cho dù là hân có công hộ quốc, cũng không thể lấy công đền tội được. Hân giống như Lã Bất Vi, Lao Ái thời nhà Tần vậy, xem thường ta còn nhỏ tuổi, lừa dối, dâm loạn nơi hậu cung, đã sớm nên chết”. Kính Hiên hơi cắn răng, phần hận ném đôi đũa trong tay xuống, chỉ vào Tề Đan Yên, “Còn có người! Cứ coi như người và Hạng Tuế Chiêm có tình ý đi nữa, nhưng mà dù sao người cũng là phi tần của phụ hoàng ta, hiện tại là Thái hậu, làm sao có thể quan hệ với thân tử như vậy? Người đem phụ hoàng ta để ở chỗ nào? Đem ta. . .Để ở chỗ nào?”

Thời khắc này Tề Đan Yên giống như bỗng nhiên nhớ tới lão công là Đôn Hiếu để đã chết của mình.” Phụ hoàng người. . .Phụ hoàng người ngay cả ta là ai, mặt mũi ra sao e là cũng không biết!” Tề Đan Yên nhớ tới những năm tháng sau khi mình vào cung, nàng đã quen sống trong nhung lụa cảm thấy khi đó mình rất

khổ sở, cho dù mình làm thái hậu thì sao, nếu không có Hạng Tuế Chiêm, những năm tháng sau này trong hậu cung cũng trôi qua quanh quẩn tẻ nhạt như trước kia.

“Người thịnh sủng cũng được, thất sủng cũng được, cũng không thay đổi được sự thật là người là phi tần ở trong hậu cung. Hậu cung mỹ nhân ba ngàn, nếu như mỗi người đều giống như người, bởi vì không được sủng ái nên tư thông với thần tử bên ngoài, nếu vậy cung quy mà tổ tông lập ra chẳng phải chỉ để trưng bày cho có hay sao, hậu cung này chẳng phải sẽ không khác gì những nơi kỹ viện trăng hoa khác hay sao!”, Kính Hiên đột nhiên vỗ bàn, chén rượu chấn động ngã xuống, hân “Ôi, mẹ ơi.” một tiếng, nâng chén lên lại rót đầy chén, mang theo vài phần cơn giận còn sót lại, mấy phần lúng túng, nói: “Mẫu hậu đem rượu này uống đi vì bảo tồn thể diện của hoàng gia. Trẫm vẫn sẽ dựa theo nghi thức của thái hậu an táng người trong hoàng lăng. Cũng sẽ sai người viết đại truyện cho người”.

“Rượu kia có độc phải không” Tề Đan Yên nhát gan giật mình.

“Đương nhiên là có độc.” Kính Hiên nhú mày, “Hay là mẫu hậu muốn vải trắng(1)?”

(1) Khi xử tử phi tần xưa thường cho phi tần tự chọn ba cách là vải trắng dùng để treo cổ, rượu độc và chủy thủ.

“Ta. . .” Tề Đan Yên liều mạng lắc đầu, oan ức đến nước mắt chảy ròng. o(>

19. Chương 19: Cừu Kính Hiên

Chuông báo tang vang vọng khắp Thịnh Kinh.

Từ khi Đại Kiền khai quốc tới nay đã có hơn hai trăm năm, theo như quy định của tổ tông đặt ra, hoàng đế bằng hà, gõ chuông tang tám mươi một lần, Đế hậu hoàng thệ gõ chuông bảy mươi hai lần. Tin tức Thái hậu hoàng thệ giống như lửa cháy, càng lan càng xa, bắt đầu từ Tử Cấm thành truyền đến mỗi góc ngách trong Thịnh Kinh. Và truyền tới phủ Uy Viễn tướng quân chỉ trong một canh giờ.

Khi đó, Hạng Tuế Chiêm đang dạy Chữ Quỷ viết chữ, bàn tay lớn nắm tay nhỏ, chấm chấm mực, bút lông sồi viết trên tờ giấy trắng bài *Đệ tử quy*. Tiếng chuông từ xa vang vọng như tiếng sấm dậm thũng không khí truyền đến, như nước sông Hoàng Hà, chỉ trong phút chốc đem toàn bộ người nuốt vào lòng sông.

Tay của Hạng Tuế Chiêm dừng một chút, một giọt mực nhiều lên tờ giấy lan rộng ra ngoài, tạo thành một điểm đen chói mắt.

“Cha?” Chữ Quỷ ngược khuôn mặt nhỏ nhẩn lên, theo góc độ của hân chỉ có thể nhìn thấy chiếc cằm và sống mũi cao của phụ thân mình.

Tiếng chuông báo tang vang lên từng tiếng, từng tiếng và đến tiếng thứ bảy mươi hai thì đột nhiên ngừng lại.

Một lúc sau khi tiếng chuông chấm dứt, hạ nhân của Hạng phủ vội vã chạy vào thư phòng, không kịp quỳ đã lớn tiếng nói: “Tướng quân! Không tốt rồi! Công công trong cung đến đây báo tang! Thái hậu hoàng rồi! Bách quan mặc tang phục, phủ đệ để tang, bất kỳ hỉ thọ gì cũng không được tổ chức!”

Chữ Quỷ nhiều lần tiến cung cùng Tề Đan Yên chơi đùa bỗng chốc sững sờ, tuổi tác hân còn nhỏ, nghe không hiểu lắm bọn họ nói gì, chỉ cảm thấy phụ thân chưa từng thất thần như thế này, nửa ngày không nói một câu, nhưng bàn tay đang đặt ở đầu vai mình bỗng nhiên siết chặt, càng lúc càng chặt làm nó đau đớn không thôi. Đứa nhỏ này hiểu chuyện, vẫn cứ không lên tiếng, chỉ là đau đến chảy nước mắt, cắn chặt môi dưới.

Sau khi nghe nói hoàng thượng sẽ tự mình chấp chính, Hạng Tuế Chiêm hồi phủ liền đốt nửa tấm mặt chỉ, giống như không có từng tiếp nhận qua ý chỉ của Trương hoàng hậu.

Thái hậu hoàng thệ. . . Trong này rốt cuộc là có ẩn tình gì!

Hạng Tuế Chiêm trên chiến trường giết địch vô số đây là lần đầu tiên nghe tin có người chết tay chân lại tê dại như vậy, mấy năm nay hần và Tề Đan Yên trước mặt người khác đều tuân thủ cung quy, lén lút gặp nhau một lần còn khó hơn lên trời, hần lại thường xuyên không có ở Thịnh Kinh, trên triều đình cách bức rèm che liếc mắt nhìn một cái đã cực kì khó khăn, trong mấy năm nay, thời gian hai người ở cùng nhau gộp lại cũng không được 7 ngày. Nỗi nhớ nhung như đục khoét trong xương tủy, gặp nhau lại phải giữ một khoảng cách, dù vậy, hai người bọn họ cũng không ai có ý định từ bỏ.

“Quý nhi, vi phụ muốn tiến cung gặp vua. Con ngoan ngoãn ở lại trong phủ, không được chạy loạn. Nếu như có biến cố, phải đi theo Thanh Phong thúc, không được trở về phủ”. Hạng Tuế Chiêm biết đại nạn đã đến, sắc mặt bình tĩnh nói dứt lời liền đi ra khỏi thư phòng.

“Bẩm hoàng thượng, hoàng hậu cầu kiến.” Tiểu Tập tử khom người nói.

“Không gặp.” Kính Hiên ngồi một mình ở trong Càn Chính điện, đốt lò sưởi, pha trà, ăn điểm tâm, nước vừa mới sôi, trên bàn có món đậu phộng chua ngọt, bánh đậu tẩm mật ong, bánh đậu chiên giòn, đậu phộng luộc vẫn còn chưa chạm đến.

“Cừu Kính Hiên!” Hạng Vũ quát một tiếng chói tai, không để ý thái giám và thị vệ gác cửa ngăn cản, trực tiếp xông vào. Nàng biết vị trí hoàng hậu mình ngồi không lâu nữa. Cái chết của Thái hậu có liên quan đến bá phụ Hạng Tuế Chiêm của mình bao nhiêu trong lòng nàng biết rất rõ. Gọi thẳng tực danh của hoàng đế là điều tối kỵ, nàng biết Hạng gia hiện nay sắp gặp tai họa ngập đầu, cũng không còn nhớ gì nữa. Bước vào Noãn các, thấy Kính Hiên đang thanh tẩy pha trà ăn điểm tâm, trong lòng giận dữ, gơ tay lấy cây trầm mẫu đơn phượng hoàng giương cánh trên đầu xuống, ném mạnh về phía hần.

Kính Hiên hơi nghiêng đầu, tránh thoát .

“Thái hậu hoảng thệ, hoàng hậu quá mức bị thương, nhưng cũng không thể thất lễ nghi hoàng thất như vậy.” Kính Hiên trầm mặt nói.

“Cừu Kính Hiên! Hôm nay ta còn đi đến Từ Ninh cung thỉnh an Thái hậu, nàng vô cùng khỏe mạnh, còn nói là chiều nay sẽ đến ngự hoa viên tản bộ với cún con của nàng. Tại sao chỉ trong buổi trưa liền chết?!” Hạng Vũ bước đến trước ghế ngồi của Kính Hiên, cắn răng chỉ vào hần, “Người nói cho ta biết, tại sao người vừa muốn tự mình chấp chính, nàng ấy lập tức không còn?”

“Từ sau khi đại hôn tới nay, hoàng hậu chưa bao giờ chủ động nói với trẫm nhiều như vậy” Kính Hiên khẽ mỉm cười, trong giọng nói mang theo trào phúng.

“Trả lời ta!”

“Bệnh đột nhiên phát tác, thân thể mẫu hậu trước giờ vốn không tốt, buổi trưa hôm nay nói đau bụng, đau một chút liền... Trẫm cũng rất khổ sở.” Kính Hiên không nhận được trả lời.

Hạng Vũ nhìn mấy món điểm tâm tinh xảo trên bàn, bỗng nhiên vô tới dùng tay áo quét toàn bộ chúng xuống đất. Đôi mắt Kính Hiên nghiêm lại, tiến lên đem nàng đặt trên bàn, toàn bộ thân thể đè lên người nàng, cắn tức nhìn nàng: “Hạng Vũ, ta niệm tình người và ta đã là phu thê lâu nay, đối với những lời nói và việc làm của người, ta đã rất khoan dung, người đừng tiếp tục khiêu chiến giới hạn của ta”.

“Ai thềm làm phu thê với tên khốn nạn như người?” Hạng Vũ thù hận nói, “Cừu Kính Hiên! Ta biết rất rõ, nếu Thái hậu không còn, ta cũng không sống được mấy ngày nữa! Hạng gia ta không đối xử bạc với người, bảo đảm ngôi vị hoàng đế cho người đến ngày nay, người vong ân phụ nghĩa, qua cầu rút ván! Ta hận người! Ta hận người! !”

“Người hận ta?” Kính Hiên nở nụ cười xem thường, trong mắt tràn ngập vẻ khát máu. Một thiếu niên dần dần ngây ngô, nay bỗng biến thành một người đáng sợ thực sự làm người ta kinh hoàng. Hần gắt gao đè lên người Hạng Vũ không cho nàng động đậy, “Hận vẫn tốt hơn yêu, thù hận sẽ hại chết người mà người thù hận, nhưng nếu người yêu, người sẽ hại chết người người yêu và chính người! Tề Đan Yên chính là một ví dụ rất tốt, người không được giẫm lên vết xe đổ đó. Người hãy ngoan ngoãn làm hoàng hậu của trẫm đi!” Dứt lời, hôn mạnh xuống đôi môi của Hạng Vũ, chỉ chốc lát sau, mùi máu tanh tràn đầy trong miệng.

Nàng cắn nát hần đầu lưỡi, hần cũng lập tức cắn rách môi nàng.

Kính Hiên thả Hạng Vũ ra, dùng hoàng bào lau máu nơi khoe miệng, cao giọng nói: “Đem hoàng hậu kéo ra ngoài, cấm túc trong Phượng Ý cung, không có ý chỉ của ta, không được phép cho nàng ra ngoài, người nào dám trái lệnh chém thẳng.”

Hạng Vũ trong mắt ngấn lệ, khoe miệng đang chảy máu, bị mấy thái giám kéo đi ra ngoài.

“Hoàng thượng. . .” Tiểu Tập tử kinh hồn bạt vía đi vào, ôm lấy đầu, “Hạng tướng quân đang ở ngoài điện đợi chỉ. . .”

“Hắn đến rồi à?” Kính Hiên bất đắc dĩ lắc đầu một cái, nhìn đồng hồ loạn dưới đất “Gọi hắn đi vào. Đúng rồi, cố gắng lục soát người hắn, đề phòng hắn mang theo ám khí.”

Nói giống như nếu Hạng Tuế Chiêm không có vũ khí trong tay thì không thể dùng tay không bóp chết người vậy.

Hạng Tuế Chiêm tháo áo giáp tiến vào điện, liếc nhìn hai bên, thị vệ nhiều hơn gấp mười lần so với bình thường. Kính Hiên ngồi ở giữa Noãn các, nghiêm mặt. Thấy hắn đi vào lập tức làm khó dễ: “Thái hậu hoảng thệ, bách quan nhất định phải để tang, vì sao Hạng ái khanh lại kháng chỉ?”

Bốn chữ “Thái hậu hoảng thệ” đâm vào trong lòng Hạng Tuế Chiêm, giống như lưỡi dao sắc bén cắt qua da thịt. Quả đấm của hắn siết đến run lên, giống như ngay sau đó sẽ tung nắm đấm, nhưng mà hắn lại nhủ mày, giọng nói hơi khàn: “Hoàng thượng không có để tang, vì sao thần phải để?”

“Nói đến Đại Kiền ai cũng biết, Thái hậu hiện nay cũng không phải là mẹ đẻ của trẫm. Chờ đến ngày đưa tang cho Thái hậu, trẫm để tang cũng không muộn.”

“Ta muốn gặp Thái hậu.” Hạng Tuế Chiêm nói một câu, giống như đã dùng toàn bộ sức lực.

“Làm càn!” Kính Hiên trừng mắt lạnh lẽo, có thể là vẫn bận tâm tôn nghiêm của hoàng gia, sợ thị vệ bên ngoài nghe thấy, vì lẽ đó mà nhỏ giọng, “Hạng Tuế Chiêm thật là to gan, đã cùng Thái hậu có tư tình, hiện tại còn đến chất vấn trẫm, lại đưa ra yêu cầu đại nghịch bất đạo như vậy, người điên rồi ư? Đáng thương cho Hạng gia người mấy đời làm tướng, người cùng Thái hậu sinh một đứa bé, tổ tông người có biết không? Nếu thông minh thì đem nửa tấm mặt chỉ còn lại giao ra đây, cái chết của Thái hậu, cũng coi như là danh chính ngôn thuận.”

Cho dù trên người Hạng Tuế Chiêm gánh vác vinh quang của Hạng gia và trách nhiệm với quốc gia nhưng đem so với Tề Đan Yên thì đã sớm không còn quan trọng nữa. Bây giờ hoàng đế lại làm khó dễ, Hạng gia khó bảo toàn, nếu như Tề Đan Yên thật sự đã bị Kính Hiên ban cho cái chết, hắn nhất định sẽ dùng máu của hoàng tộc để tẩy rửa hoàng cung này, cho bọn họ chôn chung với nàng. “Cừu Kính Hiên, nửa tấm mặt chỉ còn lại ở trong tay người?”

Sao mà họ Hạng lại thích kêu cả họ lẫn tên người ta ra để tỏ vẻ bất mãn của mình như vậy? Kính Hiên khó chịu lườm hắn một cái, trả lời: “Đúng đấy, ta là con ruột của mẫu hậu mà ~” Ngừng một lát, Kính Hiên lại nham hiểm nói: “Hạng ái khanh cũng có con trai, không biết có từng nghe tới một câu nói như vậy không — Cha mẹ yêu con nhất định sẽ vì con mà tính kế sâu xa. Hạng ái khanh không để ý mình, cũng phải suy nghĩ cho con trai của người một chút chứ. Dù sao nó cũng là cốt nhục duy nhất của người và Thái hậu.”

Nhắc tới Quỳ nhi, sát khí trong mắt Hạng Tuế Chiêm hòa hoãn rất nhiều.

Kính Hiên tận dụng mọi thời cơ: “Người có một nửa tấm mặt chỉ, chắc phải biết Thái hậu chết là chuyện không tránh khỏi. Nói thật, việc của người và Thái hậu cũng không có nhiều người biết, hơn nữa tất cả đều kín miệng như bưng, bằng không cũng không để mặc các người phát triển đến nay. Nàng nhận phong hào của nàng, người tiếp tục làm Uy Viễn tướng quân của người, bảo vệ ngôi vị hoàng đế và bình yên cho Đại Kiền, nuôi nấng Quỳ nhi khôn lớn, chẳng phải là nhất cử lưỡng tiện sao?”

Hạng Tuế Chiêm không những không giận mà còn bật cười, cực kỳ trào phúng mà nhìn Kính Hiên, “Làm sao người biết hôm nay ta muốn hành thích vua?”

F*ck! Người thật đúng là dự định giết ta! Trái tim của Kính Hiên nhảy loạn xạ, bên ngoài điện có ít nhất mấy trăm thị vệ, toàn bộ Tử Cấm thành có 10 ngàn thị vệ, hắn giết mình, cũng không thể sống sót đi ra

ngoài. Một cậu bé 16 tuổi đối mặt với một danh tướng chiến công hiển hách, sau lưng Kính Hiên đổ mồ hôi lạnh “Hạng Tuế Chiêm! Quý nhi của ngươi đã không có mẫu thân, nếu như ngay cả phụ thân cũng không còn, có phải là đối với sự trưởng thành và giáo dục của hần trong tương lai là không được tốt không?”

“Quý nhi xưa nay đã không có mẫu thân, sau này đương nhiên cũng không có.” Trong giọng nói của Hạng Tuế Chiêm tràn ngập áp lực và bi thương, ngón tay đặt khê cong, bỗng nhiên tấn công Kính Hiên.

“Tướng quân, ngươi bình tĩnh đi! Sau khi giết ta ngươi chắc chắn sẽ đặc biệt hối hận! Oaaa! Hu hu hu!” Kính Hiên chật vật tránh né, giở trò vô lại giống như con cún nhỏ, cho dù hần có lén tập võ bao nhiêu năm đi nữa cũng không đánh lại người nổi danh là Đồ tể ở Đại Kiền! Vừa dứt lời, hần đã bị Hạng Tuế Chiêm vung vàng chế trụ, cánh tay như thép bám ở cổ của hần. Hấp hối, hần dùng hết sức lực nói: “Ngươi. . .Không muốn gặp. . .Thái hậu. . .lần cuối sao! Lần cuối cùng đó! !”

Hạng Tuế Chiêm buông hần ra, mặc kệ hần ho khan giống như bị ho lao giai đoạn cuối.

Kính Hiên ho đến sặc mắt tái nhợt, “Tướng quân. . .Nghe nói con gái của tộc trưởng Khuyển Nhung đối với ngươi vừa gặp đã yêu từ lâu rồi, vẫn không chịu gả cho ai, khụ khụ khụ! Hiện tại đã ba mươi tuổi, còn là một thiếu nữ. Hồi trước tộc trưởng Khuyển Nhung đặc biệt cho người đưa tin yêu cầu ngươi làm con rể của hần, cũng biểu hiện rõ giao ước trên đó, khụ khụ khụ! ! Khụ khụ khụ! ! Sao mà ngươi siết cổ độc ác như vậy chứ! Khụ khụ khụ! Bảo đảm sau này sẽ không quấy rầy biên cảnh nữa. Ngươi năm nay cũng đã bốn mươi tuổi còn chưa kết hôn, có cần suy nghĩ lại hay không?”

“Ta đang suy nghĩ có nên tiếp tục giết ngươi hay không”. Hạng Tuế Chiêm lạnh nhạt nói.

“Đừng đừng đừng!” Kính Hiên nhảy lên trốn ở phía sau cái ghế, “Nếu như ngươi không cưới con gái của tộc trưởng Khuyển Nhung, ta sẽ đem Thái hậu vứt ở bãi tha ma, không chôn cất rình rang gì hết. Nếu như ngươi đồng ý cưới nàng ta, ta sẽ cẩn thận an táng cho Thái hậu, còn hàng năm phải người nhỏ cỏ trên mộ của nàng, còn trồng hai hàng cây tùng xinh đẹp nữa”.

“Ta giết ngươi trước, sau đó lãnh binh đi tiêu diệt bộ tộc Khuyển Nhung, thế nào?”

“Ngươi giết ta rồi ngươi hoàn toàn không thể rời khỏi Tử Cấm thành!”

“Hoàng thượng chưa từng nghe nói tới chuyện ‘Uy hiếp thiên tử ra lệnh cho chư hầu’ sao?”

“Ngươi điên rồi! !” Kính Hiên kêu to, “Cô nương người ta thăm mền ngươi là có lỗi sao? !”

“Đưa ta đi gặp thái hậu” Hạng Tuế Chiêm không hề bị lay động, lạnh lùng nhìn Kính Hiên.

20. Chương 20: Chiêu Từ Túc Đức Thánh Thuận Thái Hậu

Qua đèn kêu inh ỏi trên trên tòa thánh điện Phụng An, linh cữu của Tề Đan Yên tạm thời được đặt ở trong điện. Lúc Hạng Tuế Chiêm cưỡng ép Kính Hiên đi vào, Cẩm Tú đã mặc y phục cho Tề Đan Yên, đem dạ mình châu nhét vào trong miệng nàng. Thấy hoàng thượng đến, Cẩm Tú nhanh chóng quỳ xuống, bẩm báo nói: “. . .Hoàng, hoàng thượng, thái hậu đã thay trang phục xong xuôi, Tử Ngư. . .Tử Ngư đã được Tiểu Đông mang theo. . .Đi. . .Hiện tại e là đã đi theo thái hậu rồi, nô tỳ. . .”

“Ngươi làm rất tốt, không hổ là người mà trẫm đã đặc biệt bồi dưỡng để nối nghiệp chương sự ma ma”. Kính Hiên rất đặc ý, đi tới còn sờ sờ cái đầu đang cúi thấp của Cẩm Tú, như là sờ một con chó con.

Hạng Tuế Chiêm yên lặng đi tới một bên quan tài, thấy Tề Đan Yên chết nằm trong quan tài, một thân hoa phục, đội mũ phượng rực rỡ, bên gối còn một ít đồ bằng ngọc và vàng. Nàng ngủ vô cùng an tĩnh. Hạng Tuế Chiêm nghiêng người đến, đưa tay sờ mặt của nàng, chỉ cảm thấy bên trong trắng mịn mang theo chút thô ráp, nhìn lại tay mình, trên tay là bột màu trắng, lại nhìn qua chỗ hần đã sờ, da dẻ hình như lộ ra chút màu đen.

Người bị trúng kịch độc, trên mặt mới hiện ra màu đen.

Hạng Tuế Chiêm bỗng nhiên nở nụ cười, đỡ quan tài, nhìn Tề Đan Yên một chút, ban đầu cười nhẹ, sau đó là cười lớn tiếng.

“Hắn điên rồi. . .” Kính Hiên lặng lẽ nhìn Cẩm Tú nói.

Cẩm Tú hiềm độc nói, “Hoàng thượng nhất định không thể để hắn sống, nhất định phải tịch thu gia sản và chém đầu cả nhà Hạng gia”.

“Cả nhà? Vậy chẳng phải là ngay cả hoàng hậu cũng phải chém? Vậy thì không được.” Kính Hiên cười hì hì, “Ta vừa thân chính thì giết cả nhà Hạng gia, sẽ khiến cho tất cả võ tướng khủng hoảng và bất mãn. Ta muốn lưu lại Hạng Tuế Chiêm một thời gian, dù sao thì hắn cũng điên rồi”.

“Ta đồng ý với người.” Hạng Tuế Chiêm ngắt ngang lời thì thầm của bọn họ, khôi phục khuôn mặt lạnh lùng như lúc trước, “An táng thái hậu cho tốt, ta đồng ý với lời của người.”

Chờ sau khi thái hậu an táng xong, trước tiên ta sẽ hành thích vua giết những tên gian thần tặc tử, sau đó sẽ diệt bộ tộc Khuyển Nhung, đem toàn bộ thi thể của các người đứng ở chỗ mà Tề Đan Yên được chôn cất, làm binh mã cho nàng — đây mới là những điều mà hắn muốn làm nhất.

“Vậy mới tốt chứ.” Kính Hiên cười nói, “Người đâu, chọn ngày lành tháng tốt tổ chức tang sự! Mặt khác trăm muốn đích thân viết thư cho tộc trưởng Khuyển Nhung, để hắn mau mau đem con gái và đồ cưới đưa đến Thịnh Kinh”.

Hạng Tuế Chiêm đứng tại chỗ hồi lâu, tâm tình không rõ.

Kính Hiên nhìn hắn đầy vẻ đề phòng, mãi đến tận khi hắn bỗng nhiên đi ra ngoài điện, cả người mới xụi lơ trên mặt đất, vỗ ngực hô to: “A a! Má ui! Cuối cùng cũng coi như là dùng kế hoãn binh bảo vệ cái mạng của ta một thời gian! Sau khi an táng Thái hậu xong, chắc chắn hắn sẽ không tha cho ta, vì vậy tang lễ của thái hậu và hôn lễ của hắn phải được tổ chức cùng một ngày, trước tiên ổn định Khuyển Nhung rồi tính tiếp! Ôi, làm hoàng đế khó khăn quá đi, sớm biết thế này đã để cho tên tiểu đệ chết sớm của ta làm cho rồi!”

Cẩm Tú thấy tình hình như vậy thì mau chóng bước lại kéo hắn lên, vừa mới khom lưng, trên cổ bỗng nhiên bị vật gì đó đâm vào, nơi cổ họng mát lạnh, máu tươi ở động mạch cổ theo chủ thủ rút ra thì giống như súng bắn nước phun vọt ra ngoài.

Kính Hiên - Người khởi xướng gương mặt đầy máu, buồn nôn bỏ lại chủ thủ nôn khan từng trận, “Ừa, ủa ủa! Sặc chết ta rồi gào gào gào!”

Tiểu Tập tử vội vàng từ ngoài điện chạy vào, móc khăn mặt ra lau mặt cho Kính Hiên.

“Loại người mà chỉ cần một ít bạc là có thể bán đứng chủ nhân của mình có giữ lại cũng vô dụng, không bằng cho chôn cùng thái hậu đi”. Kính Hiên khinh thường nói, đem Tiểu Tập tử đuổi ra ngoài, bên trong điện chỉ còn lại hắn và cái quan tài. Hắn khụ khụ hai tiếng, chỉ thấy Tiểu Đông mang theo Tử Ngư từ trong góc chui ra, ngoan ngoãn quỳ trước mặt hắn.

“Trẫm vất vả lắm mới bảo vệ được tính mạng mình từ trong tay của Hạng Tuế Chiêm đó.” Kính Hiên lòng vẫn còn sợ hãi, nhỏ giọng nói, “Hai người các người nghe cho rõ, thái hậu nhất thời không tỉnh lại được, cũng giống như đã chết rồi. Các người quỳ ở đây trông coi linh cữu, nhớ khóc lóc mấy ngày, đút nước cho nàng uống, chờ khi nàng tỉnh rồi, thì mang nàng xuất cung theo mật đạo mà trước đây trẫm đã tìm được. Tử Ngư. . .”

Tử Ngư mang theo xấu hổ với sùng kính, dập đầu nói: “Tử Ngư nguyện ý nghe hoàng thượng sai bảo.”

Hôm nay mới biết, tiểu hoàng đế tài trí hơn người, nhìn xa trông rộng, sau xem qua mặt chỉ, mấy năm qua đã an bày phương pháp giúp đỡ Tề Đan Yên trốn đi để bảo toàn tính mạng, trước tiên thu mua Cẩm Tú giả làm gián điệp bán tình báo, thu mua Tiểu Đông bị cự tuyệt, biết thái giám này trung thành, nên phân phó nhiệm vụ quan trọng hơn. Tử Ngư tự cho là kín kẽ không một lỗ hổng, nhưng đã sớm bị Kính Hiên vững vàng nắm giữ trong tay. Bọn họ bị hoàng thượng phân cho những vai diễn để diễn một vở kịch lớn, chẳng qua là do lúc trước Tề Đan Yên cứu Kính Hiên một mạng, hắn cảm kích trong lòng, quyết định cho nàng

xuất cung tự mình tìm con đường mưu sinh. Thấy Hạng Tuế Chiêm nảy sinh tình cảm với nàng, chính hắn đang ở trong cung cũng biết rõ lòng người bạc bẽo, vì vậy quyết định thành toàn cho đôi bích nhân này.

Cuối cùng ngay cả Hạng Tuế Chiêm cũng bị lừa gạt .

“Sau khi xuất cung tìm một chỗ để cho thái hậu điều dưỡng thân thể, thuốc này vẫn có mấy phần độc tính. Trong lúc đó không được phép liên lạc với chủ nhân Hạng Tuế Chiêm của ngươi, hắn lại muốn giết trẫm, thực là quá xấu xa mà, trẫm phải ngược hắn, ngược hắn, ngược chết hắn!” Kính Hiên nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Dạ” Tử Ngư lau nước mắt nói.

“Tiểu Đông, ngươi đối với chủ nhân thực sự trung thành. Từ Ninh cung vô chủ, ngươi cũng không cần ở nơi này hầu hạ nữa, sau này đến bên người trẫm đi. Tiểu Tập tử trung thành thì có trung thành, nhưng mà không được lanh lợi như ngươi” Kính Hiên phỉu miệng một cái, đi ra khỏi Phụng an Thánh điện.

Phong hào của Tề Đan Yên được quyết định là “Chiêu Từ Túc Đức Thánh Thuận Thái Hậu”, hai tháng sau “Chôn cất” .

Người đời sau này, khi xem quốc sử của Đại Kiền được ghi chép thế này: “Tề thái hậu, người đất Thục, phong hào Thánh Thuận thái hậu. Sau khi hoàng đế băng hà, vì quốc gia mà tham chính. Dạy bảo ấu đế, nghiêm chỉnh chăm chỉ, buông rèm chấp chính, không dám bỏ dỡ. Năm Nhân Võ thứ 8 bất ngờ chết ở Từ Ninh Cung, đêm 30. Võ Đế cảm tạ đức độ hiền lành của bà nên phong cho bà danh hào là Túc Đức Thánh Thuận Thái Hậu’, an táng vào thái lăng.

Tóm gọn lại chính là vì giúp đỡ ấu đế, lao lực vất vả quá độ mà bệnh chết, thật là mỹ danh thiên cổ.

Hạng Tuế Chiêm được hoàng thượng đặc biệt cho phép, sau đại tang của thái hậu, kết thân với Khuyển Nhung. Kính Hiên vì động viên hắn, đồng thời vì tăng áp lực lên Uy Viễn tướng quân, ban cho hắn tước vị Công hầu đệ nhất đẳng, chỉ đứng sau thân vương. Hạng Tuế Chiêm thực ra hoàn toàn không hề cảm kích, trong khi hôn lễ được long trọng cử hành, hắn đã sớm dùng hổ phù điều binh khiến tướng trong tay bao vây Thịnh Kinh. Trong đêm tân hôn, giết chết con gái tộc trưởng Khuyển Nhung, sau đó lập tức tàn sát Tử Cẩm thành.

Kính Hiên nhận được mật báo, nói ba mươi dặm bên ngoài Thịnh Kinh đều là quân binh trú đóng, Hạng Tuế Chiêm muốn làm phản. Hắn nghĩ thầm, mưu phản cái gì chứ, Hạng Tuế Chiêm làm vậy là muốn giết cả nhà của ta a a a! Cũng may hắn có con át chủ bài là Tề Đan Yên này ahaha! Nghĩ tới đây, Kính Hiên vung tay áo lên, lớn tiếng nói: “Hạng tướng quân chỉ là muốn diễn tập quân sự mà thôi, chúng ta không cần quan tâm đến hắn. Ngày hôm nay là ngày vui của hắn, các người phái nhiều người đến quý phủ của hắn, theo dõi hắn.... A a, không phải, là đi chúc mừng hắn, cần phải bảo đảm hắn thuận lợi vào động phòng!”

Hôn lễ bắt đầu như thường lệ, suốt toàn bộ quá trình mặt của Hạng Tuế Chiêm không hề có cảm xúc, còn có vẻ rất thiếu kiên nhẫn, sau khi tam bái kết thúc lại rất vô lễ xoay người rời đi, gạt tân nương sang một bên. Hỏi hắn đi làm gì à? Đi lấy kiếm! Hắn đem nhuyễn kiếm đặt ở bên hông, ra lệnh cho Hạng Thanh Phong giải tán khách mời đến đây dự lễ. Cuối cùng, hắn mang theo vẻ mặt hung tàn, đẩy cánh cửa động phòng ra.

Mấy ma ma bên trong không biết tình huống bên ngoài, thấy Hạng Tuế Chiêm đi vào, nên mau chóng thu xếp chuẩn bị rượu lễ thành hôn cho bọn họ, cắm một trái táo đỏ, đậu phộng, cây long nhãn, hạt dưa ở trong tay rải lên giường, mang ý nghĩa là “Sớm sinh quý tử” . nhưng ở trong mắt của Hạng Tuế Chiêm, những lễ nghi phiền phức này đều không cần, hắn chỉ trằm mặt xuống, găm nhẹ một câu “Cút ra ngoài.”, hai ma ma liền bỏ chạy, vừa chạy vừa bàn tán ——

“Chưa từng thấy tân lang nào giống như tướng quân vậy, nôn nóng ghê quá.”

“Nghe nói là đã nín hơn bốn mươi năm mới đựng tới nữ nhân, chẳng trách hắn nôn nóng như thế.”

“Nôn nóng quá sẽ không làm được chuyện gì ha ha ha ~~”

“Đúng vậy, nóng vội sẽ ăn không được đậu hũ nóng đâu.”

Hạng Tuế Chiêm đứng ở trước giường gỗ tử đàn, nơi này là nơi mà lần đầu tiên hắn và Tề Đan Yên tiếp xúc da thịt thân mật, hiện tại, lại có một nữ tử mặc hồng y, che khăn voan đỏ đang yên tĩnh ngồi giữa mép giường, có lẽ lòng mang theo sự chờ đợi, chờ hắn vì nàng mà vén khăn voan lên.

Hắn còn nhớ lúc đưa tang Tề Đan Yên, bầu trời trong xanh, mặt trời chói chang, một chút cũng không giống như có đại tang xơ xác tiêu điều, thậm chí còn có chim khách bay lên cành cây kêu loạn xạ. Nàng làm người lương thiện, khờ khạo, đối với người khác không có một chút đề phòng, thích ứng trong mọi hoàn cảnh, vốn nên ở đất Thục tìm một nhà khá giả gả qua đó, sinh mấy đứa con trai và gái, lo liệu việc nhà, làm phu nhân sang quý, cả đời bình an. Nếu như nàng thật sự có thể bình an như vậy, hắn tình nguyện đời này không gặp nàng khi nàng trở thành thái hậu. Không nghĩ tới hắn có ý định bảo vệ nàng chu toàn, cuối cùng vẫn không thể nào bảo vệ được nàng.

Phong hào cao quý thì đã sao, chôn cất chỗ cao sang thì thế nào, cũng không sánh bằng khi nàng còn sống. Thời gian vào triều, hắn luôn có cảm giác nàng còn ngồi sau bức rèm che, lặng lẽ nhìn hắn.

“Người đi đi.” Hạng Tuế Chiêm từ lâu đã rút nhuyễn kiếm ra, lại bỗng nhiên thu về, “Ta sai người chuẩn bị xe ngựa cho người, người về Khuyển Nhung đi, không được đến Trung Nguyên nữa”.

Nữ tử đang che mặt này dù sao cũng vô tội, hắn nhất thời khó nhẫn nổi cơn giận, quyết ý tiêu diệt Khuyển Nhung, bây giờ suy nghĩ lại cái chết của Tề Đan Yên không có liên quan gì đến Khuyển Nhung, cô gái này có lẽ cũng ngây thơ giống Tề Đan Yên, để cho nàng trở về cố hương, một đời bình an cũng tốt.

Tân nương cọ sát, giống như là lấy món gì đó trong tay áo, chỉ thấy một thỏi vàng ròng bóng xuất hiện trong tay nàng.

Hạng Tuế Chiêm nhíu chặt lông mày, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm vào thỏi vàng ròng.

Tân nương đem thỏi vàng ròng ném dưới chân hắn, phát ra một tiếng “Đông”, lập tức nén giọng kêu nhỏ: “Tướng quân, ngài làm rơi vàng kia.”

Lệ khí với sát khí trong mắt Hạng Tuế Chiêm đột nhiên biến mất không còn dấu vết, thân thể căng chặt chờ chuẩn bị chiến đấu bỗng nhiên giãn ra, hắn dùng sức nhắm mắt lại, một hồi lâu mới mở ra, bên trong tân phòng đèn đuốc vẫn sáng choang như trước, màn che đỏ thẫm treo đầy bốn phía, tân nương vẫn còn ngồi trên mép giường, dưới làn váy hoa màu đỏ thẫm, một đôi hài tân nương màu đỏ viền chỉ vàng bất chéo, đang đưa.

Hạng Tuế Chiêm tiến lên một bước, xốc khăn voan hồng lên.

“Chàng giỏi lắm Hạng Tuế Chiêm! Xương cốt ta còn chưa tan, chàng đã dám đồng ý cưới con gái tộc trưởng Khuyển Nhung!” Tề Đan Yên đưa ngón trỏ ra, giận dữ chỉ vào mặt Hạng Tuế Chiêm, “Nếu không phải Tử Ngư mang ta trốn ra từ mật đạo trong cung, lại thay mặt đổi đào, để ta giả mạo làm con gái tộc trưởng Khuyển Nhung thì chàng thực sự phải làm tân lang rồi! Chàng có lương tâm hay không! Lúc ta vì chàng sinh Quý nhi đau đớn thế nào, hiện tại chàng lại kết hôn với nữ nhân khác a a a!! Chàng khôn kiếp! Chàng phụ lòng ta! ! Chàng không phải là người hu hu hu!”

Hạng Tuế Chiêm hoá đá ngay tại chỗ, nhìn Tề Đan Yên náo loạn khóc lớn, hắn chậm rãi nhìn về phía đông, trong lòng chỉ có một ý nghĩ ——

Cừu Kính Hiên, F*ck cả tổ tông hàng xóm nhà mi! (_)

Tiểu Tạp tử khom người đi vào Noãn các: “Hoàng thượng, hoàng hậu cầu kiến ngoài điện.”

“Không gặp không gặp!” Hoàng Hà lủ lủ, Kính Hiên đang vất vả chăm chú xem tấu chương một lúc, lần này rất không bình tĩnh xua tay.

Tiểu Tạp tử đi ra ngoài một lúc, sau đó Tiểu Đông đi vào, nghiêm mặt cười nói: “Hoàng thượng, hoàng hậu đi rồi.”

“Ai bảo nàng đi ?” Kính Hiên ném tấu chương trong tay, ngay cả giày cũng không mang chạy nhanh ra ngoài, “Hạng Vũ! Đứng lại!”

Hạng Vũ sắc mặt có chút lúng túng, xoay người nói: “Hoàng thượng vạn phúc.”

“Vạn phúc?” Kính Hiên ra lệnh cung nữ thái giám hầu hạ đều tránh đi rất xa, nhìn nàng châm chọc nói: Hoàng hậu bị cấm túc mấy tháng, mới vừa được đặc xá, đã nhanh chân chạy đến chỗ của trẫm thỉnh an, có phải sau khi tỉnh tâm, biết mình sai mười phần rồi không?”

“Thần thiếp đối với hoàng thượng chứa rất nhiều hiểu lầm, thỉnh hoàng thượng đại nhân đại lượng”. Mặt Hạng Vũ lúc trắng lúc xanh, ngày hôm qua Tiểu Đông đến Phượng Ý cung truyền khẩu dụ của hoàng thượng bãi bỏ lệnh cấm, còn lên nói cho nàng biết, Kính Hiên để cho Tề Đan Yên lấy thân phận con gái của tộc trưởng Khuyển Nhung gả cho Hạng Tuế Chiêm, từ thái hậu đã biến thành tướng quân phu nhân, còn miễn cho Hạng Tuế Chiêm đi canh giữ biên cương, để hấn đóng giữ Thịnh Kinh. Nàng mới biết, thì ra Kính Hiên không hề nham hiểm như vậy, thì ra hấn làm tất cả đều là vì tác thành cho bá phụ và thái hậu. Mặc dù biết Kính Hiên nhờ vào đó đã triệt để thu mua được Hạng Tuế Chiêm, vẫn là vì bảo vệ ngôi vị hoàng đế và giang sơn của mình, trong lòng Hạng Vũ vẫn có một tia cảm kích và khâm phục đối với Kính Hiên.

“Hoàng hậu lúc này ngoan ngoãn quá nhỉ, mấy tháng trước còn giống như đàn bà chanh chua hất đổ hết điểm tâm của trẫm, chỉ vào mặt trẫm mà mắng trẫm không phải người, hình như đâu có phải là sắc mặt này.” Kính Hiên hả hê nhịp nhịp chân, cực kì châm chọc cùng đả kích “Hoàng hậu từ trước đến giờ cao cao tại thượng, bỗng nhiên đến thỉnh an trẫm, trẫm không chịu nổi đâu. Chỉ sợ ngày nào đó hoàng hậu lại có một chút mất hứng, chạy tới hành hung trẫm, tốt xấu gì trẫm cũng là hoàng thượng, ôi, lúc đó mất mặt biết bao?”

Hạng Vũ vừa nghe, khôi phục bản tính, lườm hấn một cái, “Hoàng thượng nói không sai, nếu ta làm người chán ghét như thế, sau này sẽ không xuất hiện ở trước mặt hoàng thượng nữa! Hoàng thượng vẫn nên mau chóng đồng ý với kiến nghị của bách quan tuyển một ít nữ tử quý tộc vào cung đi!” Nói dứt lời, nàng tức giận giậm một cái chân, xoay người rời đi.

“Ai ai! Hoàng hậu! Hoàng hậu!” Kính Hiên đưa tay đi ra, kêu nàng hai tiếng, nhưng không hề thấy người kia có ý định dừng lại, “Tiểu Vũ! Tiểu Vũ! Hu hu hu! Nàng đừng nóng giận mà, ta chỉ là thuận miệng nói một chút thôi mà . . .” Hấn vô cùng không có cốt khí theo sát bên cạnh, cong mông theo kéo tay áo nàng, bị nàng ngăn lại, hấn lại mặt dày mà đuổi theo, “Tiểu Vũ? Đừng nóng giận nữa mà Ta sai rồi, ta sai rồi! Hôm nay ta đến trong cung nàng dùng cơm trưa có được không? Bữa tối cũng ăn ở chỗ nàng luôn! Món chân giò hun khói, món súp loãng cùng với món vịt quay rượu lâu lắm rồi ta chưa được ăn! Tiểu Vũ đừng đi nhanh như vậy, nàng tự mình làm cho ta mấy bánh ngọt hoa hồng được không... ”

Tiểu Đông và Tiểu Tập tử thấy Kính Hiên một đường chạy theo Hạng Vũ, từng người thở dài, lắc đầu một cái.

21. Chương 21: Lời Cuối Sách

Tương truyền, Uy Viễn tướng quân vốn không muốn cưới con gái tộc trưởng Khuyển Nhung, nhưng sau khi kết hôn lại cực kì che chở và bảo vệ cô gái kia, còn không cho nam nhân khác nhìn thấy mặt nàng, khi ra ngoài đều để nàng mang khăn che mặt. Có người nói nàng đẹp như tiên nữ, cũng có người nói nàng xấu như Chung Vô Diệm.

Con gái tộc trưởng Khuyển Nhung sinh cho tướng quân hai người con gái, một người con trai, cả 3 người cũng vô cùng thân thiết với con trai mà Uy Viễn tướng quân nhặt được ở biên cảnh như anh em ruột thịt. Mọi người cũng nghi ngờ Quỷ nhi vốn là con của Uy Viễn tướng quân khi đi phương Bắc với con gái của tộc trưởng Khuyển Nhung lên lút sinh ra.

Hoàng đế Nhân Võ Cừu Kính Hiên và hoàng hậu Hạng thị yêu nhau sâu đậm, dĩ nhiên từ chối nạp phi, cho dù bách quan nhiều lần khuyên nhủ, hi vọng hoàng thượng làm phong phú hậu cung, khai chi tán diệp, nhưng hấn vẫn xem như gió thổi bên tai. Hấn cùng hoàng hậu sinh được bảy người con, ba con trai, bốn con gái. Đại Kiền dưới sự trị vì của Nhân Võ hoàng đế, duy trì sự cường thịnh như trước kia, ngoại tộc không còn xâm chiếm, bách tính an cư lạc nghiệp, đương kim Thánh Thượng hoàn thành xuất sắc vị trí lãnh đạo được dân chúng yêu mến và tin cậy

Phiên Ngoại

Một

Hạng Vũ ghen đã lâu, rốt cục ban đêm không nhịn được nữa hỏi Kính Hiên: “Hoàng thượng, chàng làm sao mà biết đại bá của ta với ... Thái hậu?”

Kính Hiên vừa muốn duỗi ngón út ra bỏ vào trong lỗ mũi, đã bị Hạng Vũ đè lại tay, hần cười hì hì, nói: “Thực ra thì, tửu lượng ta từ nhỏ đã rất tốt, có lần ta cố ý uống say, cái lão già khốn kiếp Hạng Tuế Chiêm đó lại dám vung chân đá văng ta ra ngoài, sau đó ôm thái hậu đưa nàng đi nghỉ ngơi, từ lúc đó ta đã phát hiện ra cái lão già khốn kiếp Hạng Tuế Chiêm có tâm địa gian xảo, nên đặc biệt để ý đến!”

“Chú ý ngôn từ của chàng, ai là lão già khốn kiếp hả?” Hạng Vũ duỗi nắm đấm ra lắc lắc.

“Ta là thằng trẻ khốn kiếp, được chưa?” Kính Hiên cợt nhả nói, “Thái hậu yêu thích Hạng Tuế Chiêm, cho dù là kẻ ngu si cũng có thể nhìn ra được, ta vừa nói Hạng tướng quân thế nào nhỉ, thái hậu mà nhìn thấy hần đôi mắt liền vụt sáng lên, rõ ràng là cún con nhìn thấy chủ nhân mà!”

“Nhưng mà tốt xấu gì chàng cũng là hoàng đế, biết bọn họ có tư tình mà chàng lại không có chút tức giận nào sao?”

“Xin hỏi nàng hỏi vậy là đang khích bác ly gián sao?” Khóe miệng Kính Hiên co rúm hỏi ngược lại.

Hạng Vũ lắc lắc nắm đấm lần thứ hai, “Ta chỉ là tò mò hỏi một chút thôi.”

“Vốn là có chút tức giận, sau đó ta bị mấy lão cô cô trong cung cưỡng X ta mới phát hiện ra, À! Thì ra lại thoải mái sung sướng như vậy! Chẳng trách không thể nhịn được! Nên ta mới không tức giận” Kính Hiên luôn thích đâm đầu vào chỗ chết nên ăn ngay nói thật.

Nghe nói, đêm đó trong Phượng Ý cung truyền đến tiếng kêu thảm thiết thê lương đặc biệt kỳ lạ của Kính Hiên..

Hai

Tề Đan Yên gả tới phủ Uy Viễn tướng quân sau đó thì có thể thoải mái rồi, thật sự là mỗi ngày ngoan ngoãn làm một phu nhân đoan chính, nghiêm túc cẩn thận thêu hoa. Thêu thêu, rồi lại thêu thêu, thêu mãi cũng cảm thấy tẻ nhạt, vượt cái bụng lớn mang thai sáu tháng, bắt đầu chuyển động xung quanh, gặp người thì muốn đánh cược xem thai của mình là con trai hay là con gái.

Cuối cùng là, đoán trai và gái là năm mươi trên năm mươi.

Nàng rốt cục đem cái khăn này dâng hai tay cho Hạng Tuế Chiêm. Đêm đó, nàng tắm xong sau đó cả người mềm oặt thơm ngát ôm cổ Hạng Tuế Chiêm hỏi: “Tướng quân, chàng thích con trai hay là con gái?”

“Chỉ cần là do nàng sinh, là con chó ta cũng thích.” Phần ôn nhu nhất của Hạng Tuế Chiêm chỉ luôn dùng trên người lão bà ngây ngô ngốc nghếch nhưng cực kì đáng yêu này, bàn tay của hắn to lớn, thô ráp nhẹ nhàng vuốt cái bụng đang nhô lên của Tề Đan Yên, tiểu oa nhi bên trong hình như biết là phụ thân, liều mạng đá, báo hiệu sự tồn tại của mình.

Tề Đan Yên lại sinh con trai, đồng thời nói cho những người đặt cửa đoán là nam nữ kia biết “Những người thắng tiền đều đi tìm tướng quân mà đòi, chàng thua thảm nhất, bởi vì chàng nói ta sẽ sinh một con cún con”.

Mọi người trong phủ tướng quân đều ghen hòng, tỏ vẻ, tướng quân phu nhân quá cao tay, phẩm chất cá cược quá kém!

Một truyền mười, mười truyền một trăm, trong triều đình, bỗng nhiên có quan chức đặc biệt làm khó dễ hỏi Hạng Tuế Chiêm: “Nghe nói công chúa Khuyển Nhung trong nhà của Hạng tướng quân sinh ra một con cún con, không biết việc này có đúng hay không?”

Kính Hiên đang uống trà, phun toàn bộ lên mặt của Tiểu Tạp tử.

Nghe nói, Hạng Tuế Chiêm vào triều xong trở về phủ thì vẻ mặt giống như bị chó cắn.

Tề Đan Yên đặt tên cho đứa con trai thứ hai của mình là —— Hạng Du Lạc! Ý nghĩa chính là chiến mã đang bùng cháy!

Sau lần đó, Tề Đan Yên lại mang thai hai lần nữa, đều sinh con gái, Hạng Tuế Chiêm vì phòng ngừa nàng lại đánh cược nam nữ với người khác nữa, ra lệnh cưỡng chế cho toàn quý phủ không người nào được phép cá cược với nàng nữa, người nào trái lệnh sẽ đổi tên cho người đó, tên sẽ do Tề Đan Yên ban cho. Lời này vừa nói ra, không còn người nào dám nhắc tới việc cá cược nữa.

Ba

Hạng Tuế Chiêm thuộc trường phái nghiêm khắc, khí thế hiên ngang, nên quản giáo hai đứa con trai vô cùng nghiêm ngặt, một lần phạm sai lầm sẽ được các loại gia pháp hầu hạ, nào là chổi lông gà, roi da, côn nhị khúc, gậy trúc, mạnh mẽ đánh một trận, vô cùng hung hãn, quả thực chính là một gia đình cuồng bạo lực, nhưng đối với hai đứa con gái thì cưng chiều không để đâu cho hết, để mặc cho các nàng ở trên người bò tới bò lui, còn mặc các nàng tết tóc của hắc thành bím, thực sự rất nghịch ngợm, vươn tay nựng nịu đôi chân nhỏ của con, thế là cho qua.

Hạng Chữ Quỳnh và Hạng Du Lạc từ trường tư thực trở về với vẻ mặt đau khổ, tự giác đem roi da cầm cẩn thận, Hạng Tuế Chiêm vào triều trở về nhìn thấy hai đứa Hạng Chữ Quỳnh và Hạng Du Lạc mỗi người quỳ một bên, chờ đợi hắc bộc phát bạo lực. Dù sao cũng là con ruột của mình, Hạng Tuế Chiêm trước khi đánh người sẽ hỏi rõ ràng mọi chuyện.

Hắn nghiêm mặt, “Xảy ra chuyện gì, trả lời thật đi!”

Hạng Chữ Quỳnh và Hạng Du Lạc đưa mắt liếc nhìn nhau, Hạng Du Lạc nói: “Hôm nay là lần đầu tiên con đến trường tư thực, phu tử hỏi tên con là gì, con ngoan ngoãn viết ra cho thầy giáo xem, ông ấy nói con là đang đùa cợt với ông ấy!”

Hạng Chữ Quỳnh nói tiếp theo: “Con nghe thấy tiếng cãi vã, con đi qua giúp đệ đệ nói chuyện, kết quả bị thầy giáo phạt sao chép tên của mình một trăm lần!”

Hạng Tuế Chiêm yên lặng cẩn thận thu lại roi da, vuốt cái đầu một lớn một nhỏ của hai đứa con trai, “Lần này vì phụ không đánh các con, đi tắm rửa rồi ăn cơm đi”.

Hạng Chữ Quỳnh và Hạng Du Lạc mừng rỡ nhảy lên, sôi nổi bước đi. Ngày thứ hai, bởi vì Hạng Chữ Quỳnh không thể đem bài chép phạt đưa ra, nên bị thầy giáo cưỡng chế phạt chép tên mình ba trăm lần, có người nói, hắn khóc vô cùng thương tâm, đồng thời vô cùng ao ước và ghen tị đối với người cùng lớp tên Đinh Nhất(1) của hắn.

(1) Đây là tên của Hạng Chữ Quỳnh () và Hạng Du Lạc (), toàn là những chữ viết rất nhiều nét, nên tụi nhỏ ganh tị với cái tên Đinh Nhất () đơn giản dễ viết, nhìn thôi đã choáng chứ đừng nói viết, đúng là Tề Thần Thú.

Chuyện phức tạp này, cuối cùng cũng xuất hiện trên người hai đứa con Hạng Mỹ Yểm() và Hạng Tề Chân (). (_)

Hạng Mỹ Yểm = Xinh đẹp, cao, và trong sáng.

Hạng Tề Chân = Cú mèo tỏa sáng.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngich-than>